

မြေမျိုလို့ လူမျိုးမပြတ်

ဦးပညော (သမိတ်ကျင်း)

BURMESE
CLASSIC
COM

မြေမျိုလို့ လူမျိုး မပြုတ်

ဖိုးပညော (သပိတ်ကျင်း)

မြန်မာ့အနုပညာ

ဆယ်စင်းမြေစာပေ

ယသယောဇာတိ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်၊

ဦးထောင်တိုလမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

စုန်း ၀၉ - ၀၉၂၂၃၀၊ ၀၉ - ၄၉၃၃၂၅၀၉

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၀၈၂၇၀၆၁၁
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၀၈၀၄၀၇၁၁
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
- အုပ်စု - ၁၀၀၀
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - အောင်ဖြိုးသူ (Star)
- တန်ဖိုး - ၆၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်လေးလေးမိ တာနသာရီစာပေ
အမှတ်(၅၃)၊ ဖိုမြေလမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊ ဩဂုတ်လ။

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးနိုင်လေး၊ သီရိပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်၊
၃၃၃၊ ဝိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရာဌာန

ဆယ်စင်းမြေစာပေ
ယသဇေယျာရုံ၊ ရှိယတ္တိစာသင်တိုက်၊
ဦးထောင်ဝိုလ်လမ်း၊ တန်း၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း - ၀၉-၈၆၂၁၂၃၀၊ ၀၉-၄၉၃၃၂၅၀၉

စိုးပဇညာ (သပိတ်ကျင်း) ၀၀၈၈၄
မြေမျိုလို့လူမျိုးမပြုတ်/စိုးပဇညာ (သပိတ်ကျင်း)၊ ရန်ကုန်။
တာနသာရီစာပေ ၊ ၂၀၁၁။
၁၄၄-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ။
(၁) မြေမျိုလို့လူမျိုးမပြုတ်

မာတိကာ

၁။ မြေမျိုလို့ လူမျိုး မပြုတ်	၅
၂။ အင်တာနက်ပေါ်က စာတစ်စောင်	၁၅
၃။ မျိုးဇာတိဂုဏ် အိမ်တိုင်းလုံဖို့	၂၄
၄။ မေတ္တာပျက်၍ မဟုတ်ပါ	၄၂
၅။ အမျိုးဘာသာ ကြံ့ခိုင်ရေး	၅၅
၆။ ငွေဆိပ်မိတဲ့ မရွှေအိ	၆၄
၇။ တာဝန်ကျေတဲ့ မြဖူးငယ်	၈၈
၈။ ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး ဘာသာ	၉၉
၉။ “အမျိုးဘာသာ မပျက်စီးစေနဲ့”	၁၀၂
၁၀။ သူ့ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်သူတစ်ဦး	၁၀၆
၁၁။ သမိုင်းဝင် စာလေးတစ်စောင်	၁၁၄
၁၂။ ဘာသာခြား မြို့ဝန် ဘိုင်ဆတ်	၁၂၃
၁၃။ ဖိလစ်ပိုင်ပရစ်တိုနီကိုတီ (ခ) ငဇင်ကာ	၁၂၇
၁၄။ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ဘာကြောင့် ဗုဒ္ဓသာသနာ အစ ပျောက်ခဲ့ရသလဲ	၁၃၁

ဂိုဦးဝန္တနာ

ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မသံဃာ၊
အာရိယ၊ မိဘရံဇ္ဇာ၊
အဥ္ဗလိမိုး၊ ဂိုဦးပန်ထွာ၊
အနန္တ၊ ငါးဝ ဝန္တနာ။

မြေမျိုလို့ လူမျိုး မပြုတ်

“မြေမျိုလို့ လူမျိုး မပြုတ်”ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးဟာ စာရေးသူရဲ့ ဦးနှောက်ထဲက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စကားလုံးလေး မဟုတ်ပါဘူး။ မြို့တိုင်း နယ်တိုင်းမှာရှိတဲ့ မြို့နယ် လ.ဝ.က ရုံးတွေမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ “မြေမျိုလို့ လူမျိုး မပြုတ်၊ လူမျိုးမှ လူမျိုးပြုတ်မည်”ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်လေးရဲ့ ရှေ့ဆုံးအပိုဒ်လေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဆောင်ပုဒ်လေးကို ဖန်တီးပြီး အရေးကြီးဆုံးနေရာတွေမှာ ချိတ်ဆွဲပေးခဲ့ကြတဲ့ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေကိုလည်း အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။

ဒီဆောင်ပုဒ်လေးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဟာ ရှိုးရှင်းပြီး တိုတောင်းလှပေမယ့် အမျိုးဘာသာ သာသနာအတွက် ဘယ်လောက်ထိ တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတိုင်း သိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးသူလည်း တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ဒီဆောင်ပုဒ်လေးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်လေးနက်မှုကို သိပ်နားမလည်ခဲ့ပါဘူး။ အခုနောက်ပိုင်း အမျိုးဘာသာ သာသနာကို စောင့်ရှောက်မှုကို ဖြစ်စေမယ့် စာအုပ်စာပေမျိုးတွေ ရေးသားလာတဲ့ အခါမှသာ ဒီဆောင်ပုဒ်လေးရဲ့ လေးနက်မှုဟာ ဘာလဲဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းသိလာခဲ့ရပါတယ်။

ဒီနေရာလေးမှာ “မြေမျိုလို၊ လူမျိုး မပြုတ်၊ လူမျိုမှ လူမျိုး ငြိမ်ငြည်” ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်လေးကို အများနားလည် သဘောပေါက်အောင် အနည်းငယ်လောက် ရှင်းပြချင်ပါတယ်။ လူတော်တော် များများ နားလည်ထားတာက “လူကို မြေက မျိုတယ်” လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ ဘုရားဟော ကျမ်းဂန်တွေထဲက ရှင်ဒေဝဒတ်ကြီး မြေမျိုခံရတာ၊ ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီဝတ္ထုထဲက နန္ဒလုလင် မြေမျိုခံရတာ၊ နောက်ပြီး သုပ္ပဗုဒ္ဓဘုရင်ကြီး မြေမျိုခံရတာ စတဲ့ အကုသိုလ်ကံကြီးမားလို့ အရှင်လတ်လတ် မြေမျိုခံရတာတွေကို ပြေးပြီး မြင်ကြပါလိမ့်မယ်။

မိဘကို ပြစ်မှားလို့ မြေမြို့ခံရသူများ

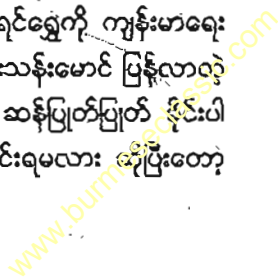
မြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း မိဘကို ပြစ်မှားလို့ အရှင်လတ်လတ် မြေမျိုခံရတဲ့ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ထင်ရှားတဲ့ သာဓကတွေကတော့ ကျိတ်လတ်မြို့နယ် ကျိတ်ပိရွာမှာ မြေမျိုခံရတဲ့ မောင်ချစ်ဖေ-ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မောင်ချစ်ဖေဟာ ဘုရားဝတ်ပြုနေတဲ့ မိခင်ကြီး ဒေါ်သာလီကို အရက်မူးမူးနဲ့ ခြေထောက်နဲ့ ကန်တဲ့ အကုသိုလ်ကံကြောင့် အရှင်လတ်လတ် မြေမျိုခံရပါတယ်။ ခုနစ် သက္ကရာဇ် အတိအကျ ပြောရရင် ခရစ်နှစ် ၁၉၅၁-ခုနှစ်၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၁၃-ခုနှစ်၊ မေလ (၂၅)ရက် နံနက် (၆)နာရီ အချိန်မှာ စတင်ပြီး မြေမျိုခံရပါတယ်။ (ဒီအကြောင်းကို စာရေးသူ ရေးတဲ့ “ချစ်တာတွေ စာစီရေးလည်း” စာအုပ်မှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးသားထားပါတယ်။)

နောက်ပြီး အောင်လံမြို့နယ်၊ သရက်ပင်ရွာမှာ ‘ငပြား’ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာလည်း မိခင်ကို ပြစ်မှားလို့ အရှင်လတ်လတ် မြေမျိုခြင်းခံခဲ့ရပါတယ်။ ငပြား မြေမျိုခံရခြင်းအကြောင်းကတော့ ငပြားရဲ့သားဟာ အိမ်အောက်မှာ ဝင်နေတုန်း ငပြားရဲ့အမေ မိခင် အိုကြီးက ထမင်းရည်ငဲ့သွန်ရာက လောင်းမိသွားပါတယ်။ ငပြားက လူ့သားအပေါ်ကို ထမင်းရည်ငဲ့လောင်းရမလားဆိုပြီး မိခင်ကြီးကို သတ်ဖို့ တောထဲကို ခေါ်သွားပါတယ်။ တောထဲကို ရောက်တဲ့အခါ ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး မိခင်ကြီးကို စားနဲ့ ခုတ်သတ်ရန် မျှိန်ရွယ်နေတုန်း မဟာပထဝီမြေကြီးဟာ ညွှန်ပွက်ပမာ ပွက်ထလာပြီး ငပြားကို အစီစီ ငရဲသို့ ရောက်အောင် အရှင်လတ်လတ် ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါတယ်။

နောက်ပြီး ပဲခူးတိုင်း၊ သနပ်ပင်မြို့နယ်၊ ယစ်ကန်ကြီးရွာမှာ လည်း ‘မရင်ရွှေ’ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ မိခင်ကို ပြစ်မှားလို့ အရှင်လတ်လတ် မြေမျိုခံရခဲ့ဖူးပါတယ်။ မရင်ရွှေ မြေမျိုခံရခြင်း အကြောင်းကတော့ မိခင်ကြီး ဒေါ်ကြင်ဥ-မှာ သားငယ်လေး မွေးဖွားလို့ သုံးရက်ခန့်သာ ရှိနေသေးတဲ့အတွက် မီးတွင်းထဲမှ မထွက်ရသေးပါ။ ဖခင်ကြီး ဦးသန်းမောင်ကတော့ ကျန်းမာရေး မကောင်းတဲ့ကြားက မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် လယ်ထဲကို သွားပြီး အလုပ်လုပ်နေပါတယ်။

မိခင် ဒေါ်ကြင်ဥ-က သမီးဖြစ်သူ မရင်ရွှေကို ကျန်းမာရေး မကောင်းဘဲ လယ်ထဲသွားနေတဲ့ ဖခင်ကြီး ဦးသန်းမောင် ပြန်လာလို့ အခါ အဆင်သင့် ဆန်ပြုတ်သောက်နိုင်ရန် ဆန်ပြုတ်ပြုတ် ခိုင်းပါတယ်။ မရင်ရွှေက သူ့ကို ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ခိုင်းရမလား ဆိုပြီးတော့

“ကိုယ့်လင် နေမကောင်းတာ ပြုစုချင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထလုပ် ပါလား၊ ကျုပ်က ဖအေကို အငှားလင်လုပ်ပြီး ပြုစုနေရဦးမလား” ဆိုပြီး ပြောတဲ့အတွက် ဒေါ်ကြင်ဥလည်း စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ မီးနေခန်း အတွင်းမှ ထလာပြီး ရိုက်မယ်လုပ်တုန်း မရင်ရွှေက မိခင်ဒေါ်ကြင်ဥရဲ့ ပါးကို ဖျန်းခနဲနေအောင် အရင်ရိုက်ချလိုက်ပါတယ်။ မရင်ရွှေလည်း မိခင်ကြီးကို ပါးရိုက်ပြီး ရွာအပြင်သို့ ထွက်ပြေးတဲ့အခါ ရေကန်ကြီး နားအရောက်မှာပဲ အရှင်လတ်လတ် မြေမျိုခြင်းခံရပါတယ်။

ဒီသာကလေးတွေ ထည့်ပြောရတာဟာ စာဖတ်သူများ မြေ မျိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗဟုသုတပွားစေဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျေးဇူးကြီးမားလှတဲ့ မိခင်တွေကို ပြစ်မှားကျူးလွန်မိတဲ့အခါ အဲဒီ အကုသိုလ်ကံကြောင့် အရှင်လတ်လတ် မြေမျိုခြင်းခံရတယ် ဆိုတဲ့ သတိသံဝေဂကို ရစေချင်လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သေပြီးနောက် မြေမျိုခံရသူများ

ဒီနေရာလေးမှာ - သိစေချင်တာက သက်ရှိထင်ရှား လူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အရှင်လတ်လတ် မြေမျိုမှ မြေမျိုတယ်လို့ ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အသက်ပိညာဉ်ချုပ်နေတဲ့ သူသေအလောင်း ကောင်ကို တွင်းတူးပြီး မြေကြီးထဲ မြှုပ်ပစ်လိုက်တာဟာလည်း မြေ ကြီးက လူကို အကောင်လိုက် မျိုလိုက်တာပါပဲ။ ဒီလို ကမ္ဘာနဲ့အဝမ်း နှစ်စဉ် တစ်နေ့တစ်နေ့ လူတွေကို မြေကြီးက ဝါးမျိုလာလိုက်တာ ဂဏန်းသံချာ ရေတွက်ပြဖို့ ရာပင် မစွမ်းနိုင်လောက်တဲ့အထိ ရှိခဲ့ပါပြီ။

ဒါပေမယ့် မြေကြီးက မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြား လှတဲ့ လူတွေကို မျိုသွားလို့ ဘယ်လူမျိုးတွေတော့ မျိုးပြုတ်သွားပြီ။

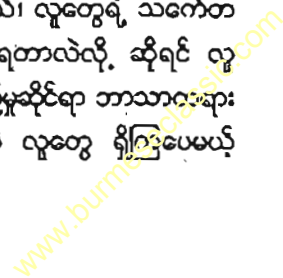
ဘယ်ဘာသာဝင်တွေတော့ မျိုးတုံးပျောက်ကွယ်သွားပြီလို့ မရှိခဲ့ ပါဘူး။ မြေကြီးကတော့ ယခင်ကလည်း သူသေကောင်တွေ မျိုလာ ခဲ့သလို နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာတိုင်အောင်လည်း မျိုနေဦးမှာပါပဲ။

နောက်ပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ ထင်ရှားတဲ့ သာဓကတစ်ခုကို ပြော ပါဦးမယ်။ ကမ္ဘာလူသတ်ကောင်လို့ နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ စစ်အာဏာရှင် ဟစ်တလာဟာ သန်းပေါင်းများစွာသော ဂျူးလူမျိုး တွေကို ကမ္ဘာပေါ်မှ မျိုးတုံးပျောက်ကွယ်သွားအောင်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ် ချက်နဲ့ သတ်ဖြတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မျိုးတုံးပျောက်ကွယ်သွား ခြင်းမရှိတဲ့အပြင် ဂျူးလူမျိုးတွေဟာ အစွဲရေးဆိုတဲ့ ဂျူးနိုင်ငံကိုတောင် ထူထောင်နိုင်ခဲ့ကြပါသေးတယ်။

ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောလိုရင်းကတော့ လူမျိုးတစ် မျိုးကို ညည်းပန်းနိုင်စက် သတ်ဖြတ်မှုကြောင့် ပျောက်ကွယ်သွားတယ် ဆိုတာမျိုးလည်း မရှိခဲ့သလို မြေက မျိုလို့ မျိုးတုံးသွားတယ် ဆိုတာမျိုးလည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လူက လူကို မျိုလို့ မျိုးတုံး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရတဲ့ နိုင်ငံတွေနဲ့ လူမျိုးတွေကတော့ ကမ္ဘာမှာ ထင်ထင်ရှားရှား များစွာမှ ရှိခဲ့ကြပါတယ်။

လူက လူကို အမျိုခံကြရသူများ

ဒီနေရာလေးမှာ လူမျိုးတစ်မျိုး၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့ သင်္ကေတ ကို ဘာသာတရားနဲ့ပဲ တိုင်းတာပြချင်ပါတယ်။ လူတွေရဲ့ သင်္ကေတ ကို ဘာသာတရားနဲ့ ဘာလို့ တိုင်းတာပြရတာလဲလို့ ဆိုရင် လူ တွေဟာ များသောအားဖြင့် ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုဆိုင်ရာ ဘာသာတရား များ တစ်ခုခု ရှိနေကြလို့ပါပဲ။ (ဘာသာမဲ့ဆိုတဲ့ လူတွေ ရှိကြပေမယ့်

ဘာသာတစ်ခုခုကို ယုံကြည်နေတဲ့ လူတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် လွန်စွာမှ နည်းပါးလွန်းလှပါတယ်။)

ဥပမာပြောရရင် မြန်မာနိုင်ငံလို ဆိုလိုက်တာနဲ့ များသော အားဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အများဆုံး နေထိုင်ကြပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အများဆုံး နေထိုင်ရာ နိုင်ငံဖြစ်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ နိုင်ငံတော်အဖြစ်ကိုလည်း ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုထားကြပါတယ်။ တစ်ချိန်က အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံဟာလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ နိုင်ငံတော်အဖြစ် ထင်ရှားခဲ့ပါတယ်။ ယနေ့အချိန်ထိလည်း ဘယ်လိုမှ ငြင်းပယ်လို့ မရနိုင်တဲ့ သက်သေ အထောက်အထားတွေ ရှိနေတုန်းပါပဲ။

အဲဒီလိုပါပဲ။ ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ၊ အာဖဂန်နစ္စတန်နိုင်ငံ၊ အိန္ဒိယ နိုင်ငံတွေဟာလည်း တစ်ချိန်က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အများဆုံး နေထိုင်ရာ နိုင်ငံတော်အဖြစ် ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သမိုင်း ကြောင်း အထောက်အထားတွေနဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေဟာ ယနေ့ အချိန်ထိ အဲဒီနိုင်ငံတွေမှာ အထင်အရှား ရှိနေကြတုန်းပါပဲ။

ယခုအချိန်မှာတော့ ဒီနိုင်ငံတွေမှာ နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင် လူမျိုးတွေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မျိုးဆက်သစ်တွေ ရှိကြသေးရဲ့ လားလို့ဆိုရင် အဖြေကတော့ မူးလို့တောင် ရှုစရာ မရှိတော့ဘူးလို့ ဖြေရမှာပါပဲ။ ဒါဆိုရင် ဒီဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူမျိုးတွေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မျိုးဆက်တွေ ဘယ်ရောက်သွားကြကုန်ပါသလဲ၊ မြေကြီးက မျိုလို ပျောက်သွားကုန်ကြတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အခြားဘာသာဝင် လူမျိုး တွေက ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် သတ်ဖြတ်မှုတွေကြောင့် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားကြကုန်တာလား၊ အဖြေကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပါပဲ။

မြေက မျိုလို မျိုးပြုတ်သွားခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ “မြေမျိုလို လူမျိုး မပြုတ်။ လူမျိုးမှ လူမျိုး ပြုတ်မည်” ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ထဲက စကားလို လူက လူကို မြို့လို အားလုံးမျိုးတုံးပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆေးမှီသေးတယ်

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေအနေနဲ့ ဒီဖြစ်ရပ်တွေကို သံဝေဂ ယူတတ်မယ်ဆိုရင် ကံကောင်းနိုင်သေးတယ်လို့ ဆိုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သေတော့မယ့် လူနာတစ်ယောက်ဟာ ဆေးကောင်းတစ်ခွက်သောက် မိဖို့ အလွန်အင်မတန်မှ အရေးကြီးပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ လူမျိုးတွေအနေနဲ့ သတိနဲ့ အသိတရားများကို လက်ကိုင်ထားပြီး ဆောင်သင့်တာ ဆောင်၊ ရှောင်သင့်တာ ရှောင်နိုင်ဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ဆေးမှီပါသေးတယ်။

အနာရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ဒီဆေးသောက်ရင် ပျောက်မယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ မသောက်ဘဲ ငြင်းဆန်နေမယ်ဆိုရင် မိဘတွေအနေနဲ့ အတင်းချုပ်နှောင်ပြီး တိုက် သင့်ရင် တိုက်ရပါမယ်။ အဲဒီလိုပါပဲ။ အမျိုးဘာသာ သာသနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကွယ်မပျောက်အောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမည့် တာဝန်တွေ လူတိုင်းကိုယ်စီ ရှိနေပါလျက် ကာကွယ်စောင့်ရှောက် မှုမရှိဘဲ မသိကျိုးကျွန်ပြုနေကြမယ်ဆိုရင်လည်း အတင်းအကြပ် နားလည်သဘောပေါက်အောင် ပြောသင့်ရင် ပြောရပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်သလို ဘာမှ မပြောဘဲ နေခဲ့မယ်ဆိုရင် လူ မျိုးရော ဘာသာပါ တဖြည်းဖြည်း လုံးပါးပါးသွားနိုင်ပါတယ်။

စာရေးသူအနေဖြင့် အဲဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ တာဝန်သိရင် တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကားလို ပြောပြစရာရှိတာကိုတော့ ပြောပြရပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်သိထားတာကိုမှ ပြောမပြခဲ့ဘူးဆိုရင် နောင်တစ်ခေတ် လူငယ်တွေအတွက် စာရေးသူအနေဖြင့် တာဝန်မကျေဘူးလို့ ခံယူထားမိပါတယ်။ ခေတ်အဆက်ဆက်က ရဟန်းပညာရှိ၊ လူပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း အမျိုးဘာသာ မကွယ်ပျောက်ရေးအတွက် စိတ်အေးအေး မနေနိုင်ကြရှာပဲ စာပေကနေတစ်ဆင့် ဖောက်သည်ချခဲ့ကြသလို တရားဟောပလ္လင်ပေါ်ကနေပြီးတော့လည်း သတိပေးခဲ့ကြပါတယ်။

အဲသည်လို ရေးသားဟောပြောခဲ့ကြတဲ့အတွက် အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ် ထက်ထက်သန်သန်ရှိသူတွေက ကျေးဇူးတင် ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့ကြသလို အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်ကင်းမဲ့သူတွေကတော့ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့နဲ့ပဲ နေလာခဲ့ကြပါတယ်။ အမျိုးသားရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှေ့ဆက်ပြီး အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေကြဦးမယ်ဆိုရင် လူမျိုးခြား၊ ဘာသာခြားတွေကို မဟာအခွင့်အရေးကြီး ပေးသလို ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံဟာ ယနေ့အချိန်ထိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အများဆုံး နေထိုင်တဲ့ နိုင်ငံအဖြစ် ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အခြားဘာသာဝင်များအနေဖြင့်လည်း သူတို့ဘာသာဝင် လူဦးရေ တိုးတက်ပြန့်ပွားဖို့အတွက် နည်းလမ်းမျိုးစုံကို အသုံးပြုပြီး ကြိုးစားနေကြတယ်ဆိုတာကိုလည်း သတိပြုစေချင်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ကြိုးစားမှုကြောင့်လည်း ယနေ့ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံမှာ အခြားဘာသာဝင်တွေရဲ့ လူဦး

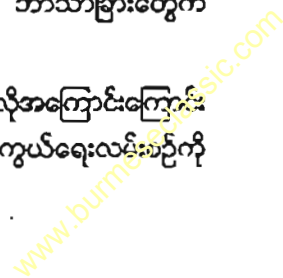
ရေဟာ အလျင်အမြန် တိုးတက်နေကြတာကို တွေ့မြင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေအတွက် အမျိုးသားရေးအန္တရာယ်၊ ဘာသာရေးအန္တရာယ် ကျရောက်နေပြီလို့ တောင်ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်လက်အောက် ကျွန်သပေါက် မရောက်ခင်က မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ ယနေ့ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ လူမျိုးခြား ဘာသာခြား လူဦးရေဟာ များစွာမှ ကွာခြားနေလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အင်္ဂလိပ်လက်အောက် ကျွန်သပေါက် မရောက်ခင်က မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိကြတဲ့ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေရဲ့ လူဦးရေဟာ အချိန်မရွေး ခေါင်းခေါက်ရေတွက်လို့ ရပါတယ်။ ယနေ့ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေရဲ့ လူဦးရေကတော့ မြို့တိုင်း နယ်တိုင်းမှာလို ပျားပန်းခတ်မျှ တွေ့မြင်နေရပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

အချို့တော့ရွာတွေမှာ ဆိုရင် လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေ ရောက်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ပျောက်ကာ ကျောင်းကန်ဘုရားစေတီပုထိုးတွေမှာ ကိုးကွယ်သူမဲ့နေရတဲ့ အနေအထားမျိုးမှာတောင် ရောက်နေကြပါပြီ။ မြို့ကြီး ပြကြီးတွေမှာလည်း တကယ့်နေရာကောင်းပေမယ့်လည်း လမ်းမကြီးတွေပေါ်မှာ 'မြန်မာပြည်မှ ဟုတ်ပလေစ' လို့ အထင်မှားရလောက်အောင် လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေက ကြီးစိုး နေရာယူထားကြပါပြီ။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေအနေနဲ့ ဒီလိုအကြောင်းကြောင်းတွေကို ထောက်ချင့်ပြီး အမျိုးဘာသာ ကာကွယ်ရေးလမ်းစဉ်ကို

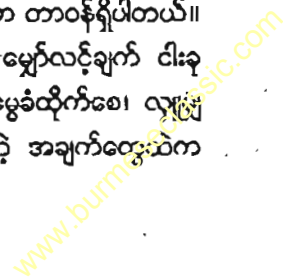
တရိုက်မတ်မတ် လှုပ်ဆောင်သင့်ပါတယ်။ ယခုအချိန်ဟာ အချိန်
မနှောင်းသေးပါဘူး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတိုင်း အမျိုးသားရေး
သတိ၊ ဘာသာရေးအသိအမြင်တွေနဲ့ ဝိုင်းဝန်းကြိုးပမ်းကြမယ်ဆိုရင်
ဆေးမှီနိုင်ပါသေးတယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။

အင်တာနက်ဂေါ်ထ စာတစ်စောင်

“အမျိုးကိုချစ် ဘာသာကို မပစ်နဲ့” ဒီစာသားလေး
ဟာ အရှင်ပညောဘာသ (စိုးပညာ၊ သပိတ်ကျင်း) ရေးတဲ့ စာအုပ်
လေးရဲ့ နာမည်ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီခေါင်းစဉ်လေးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ အင်မတန် တန်ဖိုးရှိပါတယ်၊
ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုး အများစု အမြဲတမ်း နှလုံးသွင်းထားသင့်တဲ့
စာသားလေးပါ။ ဒီအကြောင်းအရာလေးကို ဖော်ပြရတဲ့ ရည်ရွယ်
ချက်ဟာ တခြားဘာသာ အယူအဆတွေကို ထိခိုက်စော်ကားလိုတဲ့
သဘောမျိုးနဲ့ ပြောလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ
မြန်မာလူမျိုးတွေ ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်သာသနာကို
အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားတတ်ပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်စေချင်လို့ပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ကိုယ့်အမျိုး ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်
သာသနာကို တိုးတက်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ချင်နေပါစေ၊ စောင့်
ရှောက်ရမယ့် တာဝန်ကတော့ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိပါတယ်။
မိဘတွေရဲ့ သားသမီးတွေအပေါ်မှာထားရှိတဲ့ မျှော်လင့်ချက် ငါးခု
ဖြစ်တဲ့ “ကျွေးမွေးမပျက်၊ ဆောင်ရွက်စိမံ၊ ဖွေခံထိုက်စေ၊ လှူဖြူ
ဝေရွံ၊ စောင့်လေမျိုးနွယ်၊ ဝတ်ငါးသွယ်” ဆိုတဲ့ အချက်တွေထဲက

နောက်ဆုံး အချက်ဖြစ်တဲ့ “စောင့်လေမျိုးနွယ်”ဆိုတဲ့ အချက်ကို အဓိကထား ပြောချင်ပါတယ်။

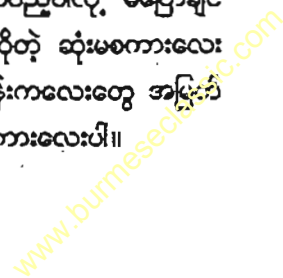
ဘာလို့ “စောင့်လေမျိုးနွယ်”ဆိုတဲ့ အချက်ကို အဓိကလို့ ပြောရတာလဲ ဆိုတာလေးကို အရင်ဆုံး ရှင်းပြချင်ပါတယ်။ ယခုလို တိုးတက်လာတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ အဖက်ဖက်မှ မိမိဘာသာ မိမိ လူမျိုးကို ဘက်ပေါင်းစုံကနေ တိုက်ခတ်မှုတွေ ရှိနေပါတယ်။ ကိုယ့် နိုင်ငံထဲမှာတင်ပဲ ကိုယ့်လူမျိုးကို သူ့လူမျိုးဖြစ်အောင်၊ ကိုယ်ကိုး ကွယ်နေတဲ့ ဘာသာသာသနာကို သူ့ဘာသာသာသနာဘက် ရောက် သွားအောင် ငွေကြေးနဲ့ သိမ်းပိုက်၊ ယုတ်မာမှုတွေနဲ့ မတရားသိမ်း ပိုက်ခံနေရတာတွေ ရှိပါတယ်။ အဓိကကတော့ လူမျိုးခြားတွေနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာသာသနာကို အများအလယ်မှာ အဖတ် ဆယ်လို့ မရအောင် ဖြစ်သွားတဲ့ အကြောင်းတွေကြောင့်ပါပဲ။ ဘယ် လောက်ကြီးပဲ ချစ်ပါတယ် ပြောပြော၊ ကြိုက်ပါတယ် ပြောပြော၊ ကိုယ့်ရဲ့အတ္တတစ်ခုကို ရှေ့တန်းမတင်သင့်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘာသာခြားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာဟာ မိမိတစ်ယောက် တည်း ဆုံးရှုံးသွားတာ မဟုတ်တဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ။

ဘာသာခြားတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျမယ်ဆိုရင် သူနဲ့ အတူနေပြီး ရလာမယ့် သားသမီးတွေ ရှိလာပါမယ်။ ဖခင်က ဦးစီးပြီး လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ ကျွေးမွေးရတဲ့အတွက် အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ဒီသားသမီးတွေဟာလည်း တခြားဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်သွားမယ် ဆိုတာ မလွဲပါဘူး။ ချစ်စ ခင်စ ကြင်နာစ မယူခင်တုန်းကတော့ မင်းလည်း မင်းဘာသာကို လွတ်လတ်လပ်လပ်ကိုးကွယ်၊ ငါလည်း ငါ့ဘာသာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုးကွယ်မယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေဟာ

ရပြီးနောက်ပိုင်း အနေကြာလာတဲ့အခါ ပြောင်းပြန်တွေ ဖြစ်သွားကုန် ပါတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်သွားကြတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ မရေမတွက်နိုင်အောင်ကိုပဲ များပြားလွန်းနေပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အမှားတွေကို မှားပြီးရင်း မှားရင်း ရလာတဲ့ သားသမီးတွေပါ တခြား ဘာသာထဲကို ရောက်သွားကြရတာပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဗုဒ္ဓ ဘာသာ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘာသာခြားနဲ့ လက်ထပ် လိုက်တာဟာ သူတစ်ယောက်တည်း ဆုံးရှုံးသွားတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ တချို့လူတွေက ပြောကြပါတယ် - “အချစ် ဆိုတာ လွတ်လပ်စွာ ချစ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခုပါ။ ဟုတ် ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီစကားကို လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့အတ္တတစ်ခုကို ရှေ့ တန်းတင်ပြီးတော့ ကိုယ့်အမျိုး ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်သာသနာကို ခြေစုံကန်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့မျိုးဆက်တွေကိုပါ ဘာသာခြားဖြစ်သွားစေမယ့် အထိတော့ အချစ်ကို လွတ်လပ်စွာ မကိုးကွယ်သင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ကတော့ ယူဆမိတယ်။

ဓမ္မဘေရီဆရာတော် ဆုံးမဩဝါဒ ပေးသလိုမျိုးဆိုရင်တော့ “မိဘက ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ့်သာသနာပေးပါလို့ မပြောချင်လောက် အောင်၊ ဆရာက ကိုယ့်တပည့်ကို ကိုယ့်တပည့်ပါလို့ မပြောချင် လောက်အောင်တော့ မမိုက်သင့်ပါဘူး”- ဆိုတဲ့ ဆုံးမစကားလေး ပါပဲ။ ဒီစကားလေးဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာမိန်းကလေးတွေ အပြုံးပီ တန်း တန်ဖိုးထား လိုက်နာသင့်တဲ့ ဆုံးမစကားလေးပါ။

ကျွန်တော်ပြောတဲ့အထဲမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာမိန်းကလေးတွေကို အဓိကထားပြီး ပြောတာဟာ အကြောင်းအရင်း ရှိပါတယ်။ ဘာသာခြားတွေနဲ့ အများဆုံး အိမ်ထောင်ကျတာ ကြည့်လိုက်ရင် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာမိန်းကလေးတွေပါ။ ဒါ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လူမျိုးပြုတ်အောင် လူ့အချင်းချင်း မျိုးလိုက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။ သူနဲ့ ရလာမယ့် သူ့ရဲ့မျိုးဆက်ကိုပါ ဘာသာခြားအဖြစ် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလိုတဲ့အတွက်ပါ။ သူ့ကျွန်အောက် ရောက်သွားမယ် ဆိုရင်တောင် ပြန်တော်လှန်လို့ ရပါသေးတယ်နော်။ လူမျိုးအချင်းချင်း အမျိုးခံရရင်တော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်တော်လှန်လို့ မရပါဘူး။ ကမ္ဘာမြေပုံမှာ မြန်မာမြေပုံတောင် ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်။

အခုခေတ်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာလူမျိုးအများစုဟာ ဘာသာရေးအသိတရား အင်မတန်နည်းပါးကြပါတယ်။ မိဘကလည်း ဘာသာရေးအသိ မရှိ၊ သားသမီးကလည်း ဘာသာရေးအသိ မရှိတဲ့အတွက် မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေသာ များပြီး ဘာသာခြားတွေနဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူ အိမ်ထောင်ကျကာ ကိုယ့်ဘာသာကနေ တခြားဘာသာတွေ ဖြစ်သွားကြတာလည်း မရေမတွက်နိုင်အောင်ပါပဲ။ အင်မတန် ဝမ်းနည်းစရာပါ။ ဒီလိုဖြစ်လာတာကို အထင်မသေးပါနဲ့။ လူလူချင်းမျိုးပြီး လူမျိုးပါ ပျောက်ကွယ်သွားအောင် လုပ်နေတာပါ။

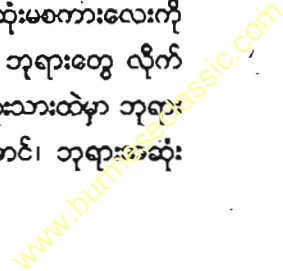
ဘာသာရေးအသိ မရှိဘဲနဲ့ မွေးလာတဲ့ သားသမီးတွေဟာ လည်း ကိုယ့်ဘာသာကို တန်ဖိုးထားရမှန်း မသိတော့တဲ့အတွက် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ကြည်ညိုရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ မကြည်ညိုတော့ သာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းနေတဲ့ ဘုရားတပည့်သား သံဃာတော်တွေကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရမယ်ဆိုတာ

လည်း နားမလည်တော့ပါဘူး။ သာသနာတော်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်တဲ့ ရဟန်းတွေပဲ ရှိပြီး သာသနာတော်ကို ထောက်ပံ့ကြည့်ညှိတတ်တဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ မရှိရင် သာသနာဟာ အနွေးနဲ့အမြန် ကွယ်ပျောက်မယ်ဆိုတာ မလွဲကေန်ပါပဲ။

ဒါကြောင့် ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ဘက်ကနေ တစ်ယောက်သိသိနှစ်ယောက်သိသိ သိအောင်တော့ ပြောပေးပါလို့ အကြံပေးလိုပါတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ သာသနာကို ကိုယ့်လူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာတွေမှ မကြည်ညိုရင် ဘယ်သူမှ မကြည်ညိုပါဘူး။ ကိုယ်မှ တန်ဖိုးမထားရင် ဘယ်သူမှ တန်ဖိုးမထားပါဘူး။ ကိုယ်ကတော့ တရားတွေ အားထုတ် ခိုပ်သာတွေ ဝင်ပြီး၊ ကိုယ့်သားသမီး မြေးမြစ်တွေကတော့ ဘာသာခြားတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်ဆိုရင်တော့ အိပ်ပေါက်နဲ့ ဖားကောက်ရုံတင် မဟုတ်တော့ဘူးနော်။ ဖားတွေပါ မျိုးတုံးပြီး ကောက်စရာ မကျန်အောင် ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမတွေ ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ တန်ဖိုးတွေကို မိမိလည်း သိအောင် ကြိုးစားပါ။ မိမိသိသလို အခြားသူတို့ကိုလည်း မိမိသိသလောက်လေး ပြောဆို အကြံပေးပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။

မေတ္တာရှင် ဆရာတော် အရှင်ဇေယျရဲ့ ဆုံးမစကားလေးကို သတိရမိပါတယ် - “သာသနာပြုတယ် ဆိုတာ ဘုရားတွေ လိုက်တည်တာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမတွေ လိုက်နာကျင့်ကြံတတ်အောင်၊ ဘုရားအဆုံး

အမတွေ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးတာကို သာသနာပြုတယ်လို့ ခေါ်တယ်”ဆိုတဲ့ ဆုံးမစကားလေးပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့တွေဟာလည်း ကျွန်တော်တို့တတ်နိုင်တဲ့ဘက်ကနေ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမတွေ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာမိန်းကလေးတွေကို အနုနည်းနဲ့တစ်ဖုံ၊ အကြမ်းနည်းနဲ့တစ်မျိုး စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး ဘာသာခြားတွေ ဖြစ်မှန်းမသိ၊ ဖြစ်သွားကြတဲ့အကြောင်းကို အထက်မှာ ဖော်ပြထားတဲ့ အရှင်ပညောဘာသ (ဖိုးပညော သပိတ်ကျင်း)ရဲ့ “ အမျိုးကိုချစ် ဘာသာကို မပစ်နဲ့” ဆိုတဲ့ စာအုပ်မှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။ အားလုံးကိုလည်း အဲဒီစာအုပ်လေးကို ဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်ပါလို့ တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။ စာမျက်နှာ (၁၄၃)မျက်နှာပဲ ပါရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်လို စာဖတ်ပျင်းတဲ့လူတောင် တစ်ခါတည်းပြီးအောင် ဖတ်ပြီး ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ မခံနိုင်အောင် ဖြစ်မိပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာမှန်ရင်တော့ မဖြစ်မနေ ဖတ်သင့်တဲ့ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ပါပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေ သိမှလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာမိန်းကလေးတွေ ဒီလိုဘာသာခြားတွေရဲ့ လူလူချင်းအမျိုးခံရတဲ့ အန္တရာယ်တွေက ကင်းဝေးနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကျွမ်းမေးလ်ထဲမှာ ဒီစာကို ဖြန့်ရင် ဒီကလေးအတွက် (၅)ရာခိုင်နှုန်းလောက် ရပါတယ်ဆိုတဲ့ ဖော်ဝက်မေးလ်လေး ဆယ်ကြိမ်မက ရောက်ပါတယ်။ ဒီမေးလ်လေးဟာ ဒီကလေးတစ်ယောက်

အတွက် (၅)ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲ ရတာပါပေါ့။ “အမျိုးကိုချစ် ဘာသာကို မပစ်နဲ့” စာအုပ်လေးကို ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးအချင်းချင်း လက်ဆင့်ကမ်းပြီး ပေးဖတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေအတွက် (၁၀၀)ရာခိုင်နှုန်းတိတိ သာသနာပြုရာ အကျိုးပြုရာ ရောက်ပါတယ်။

ကိုယ်ပေးလိုက်တဲ့ စာအုပ်လေးကို အမှတ်တမဲ့ ဖတ်မိတဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက် အသိတရားတစ်ခု ရသွားမယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ မျိုးဆက်တစ်ခုလုံးကို ကယ်တင်လိုက်ရာ ရောက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း စာအုပ်လေးကို ဆက်လက် လက်ဆင့်ကမ်းဖြန့်ဝေပေးပါလို့ အလေးအနက် မှာလိုတာပါ။ ကျွန်တော်ရေးသားထားတဲ့ စာသားတွေ ကျွန်တော့နာမည်တွေ မပါချင်နေပါ။ ဆရာတော် အရှင်ပညောဘာသ ရေးသားတဲ့ “အမျိုးကိုချစ် ဘာသာကို မပစ်နဲ့” ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးကိုတော့ ဖြန့်ဝေပေးရင်း တတ်နိုင်သလောက် သာသနာပြုပေးကြပါလို့ ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမများ ကမ္ဘာတည်သ၍ ဆက်လက်တည်တံ့ပါစေသော်

ရှာဖွေသား

www.burmeseclassic.com

ခေတ်သစ်ကုလားအုတ်ပုံပြင်

သဲမုန်တိုင်းသည် သဲကန္တာရအတွင်း ဒေါသတကြီး တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ထိုသဲကန္တာရအတွင်း၌ တစ်ခုသော ရွက်ဖျင်တဲအတွင်းတွင် တဲပိုင်ရှင်သည် ထိုင်နေရင်း ...

“အင်း ... အခုနေ့များ ငါဖတ်ဖူးတဲ့ ပုံပြင်ထဲကလို ကုလားအုတ်တစ်ကောင် ရောက်လာပြီး ‘တဲပိုင်ရှင်ကြီးရယ် ... အပြင်မှာ သဲမုန်တိုင်းတွေ အပြင်းအထန်တိုက်နေလို့ တဲအတွင်း ခေါင်းကလေး ဝင်ခွင့်ပြုပါ’ ဆိုပြီး ပြောလို့ ခွင့်ပြုလိုက်ရင် နောက်တစ်ဆင့်တက်ပြီး လက်နှစ်ချောင်းဝင်ခွင့်ပြုပါဆိုပြီး ပြောလာဦးမယ်။ လက်နှစ်ချောင်း ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ရင်လည်း ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုလည်း ဝင်ခွင့်ပြုပါဦးဆိုပြီး တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြောပြီးနောက်ဆုံး ငါ့ကို တဲအတွင်းက ကန်ထုတ်လိမ့်မယ်” ဟု တွေးနေလေ၏။

ထိုစဉ် ရွက်ဖျင်တဲအပြင်ဘက်မှ ...

“တဲပိုင်ရှင်ကြီး တဲပိုင်ရှင်ကြီး”

ဟု ကုလားအုတ်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထိုအခါ တဲပိုင်ရှင်သည်

“အင်း ငါထင်တဲ့အတိုင်း ပုံပြင်ထဲကလို ကုလားအုတ်တစ်ကောင်တော့ ပလီပလားစကားပြောပြီး ငါ့တဲကို သိမ်းပိုက်ဖို့ လာပြီ။ ပုံပြင်ထဲကလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ဟင်း ဘယ်ရမလဲ၊ မင်းအကြံကို သိပြီးသား၊ ငါ့ကို ဘာမှ ပလီတီ ချောက်ချက် လာမပြောနဲ့လို့ ကုလားအုတ်ကို ပြောလိုက်မယ်”

ဟု ကြံကာ ရွက်ဖျင်တဲအပေါက်ကို ခေါင်းကလေး ထွက်ရုံသာ ဖွင့်ပြီး အပြင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ

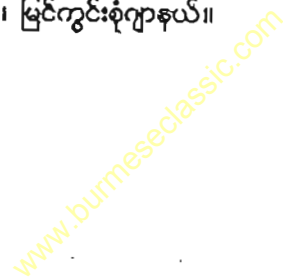
“ဟာ အမယ်လေဗျ”

ဟု အသံထွက်ကာ မျက်လုံးပြူးသွားလေတော့သည်။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် တဲအပြင်ဘက်တွင် ရာပေါင်းများစွာသော ကုလားအုတ်တို့သည် ရွက်ဖျင်တဲအတွင်းသို့ အပြိုင်အဆိုင် တိုးဝင်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဇော်သူကျော်

၂၀၀၆-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထုတ်၊ မြင်ကွင်းစုံဂျာနယ်။

မျိုးဇာတိဂုဏ် အိမ်တိုင်းလုံဖို့

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ လူသားရင်းမြစ်

လူတိုင်းဟာ မျိုးရိုးဇာတိဆိုတာ ရှိပါတယ်။ မြန်မာလူမျိုးတွေမှာလည်း ရှမ်းလူမျိုး၊ ကရင်လူမျိုး၊ မွန်လူမျိုး၊ ကယားလူမျိုး၊ ကချင်လူမျိုး၊ ချင်းလူမျိုး အစရှိတဲ့ လူမျိုးဆိုပြီး ရှိကြပါတယ်။ ဒီလို ရှမ်း၊ ကရင်၊ မွန် အစရှိတဲ့ လူမျိုးတိုင်းဟာ မိမိတို့ရဲ့ မျိုးဇာတိဂုဏ်ကို ရေရှည်တည်တံ့အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ကြဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အထက်က ပြောခဲ့တဲ့ လူမျိုးများဟာ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ အခြားတိုင်းရင်းသား မြန်မာလူမျိုးတွေလည်း မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဆိုင်ရာ အရပ်ဒေသတိုင်းမှာ ရှိနေကြပါသေးတယ်။

ဒီတိုင်းရင်းသားလူမျိုးတွေဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဟိုရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက အေးအတူ ပူအမျှ သွေးချင်းသားရင်းပမာ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာ အတူတကွ လက်တွဲ နေထိုင်လာခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ လူသားရင်းမြစ်တွေဆိုရင်လည်း မှားမယ် မထင်ပါဘူး။ ဒီလူသားရင်းမြစ်တွေဟာ အမိမြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးမှာ ကမ္ဘာ့ရှည်သရွေ့ တည်တံ့နေဖို့ လိုအပ်

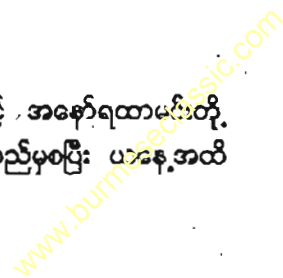
ပါတယ်။ ဒါမှလည်း ကမ္ဘာမှာ မြန်မာဆိုရင် သီးခြား ခပ်ကည်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေးရော

ယနေ့အချိန်အခါမှာ “ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေးရော” ဆိုတဲ့ စကားလို လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေဟာ မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ တစ်နေ့တခြား စိမ့်ဝင်လာပြီး မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အရပ်ဒေသတိုင်းမှာ အလွန်ပဲများပြားလျက် ရှိနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒီလို တစ်နေ့ တခြားများပြားလာနေတာကို အသိတရားနဲ့ သတိထားပြီး ကာကွယ်နိုင်မှု မရှိကြဘူးဆိုရင် အမျိုးပျောက်မည် အရေးကတော့ တကယ် စိတ်မအေးစရာ ဖြစ်ရတော့မှာပါပဲ။ မြန်မာနိုင်ငံဟာ အင်္ဂလိပ်လက်အောက် ကျွန်ုပ်ပေါက် မဖြစ်ခင်က ပြည်ထောင်စု တိုင်းရင်းသား သွေးချင်းများချည်းသာ နေထိုင်လာခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီနောက် ထီးကျိုးစည်ပေါက် နန်းပျောက်ဖြစ်ရပြီးချိန်မှာတော့ လူမျိုးပေါင်းစုံ ဘာသာပေါင်းစုံဟာ ဘာအတားအဆီး အကန့်အသတ်မှ မရှိဘဲ ဝင်လာမစဲ တသံသ့ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံထဲကို လူမျိုးပေါင်းစုံ ရောက်ရှိလာတဲ့အခါ လူမှုရေးတွင်သာမက ဘာသာရေးရောပါ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုအမျိုးမျိုး ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ချိန်က ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ခုတည်းသာ ထွန်းလင်းတောက်ပခဲ့တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံဟာ လူမျိုးပေါင်းစုံ ရောက်ရှိလာတဲ့အခါ ဘာသာရေးဘက်မှာလည်း အရောင်အသွေးတွေ စုံလင်လာခဲ့ပါတယ်။

ခေါင်းခွဲကိုယ်ပမာ

ပုဂံခေတ် ရှင်အရဟံမထေရ်မြတ်နှင့် အနော်ရထာမင်းတို့ မြန်မာ့မြေမှာ သာသနာ့မျိုးစေ့ စတင်ချခဲ့သည်မှစပြီး ယနေ့အထိ

အောင် မြန်မာလူမျိုးနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ မြန်မာလူမျိုးဆိုတာ မခွဲမခြား တစ်သားတည်းရှိခဲ့ကြပါတယ်။ လူတစ်ယောက်မှာ ဦးခေါင်း မရှိရင် အသက်ဆက်မရှင်နိုင်သလို ခန္ဓာကိုယ် မရှိရင်လည်း အသက် ဆက်မရှင်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီလိုပဲ မြန်မာလူမျိုးနဲ့ ဗုဒ္ဓသာသနာ ဟာလည်း လူတစ်ယောက်မှာရှိတဲ့ ဦးခေါင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ပမာ အမြဲတမ်း ဒွန်တွဲလျက် ရှိပါတယ်။

ရေသောက်မြစ်ပမာ

ယနေ့ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မြတ်ကြီး အမိမြန်မာပြည်မှာ နေလို လလို ထွန်းလင်းတောက်ပနေတာဟာ မြန်မာလူမျိုးတွေက ထောက်ပံ့ လှူဒါန်းနေလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာလူမျိုးတွေကသာ ထောက်ပံ့လှူ ဒါန်းနိုင်မှု မရှိဘူးဆိုရင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မြတ်ကြီးလည်း အမိမြန်မာ ပြည်မှ ရွေ့လျားသွားနိုင်ပါတယ်။

ပုဂံခေတ်မှစပြီး ယနေ့အချိန်ထိအောင် သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရှင်ရဟန်းတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး စတဲ့ သာသနာရေးဆိုင်ရာ ကိစ္စအဝဝတွေအတွက် မြန်မာလူမျိုးတွေက ထောက်ပံ့လှူဒါန်းခဲ့ကြတဲ့ ငွေကြေးပမာဏဟာ သိန်းသန်း ကုဋေ ကုဋာ ဘယ်၍တယ်မျှ သင်္ချာဂဏန်း ရေတွက်ပြဖို့ရာပင် မစွမ်းနိုင် လောက်တဲ့အထိ ရှိခဲ့ကြပါပြီ။

ဒါကြောင့် မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မြတ်ကြီး ရေရှည်တည်တံ့ဖို့အတွက် အလွန်တရာမှ အရေးကြီးလှပါတယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ရေသောက်မြစ်ဟာ အရေးကြီးသလို ဗုဒ္ဓသာသနာ တော်မှာလည်း မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ အရေးကြီးလှပါတယ်။ မြန်မာ လူမျိုးတွေ တည်တံ့မှ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မြတ်ကြီးဟာ အရှည်ခန့်လို့

တည်တံ့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာလူမျိုးတွေ ခန္ဓာမပြုတ်သွားရင် တော့ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မြတ်ကြီးလည်း အလိုလို ကွယ်ပျောက်သွား မှာပဲ။

သမိုင်းပေးတာဝန် ကျေပွန်ကြွစို

လူတိုင်းဟာ “ရှေး၊ အင်” ဆိုပြီး မပေးလိုက်ပေမဲ့ ပေးလိုက် သကဲ့သို့ ပါလာတဲ့ မွေးရာပါ တာဝန်ကြီး သုံးရပ်ရှိပါတယ်။ ဒီတာဝန် သုံးရပ်ဟာ လူတိုင်း မဖြစ်မနေ ထမ်းဆောင်ရမဲ့ သမိုင်းပေး တာဝန် ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတာဝန်သုံးရပ်ကတော့-

- ၁။ မြန်မာလူမျိုးများ မျိုးတုံး ပျောက်ကွယ်မည့် အန္တရာယ်တစ်စုံ တစ်ရာ ကျရောက်လာပြီဆိုရင် အဲဒီအန္တရာယ်ကို မဖြစ်မနေ ကာကွယ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။
- ၂။ မိမိတို့ ဘာသာတရား ပျောက်ကွယ်မည့် အန္တရာယ်တစ်စုံ တစ်ရာ ကျရောက်လာပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီအန္တရာယ်ကို မဖြစ် မနေ ကာကွယ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။
- ၃။ နောက်ပြီး မိမိတို့နေထိုင်တဲ့ တိုင်းပြည်အပေါ် အန္တရာယ်တစ်စုံ တစ်ရာ ကျရောက်ပြီဆိုရင် အဲဒီအန္တရာယ်ကို မဖြစ်မနေ ကာကွယ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီတာဝန်တွေဟာ မြန်မာလူမျိုးတိုင်း မဖြစ်မနေ ထမ်းဆောင် ရမည့် သမိုင်းက ပေးလိုက်တဲ့ သမိုင်းပေး တာဝန်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတာဝန်တွေကို မြန်မာလူမျိုးတိုင်း သတိရှိရှိ၊ ဝီရိယကောင်းကောင်း စိတ်ဓာတ်မှန်မှန်ဖြင့် ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ကြဖို့ အထူးတလည် လိုအပ်လှပါတယ်။

ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည် အရေး မျှော်တွေးပါ

မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို သံသရာဝဋ် ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ဖို့ အဓိကထားပြီး ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်တွေဟာ လိုက်နာကျင့် သုံးတတ်သူတိုင်း လောကုတ္တရာရေးမှာ သာမက လောကီအရေး ကိစ္စတွေမှာလည်း များစွာအကျိုးရှိနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

သာဓကတစ်ခုအနေနဲ့ ထုတ်ပြုရမယ်ဆိုရင် သတ္တကနိပါတ် ကောဋ္ဌသိမ္ဗလိဇာတ်မှာလာတဲ့ “သင်္ကေယျ သင်္ကတဗ္ဗာနိ ရက္ခေယျ၊ နာကတံ ဘယံ” အစချီတဲ့ ဂါထာကို ကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ် ကတော့ ခုရောနှောင်ပါ နှစ်ဖြာသော လောကအကျိုးကို မျှော်ကိုးပြီး ကြိုတင်စိုးရိမ်ကာ ဆင်ခြင်ပြုလုပ်သင့်ကြောင်း ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့ ပါတယ်။ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဟာ ဂါထာရဲ့ သဘောအဓိပ္ပာယ်ကို နွယ်ပြီး အောက်ပါအရေးကိစ္စများကို သတိပေးခဲ့ပါတယ်။

၁။ ညောင်စေ့ကလေးမှ ညောင်ပင်ကြီးဖြစ်လာမည့် အရေးကို မြင်လျှင် ကြိုတင်စိုးရိမ်ပြီး အမြန်ဖယ်ရှားပစ်သင့်ပါတယ်။

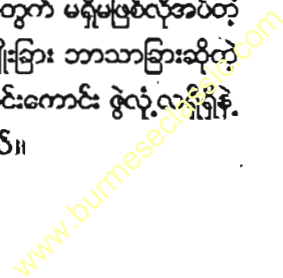
၂။ မိမိတို့ အမျိုးသား အမျိုးသမီးများ သိုက်မြို့ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်တဲ့ နိုင်ငံအတွင်းသို့ အမျိုးမတူ ဘာသာမတူတဲ့ လူမျိုး ကွဲများ အတည်တကျ နေထိုင်ကြရန် ဝင်ရောက်လာပါက ပေါ့လျော့စွာ မနေကြဘဲ အရေးယူ ကာကွယ်မှုများ ပြုလုပ် ကြရပါမယ်။ နိုင်ငံခြားမှ ဇာတ်မတူဘဲ လူမျိုးကွဲတွေ တစ်ဝ တစ်စ ကြီးပွားပေါများလာလျှင် တိုင်းရင်းသားများကို လွှမ်းမိုး ဝါးမျိုသွားနိုင်ပါတယ်။

၃။ မိမိတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ သာသနာကို ထိခိုက်လာတဲ့ သာသနာ တစ်မျိုး ဝင်လာရင် လျင်မြန်စွာ ဖယ်ရှားအောင် ပြုလုပ်ကြ ရပါမယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဓလေ့ထုံးတမ်းများ တွင်ကျယ်လာ လျှင် မိမိတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာသာသနာမှာ ညှိုးမှိန် ပျက်စီးသွားတတ်ပါတယ်။

၄။ မိမိတို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မြေကွက်များ မဆိုင်သူများ ဝင်လာလျှင် လျင်မြန်စွာ ဖယ်ရှားသင့်ပါသည်။ အနေကြာလာတဲ့အခါ မြေရှင်ကို တော်လှန်ခုခံပေးတတ်ပါတယ်။ ရှင်တော်ဘုရားရဲ့ အထက်ပါ ဂါထာဟာ ကြိုတင်ကြံဆ စိုး ရိမ်ရမည့် အရေးကိစ္စတို့ကို သတိပေးထားရာ လောကီအရေးတွေ မှာလည်း အလွန်အကျိုးကြီးမားကြောင်း တွေ့ရပါတယ်။

ပိုးတွေ ဝင်နေတဲ့ သစ်ပင်ကြီး

အခုချိန်မှာတော့ မြန်မာနိုင်ငံဆိုတဲ့ သစ်ပင်ကြီးကို အပြင် ပန်းကနေ ကြည့်မယ်ဆိုရင် အကောင်းပကတိအတိုင်း စိမ်းလန်း ဝေဆာနေတယ်လို့ မြင်ကြမှာပါပဲ။ ဒီလိုမြင်နေရတဲ့အတွက် “ဒို့ အပင်ကြီးတော့ ဘာအန္တရာယ်မှ ဖရှိပါဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း လဲကျ ပျက်စီးသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဆိုပြီး အန္တရာယ်ကို အထင်သေး အမြင်သေးတဲ့ အတွေးစိတ်တွေ ဝင်နေရင်တော့ အမှားကြီး မှားကြပါ လိမ့်မယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီအပင်ကြီးအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့ မြေအောက်က ရေသောက်ဖြစ်တွေကို လူမျိုးခြား ဘာသာခြားဆိုတဲ့ ပိုးကောင်တွေက အရှိန်ပြင်းပြင်း ဝီရိယကောင်းကောင်း ဇွဲလုံ့လရှိရှိနဲ့ ကိုက်ဖြတ် ဖျက်ဆီးနေကြလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေအနေနဲ့ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ထက် ပိုပြီး အန္တရာယ်ကြီးမားတဲ့ ဒီပိုးကောင်တွေကို အမြဲတမ်း သတိထား ကာကွယ်သွားကြဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ သား ကောင်ကို ဘယ်တော့မှ သနားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်ရှိတိုင်း သားကောင်ကို ဖမ်းအုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။

ကျားတွေ ချောင်းမြောင်းနေတဲ့ သားကောင်ကတော့ မြန်မာ မိန်းကလေးတွေဆိုတဲ့ ယုန်သူငယ်မတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီယုန် သူငယ်မတွေဟာ သူတို့အတွက် မဟာစည်းစိမ်ကြီးဖြစ်သလို သူတို့ လူမျိုး သူတို့ဘာသာ ကြီးပွားတိုးတက်ဖို့အတွက်လည်း မဟာလက် နက်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ယုန်သူငယ်မတွေကိုပဲ ကျားတွေက အဓိက ပစ်မှတ်အဖြစ် ဖမ်းယူနေကြပါတယ်။

မြန်မာအမျိုးသမီးများဖြစ်ကြတဲ့ ယုန်သူငယ်မတွေအနေနဲ့ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားဆိုတဲ့ ကျားဆိုးတွေကို မိမိတို့ကပဲ သတိ ထားပြီး လွတ်အောင်ရှောင်နိုင်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ လွတ် အောင် ရှောင်နိုင်ရင်ရှောင်၊ မရှောင်နိုင်ရင်တော့ မျိုးတုံးပျောက် ကွယ်သွားအောင် စားပစ်ဝါးပစ်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါကို မြန်မာအမျိုး သမီးတိုင်း အသိတရားနဲ့ သတိထားပြီး ရှောင်ရှားစေချင်ပါတယ်။

တိုက်ကားပေါ်က ဒေါ်လာမယား မဖြစ်စေဖို့

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသမီးကလေးတွေအနေနဲ့ မိမိကြောင့် ဘယ်တော့မှ အမျိုးမပျက်ကြပါစေနဲ့။ မိမိကြောင့် အမျိုးပျက်ခဲ့မယ် ဆိုရင် မိမိလောက် အောက်တန်းကျ၊ ယုတ်ညံ့တာမရှိပါဘူး။ စား စရာ မရှိလို့ လျှာပေါ်မှာ မြက်ပင်ပေါက်နေပါစေ၊ လင်မရှိလို့ ခွေး

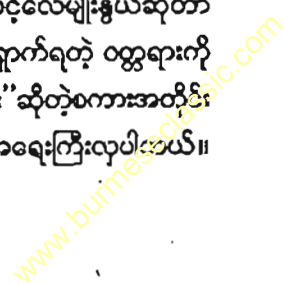
ထီးအမြီးကို ဖြတ်ပြီး လင်လုပ်ရပါစေ၊ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားကို လင်လုပ်ရတာထက် မြတ်ပါသေးတယ်။ ဘာလို့ ဒီလိုရင့်သီးတဲ့ စကားကို သုံးပြီး ပြောရတာလဲဆိုရင် စားစရာမရှိလို့ လျှာပေါ်မှာ မြက်ပေါက်ပေမဲ့ မိမိကြောင့်တော့ ဘယ်တော့မှ ဘာသာမပျက်ပါဘူး။ လင်မရှိလို့ ခွေးထီးအမြီးကို ဖြတ်ပြီး လင်လုပ်ရပေမယ့် မိမိကြောင့် တော့ ဘယ်တော့မှ အမျိုးမပျက်ပါဘူး။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ထမင်းငတ်လို့ သေတဲ့မသာ မရှိသေးသလို လင်အဖြစ်တော်စရာ မြန်မာယောက်ျားတွေလည်း အများကြီးရှိပါ သေးတယ်။ တိုက်ကြီးပေါ်မှာနေ၊ ဖိန်ခဲကားကြီး တစ်ပိပိစီး ကြက် သားဆီပြန်၊ ဆိတ်သားဆီပြန် စားပြီးတော့ စိန်တွေ၊ ရွှေတွေဝတ် ပြီး အမျိုးပျက်ဘဝ၊ ဘာသာကို မျက်ကွယ်ပြုရမဲ့ ဘဝကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မမက်မောကြပါနဲ့။

လူက လူကိုမျိုရင် လူမျိုးလည်း ပျောက်တတ်တယ်။ ဘာသာ လည်း ပျောက်တတ်ပါတယ်။ မိမိကိုယ်တိုင်က ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ အမျိုးသမီးစစ်စစ် ဟုတ်ပါလျက်နဲ့ မိမိရင်က မွေးထုတ်လိုက်တဲ့ ကလေးကျမှ လူမျိုးခြား၊ ဘာသာခြားဖြစ်သွားရတဲ့ အဖြစ်သနစ် ကတော့ တော်တော်လေး ရင်နာစရာကောင်းလှပါတယ်။

အမျိုးစောင့်ပါ တို့ဝန်တာ

သားသမီးကျင့်ဝတ် ငါးပါးထဲမှာ စောင့်လေမျိုးစွယ်ဆိုတာ မိမိတို့ရဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရတဲ့ ဝတ္တရားကို ဆိုလိုပါတယ်။ “လူမှာ အမျိုး၊ ကြက်မှာ အရိုး” ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း လူတိုင်းမှာ အမျိုးအနွယ်သန့်စင်ဖို့ အထူးအရေးကြီးလှပါသည်။

ဘာသာရေးအရဆိုရင်လည်း မိမိတို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာမျိုးရိုးကို စောင့်ထိန်းရပါမယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မျိုးရိုးကို ချစ်မြတ်နိုးရပါမယ်။

အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးချယ်ရာမှာလည်း မိမိနဲ့ဘာသာတူဖြစ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မျိုးရိုးကို ရွေးချယ်ရပါမယ်။ ဒီအချက်ဟာ အလွန်အရေးကြီးလှပါတယ်။ တချို့လူငယ်တွေဟာ အချစ်သာပဓာန ဆိုပြီး အားကျ အဟုတ်ထင်ပြီး အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးချယ်မှားကြပါတယ်။ အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးချယ်ရာမှာ ယောက်ျားလေးထက် မိန်းကလေးက ပိုအရေးကြီးပါတယ်။ ဘာသာခြားနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုမိမယ်ဆိုရင် သားစဉ်မြေးဆက် ရင်သွေးတို့ပါ ဘာသာခြားဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ စောင့်လေမျိုးနွယ် တာဝန်ကြီး ပျက်စီးသွားပါတယ်။

အချို့ မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ရဲ့ ဘာသာရေးခံယူချက်နှင့် လူမျိုးရေးစိတ်ဓာတ် ပျော့ညံ့မှုတို့ကြောင့် များစွာသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမျိုးသမီးတွေဟာ ဘာသာခြားတွေနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုကြတဲ့အတွက် ဘာသာရော လူမျိုးပါ ဆုံးရှုံးနစ်နာသွားရပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာမျိုးရိုးကို စောင့်ထိန်းတဲ့အနေနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အချင်းချင်းသာ လက်ထပ်ယူကြဖို့ အရေးကြီးလှပါတယ်။

လင်ယူပက်စက်ကြလွန်းလို့

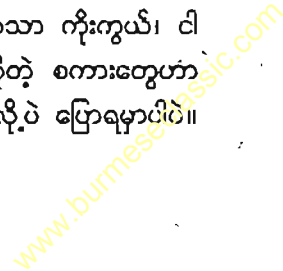
အခုခေတ် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသမီးလေးတွေ လင်ယူတဲ့နေရာမှာ စည်းကမ်းမရှိဘဲ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုနေကြတာတွေ ရှိပါတယ်။ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားဆိုတာ ဘုရားအပေါ် ကြည်ညိုနိုင်မဲ့ သဒ္ဓါတရား၊ တရားအပေါ်

ယုံကြည်နိုင်မဲ့ သဒ္ဓါတရား၊ သံဃာအပေါ် ဆည်းကပ်နိုင်မဲ့ သဒ္ဓါတရားရှိဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူလှပါဘူး။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့မှာ အားကိုးယုံကြည် မြတ်နိုးစရာ သီးခြားဘာသာတစ်ခု ရှိနေလို့ပါပဲ။ သူ့ဘာသာက တခြား၊ ကိုယ့်ဘာသာက တစ်မျိုးဆိုတော့ သဒ္ဓါတရား တူမျှဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သဒ္ဓါတရားခြင်း မတူမျှတော့ ဘဝအတွက် အရေးကြီးလှတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်ဖို့ရာ အခက်အခဲတွေ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုအခက်အခဲ မျိုးတွေလဲဆိုရင် မိမိက ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသမီးမို့ ဘုရားသွားကျောင်းတက်လုပ်ချင်တယ်၊ ဥပုသ်သီလဆောက်တည်ချင်တယ်၊ ဆွမ်းတော် ပန်းတော် ကပ်ချင်တယ်၊ သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းလောင်းချင်တယ်၊ အဲဒီတော့ မိမိယူထားတဲ့ ယောက်ျားက ဘာသာခြားဖြစ်နေတော့ ဒီလို ဗုဒ္ဓဝေယျာဝစ္စ၊ သံဃာ့ဝေယျာဝစ္စတွေ ထပ်တူထပ်မျှ ပြုလုပ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူလှပါဘူး။

ဘာသာခြားနဲ့မရခင် အပျိုစင်ဘဝတုန်းက မင်းလည်း မင်းကြိုက်တဲ့ဘာသာ ကိုးကွယ်၊ ငါလည်း ငါနှစ်သက်တဲ့ဘာသာ ကိုးကွယ်မယ်ဆိုပြီး ကတိစကားတွေ ဆိုခဲ့ကြပေမဲ့ တကယ်တမ်း အိမ်ထောင်ပြုပြီးတဲ့အခါ ဘယ်ဘာသာခြား ယောက်ျားကမှ အိမ်ဦးခန်းမှာ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီးကိုထားပြီး မိန်းမကို ကိုးကွယ်ခိုင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ထမင်းဟင်းကိုလည်း သံဃာတော်တွေကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ဖေးမကျပြီး လှူဒါန်းခိုင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီတော့ မင်းလည်း မင်းကြိုက်တဲ့ဘာသာ ကိုးကွယ်၊ ငါလည်း ငါကြိုက်တဲ့ဘာသာ ကိုးကွယ်မယ် ဆိုတဲ့ စကားတွေဟာ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေရဲ့ မာယာတစ်မျိုးလို့ပဲ ပြောရမှာပါပဲ။

ပထမ ညားခါစက ဟုတ်မလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အချိန်လေးကြာလာတာနဲ့အမျှ အနုနည်း အကြမ်းနည်း အမျိုးမျိုးသော နည်းပရိယာယ်တွေနဲ့ ကလိမ်ဉာဏ်ဆင်ပြီး ဆွဲဆောင်သွားလိုက်တာနောက်ဆုံး အဲဒီလူမျိုးခြား ဘာသာခြား အသိုင်းအဝိုင်းခြားထဲမှာပဲ ဘဝကို စုံစုံမြုပ်သွားရတော့တာပါပဲ။

နောက်ဆုံး သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ အကြောင်းဆက်ပေါင်းဖက်လို့ မွေးလာတဲ့ ကလေးတွေရဲ့ ဘဝကိုလည်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ သားလေးတွေ အရွယ်ရောက်လာလို့ သရဏဂုံ ပီပီသသဆိုတတ်လာရင် ဘုရားကျောင်းကန်မှာသွားပြီး တတ်နိုင်တဲ့ အလှူဒါနလေးနဲ့ ဖန်ရည်သက်န်း ဝတ်ဆင်မြန်းပေးပြီး သာသနာ့အမွေကို ခံယူပါတယ်။ သမီးမိန်းကလေး မွေးပြီးရင်လည်း သရဖူလေးကို ဆောင်း၊ မကိုဉာဏ်ဆာအဝတ်လေးကို ဝတ်စေပြီး နားသမက်လာပြုလုပ်ပေးပါတယ်။

တကယ်တမ်း မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်က လူမျိုးခြားဘာသာခြားနဲ့ရလို့ သားလေး သမီးလေး မွေးဖွားလာတဲ့အခါ "ကိုကိုလူမျိုးခြားကြီး ကျွန်မသားလေး အရွယ်ရောက်လာပြီ၊ အဲဒါ ရှင်ပြုပေးရအောင်နော်၊ သားလေးရှင်ပြုရင် ကိုကိုဘာသာခြားကြီးက သပိတ်လွယ်၊ ကျွန်မက ကိုရင်လေးအတွက် သက်န်းခေါင်းရွက်မယ်၊ အလှူဒါနပြုလုပ်ပြီးတဲ့အခါမှာလည်း ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ကြည်ညိုပြီး အတူတူရေစက်သွန်းချ အမျှပေးဝေမယ်နော်" လို့ ဆိုပြီး ပြောလိုရပါမလား။

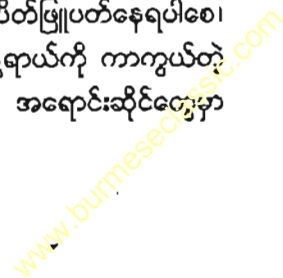
အဲဒီလို သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ဖေးမကူပြီး လုပ်ပေးခဲ့တာတွေရော ဘယ်တုန်းက ရှိခဲ့ကြလို့တုန်း။ များသောအားဖြင့် သူတို့ဘာသာ

သူတို့လူမျိုးထဲကိုပဲရောက်အောင် ဆီဆောင်သွားကြတာချည်းပါပဲ။ ကိုယ့်ဘက်ကို ပါလာတယ် ဆိုတာကတော့ တစ်သောင်းတောင်မှ တစ်ယောက် မသေချာပါဘူး။ စာရေးသူအနေနဲ့ ဘာလို့ ဒါလောက်တောင် အရေးတကြီး ပြောနေရတာလဲလို့ဆိုရင် အချို့ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်၊ ဘာသာရေး အခြေခံစိတ်ဓာတ် နည်းပါးပြီး လင်ယူ ပက်စက်နေကြလွန်းလို့ပဲ။

သခင်မျိုးဟေ့ ဒို့ဗမာ

အခုခေတ် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာမိန်းကလေးတွေ တော်တော်များများဟာ စီးပွားရေးအခြေအနေအရဆိုပြီး လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေရဲ့ ဇာရောင်းဆိုင်တွေမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတာတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို အလုပ်လုပ်ကြရတဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးတွေဟာ အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားဖြစ်နေတာက တစ်ကြောင်း၊ ငွေရေးကြေးရေးစနိုးပြုပြီး မက်လုံးပေးခံရတာက တစ်ကြောင်း၊ နောက်ပြီး လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေရဲ့ အကျင့် မူဝါဒကတစ်ကြောင်း ဆိုတော့ ကျားရှေ့မှာ လည်စင်းပေးရတဲ့ ယုန်သူငယ်လို ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် မြန်မာအမျိုးသမီးလေးတွေအနေနဲ့ လူမျိုးခြားဘာသာခြားတွေရဲ့ အရောင်းဆိုင်တွေမှာ အလုပ်မလုပ်မီကြာဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ မိဘတွေအနေနဲ့လည်း ဟင်းမရှိလို့ ဆားနဲ့ စားရပါစေ။ ဆန်မရှိလို့ ဆန်ကွဲကို ဆန်ပြုတ်လုပ်သောက်ရပါစေ။ ဝတ်ကောင်းစားလှလေးတွေ မဝတ်ရလို့ ပိတ်ဖြူပတ်နေရပါစေ။ အမျိုးသားရေးအန္တရာယ်၊ ဘာသာရေး အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်တဲ့ အနေနဲ့ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေပိုင်တဲ့ အရောင်းဆိုင်တွေမှာ အလုပ်မလုပ်ခိုင်းကြဖို့ လိုပါတယ်။

မြန်မာစကားပုံတစ်ခု ရှိပါတယ်။ “သခင်မျိုးဟေ့၊ ဒို့့ဗမာ” တဲ့။ မြန်မာလူမျိုးတွေက အမြဲတမ်း သခင်ဖြစ်နေရပါမယ်။ အခုတော့ အဲသည်လိုမဟုတ်ဘဲ “ကူလီမျိုးဟေ့၊ ဒို့့ဗမာ” ဆိုတဲ့စကားလို လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေရဲ့ ကျွန်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေကြပါတယ်။

“မြေမျိုလို လူမျိုးမပြတ်ဘူး၊ လူမျိုမှ လူမျိုးပြတ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုတော့ လူမျိုးပြတ်ရုံတင်မကဘူး ဘာသာတရားပါ ပြတ်မယ်ဆိုတာ သတိပီရိယလေး ထားကြဖို့ ကောင်းပါတယ်။

အန္တရာယ်ကို အထင်မသေးနဲ့

မိဘတွေအနေနဲ့ ဒီနေရာလေးမှာ သိထားသင့်တာလေးက ငါတို့ရဲ့ သားသမီးတွေဟာ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားနဲ့ညှားပြီး လူမျိုးခြားစိတ်ဓာတ်၊ ဘာသာခြားစိတ်ဓာတ် မဖြစ်သွားနိုင်ပါဘူး ဆိုပြီး အန္တရာယ်ကို အထင်သေးပြီးတော့ မနေလိုက်ကြပါနဲ့။ အခု မြန်မာပြည်မှာ လူမျိုးခြားစိတ်ဓာတ် ပေါက်သွားကြတဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးတွေရဲ့ မိဘတွေဟာလည်း တစ်ချိန်က အန္တရာယ်ကို အထင်သေးနဲ့ ဖူးလို့ မိမိတို့ရဲ့ သားသမီးလေးတွေ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားလက်ထဲ ပါသွားရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် အန္တရာယ်ကို အထင်မသေးဘဲ လူတိုင်းလူတိုင်း သတိပီရိယလေး ထားစေချင်ပါတယ်။ သားသမီးတွေကလည်း ဇာတိသွေးဇာတိမာန်၊ ဘာသာသွေး ဘာသာမာန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မိဘတွေက သင်ပြသည်ဖြစ်စေ၊ မသင်ပြသည်ဖြစ်စေ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရှိနေအောင် ကြိုးစားရပါမယ်။

မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားနဲ့ ညှားပြီး လူမျိုးစိတ်ဓာတ်၊ ဘာသာစိတ်ဓာတ် ပေါက်သွားရင် တစ်ဦး

တစ်ယောက်တည်းပင် နစ်နာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ချို့သားလုံးအတွက် တစ်ဘာသာလုံးအတွက် နစ်နာသွားရပါတယ်။

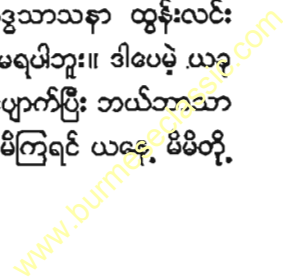
မိန်းကလေးတွေရဲ့ မိဘတွေဟာလည်း တစ်ချိန်က အန္တရာယ်ကို အထင်သေးခဲ့ဖူးလို့ မိမိတို့ရဲ့ သားသမီးလေးတွေ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားလက်ထဲ ပါသွားရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

သမိုင်းသက်သေ သံဝေဂယူလေ

တစ်ချိန်က ဗုဒ္ဓသာသနာ ရောင်ဝါထွန်းလင်း တောက်ပခဲ့ပေမဲ့ ယနေ့အချိန်မှာတော့ ဗုဒ္ဓသာသနာ ကွယ်ပသွားခဲ့ရတဲ့ နိုင်ငံတွေကမ္ဘာမှာ အများကြီးရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီနိုင်ငံတွေမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာ အစရှာမရအောင် ဘာလို့ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သလဲဆိုတာ သင်ခန်းစာကောင်းကောင်းကြီး ယူတတ်ကြဖို့ လိုပါတယ်။

အတိတ်သမိုင်းကြောင်းဆိုတာ ကောင်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုမှ ပျောက်ဖျက်ပစ်လို့ မရတဲ့ အရာတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အတိတ်သမိုင်းကြောင်းကို ပြန်လည်သတိရပြီး ဒေါပူနေဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီသမိုင်းကြောင်းတွေကို လေ့လာပြီး သင်ခန်းစာယူတတ်အောင် ပြောရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ချိန်က ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းလင်းတောက်ပခဲ့တဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ အာဖဂန်နစ္စတန်နိုင်ငံ၊ ဝါကစ္စတန်နိုင်ငံ၊ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ၊ မလေးရှားနိုင်ငံ အစရှိတဲ့ နိုင်ငံတွေဟာ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းလင်းတောက်ပခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ယခုအချိန်မှာတော့ ဒီနိုင်ငံတွေမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာပျောက်ပြီး ဘယ်ဘာသာတွေ ရောက်နေကြသလဲ ဆိုတာ သတိထားမိကြရင် ယနေ့ မိမိတို့

နိုင်ငံမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အမျိုးပျောက်၊ ဘာသာပျောက်မည့် အန္တရာယ် ဟာလည်း တစ်နေ့တခြား တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာနေပြီ ဆိုတာ ဆင်ခြင်မိကြဖို့ ကောင်းပါတယ်။

သံဝေဂယူစရာအဖြစ် ထင်ရှားတဲ့ ကေတုတစ်ခုကို ထုတ်ပြ ရမယ်ဆိုရင် အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံမှာ “ဗေမာပုရ” စေတီတော် ကြီးဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ကမ္ဘာမှာ အကြီးဆုံးစေတီတော်ကြီးပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။ အခု အဲဒီစေတီတော်ကြီးဟာ ရှေးဟောင်းပြယုဂ် တစ်ခုအဖြစ် သာ တည်ရှိတော့ပြီး ကိုးကွယ်သူကင်းမဲ့နေပါတယ်။ သူတို့နိုင်ငံက အခြားဘာသာဝင်တွေအနေဖြင့်လည်း ဒီစေတီတော်ကြီးကို အုတ်ပုံ အဖြစ်သာ ရှုမြင်ပြီး အတွဲတွဲထိုင်၊ ဖိနပ်တွေစီး လုပ်နေကြပါတယ်။

အာဖရိကန်နွတ်နိုင်ငံမှာလည်း ၂၀၀၁-ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းတုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုကို အမှတ်ရနေစေချင်ပါတယ်။ အဲဒီနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး နှစ်ဆူကို အိုမာဘင်လာဒင်နှင့် တာလီဘန်ခေါင်းဆောင် မူလာဖိုဟာ မက်အိုမာတို့ ခေါင်းဆောင်တဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ဟာ သူတို့ဘာသာနှင့် မညီညွတ်ဘူးဆိုပြီး ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံအသီးသီးက တားတံ့ကြားက အမြောက်တွေ၊ ဒုံးကျည်တွေနဲ့ ပစ်ခတ်ဖျက်ဆီးလိုက်ကြပါတယ်။ ဒီဖြစ်ရပ်ဟာ ဘာမှ မကြာသေးလို့ အားလုံးသိပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

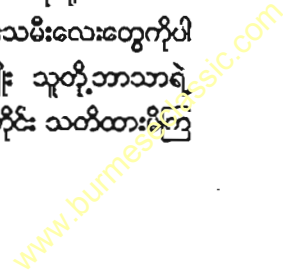
တကယ်လို့သာ အဲဒီနိုင်ငံမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မျိုးဆက်သစ်တွေ ဆက်လက်တည်တံ့နေခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျောက်တောင် ကျောက်သား တွေကို ထွင်းထုထားတဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး နှစ်ဆူဟာ ဘယ်လို အကြောင်းတွေနဲ့မှ မြေခကြွေကျစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။

အခုတော့ အဲဒီနိုင်ငံမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းတော်တွေ ဘယ် ရောက်သွားကြကုန်သလဲ။ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီး ဘာလို့ကွယ်ခဲ့ ရသလဲ။ ရဟန်းတော်တို့ စာပေမသင်ကြားကြလို့လား။ ဗုဒ္ဓဘုရား ခွင်ရဲ့ တရားတော်တွေကို လေ့လာအားထုတ်မှု မရှိကြလို့လား။ အစာရေစာ ရှားပါးကြလို့လား။ အနာရောဂါဘေးဆိုးကြောင့်လား။ ထေရဝါဒ မဟာယာနဂိုဏ်းကေတ ကွဲပြားသွားကြလို့လား။ အဲတာတွေ ဘာတစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ လူက လူကိုမျိုလို၊ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြ တာ ဖြစ်ပါတယ်။

မျိုးစာတိဂုဏ် အိမ်တိုင်းလုံဖို့

ယခုခေတ် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေအနေနဲ့ ဟိုတုန်းက အမိမြန်မာပြည်ကို မတရားသိမ်းပိုက် ကျွန်ပြုအုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့တွေရဲ့ မကောင်းတဲ့အကျင့် ဆိုးတွေကို ပြန်ပြောင်း သတိ မျှိုး ဒေါပူနေမည့်အစား အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ထက် ဆိုးဝါးလှတဲ့ ခေတ် သစ်နယ်ချဲ့ သမားတွေရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို မြင်တတ်အောင် ရှောင် ထုတ် တိမ်းတတ်အောင်၊ ဒဏ်ပြန်ဖို့လိုလျှင် ဒဏ်ပြန်တတ်အောင် သတိနဲ့ယှဉ်တဲ့ ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန် စိတ်ဓာတ်များ မွေးမြူထား ကြဖို့ လိုအပ်နေပါပြီ။

နယ်ချဲ့လက်သစ်တွေဟာ အမိမြန်မာပြည်ကြီးကို မှီခိုအားထား နေထိုင်ပြီး အဆီအနှစ်များကို ဖိမ်ကျကျနဲ့ စားသုံးရုံတင်မကဘဲ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ရေသောက်မြစ်ဖြစ်တဲ့ အမျိုးသမီးလေးတွေကိုပါ နှည်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရအောင် ယူပြီးတော့ သူတို့လူမျိုး သူတို့ဘာသာရဲ့ စိတ်သွင်းမှုကို ခံနေရတယ်ဆိုတာ မြန်မာလူမျိုးတိုင်း သတိထားမိကြ ခဲ့ဖို့မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဒါဟာ သူတို့ တန်ခိုးရှိလို့ တန်ခိုးပြကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာလူမျိုးများ ညံ့ဖျင်းပြီး အဆိပ်မရှိလို့သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအတိုင်း ရှေ့ဆက်ပြီး အိပ်မောကျနေကြဦးမယ်ဆိုရင်တော့ မြန်မာလူမျိုးတွေသာ လျော့ကျပြီး အမျိုးပါပျောက်ဆုံးမသိကို သတိထားသင့်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မြန်မာလူမျိုး ကျားကျား မမ၊ ကြီးကြီး ငယ်ငယ်၊ ရွယ်ရွယ် လတ်လတ်၊ ရှင်ရှင် လူလူတွေအားလုံး သတိတရားကြီးစွာနဲ့ မိမိတို့ တိုင်းပြည်၊ လူမျိုးနှင့် ဘာသာသာသနာ မကွယ်ပျောက်ရေးကို မဆုတ်နစ်သော ဇွဲလုံ့လ ပီရိယဖြင့် ကြိုးစားသင့်လှပါတယ်။

ဒီစကားလေးတွေ ပြောရတာဟာ လူမျိုးရေး မုန်းတီးရေးအတွက် ဘာသာရေးခွဲခြားဆက်ဆံဖို့အတွက် ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတိုင်းလူတိုင်း ဘာသာတိုင်း ဘာသာတိုင်း မိမိတို့လူမျိုး၊ မိမိတို့ဘာသာဆိုတာ ရှိပါတယ်။ အမျိုးကို ချစ်တဲ့သူတိုင်း၊ ဘာသာကို မြတ်နိုးတဲ့သူတိုင်းဟာ မိမိတို့လူမျိုး မိမိတို့ဘာသာကို မပျောက်မပျက်အောင် စောင့်ရှောက်ကာကွယ် ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဘယ်လူမျိုးကိုမှ တုတ်နဲ့ သွားရိုက်စရာ မလိုပါဘူး။ ဘယ်ဘာသာကိုမှလည်း သွားရောက်ဖျက်ဆီးစရာ မလိုပါဘူး။ တရားနည်းလမ်းကျပြီး မှန်ကန်တဲ့ ဓမ္မလမ်းကြောင်းပေါ်ကနေ အမျိုးဘာသာသာသနာ မကွယ်ပျောက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ယနေ့ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အခြေအနေမှာ အမျိုးဘာသာပြန့်ပွားအောင်လုပ်ဖို့ထက် တည်တံ့အောင်တောင် မနည်းကြိုးစားရုန်းကန်နေရတဲ့ အခြေအနေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုအချိန်ကာလမျိုးမှာ ဝံသာနုရက္ခိတတရားလက်ကိုင်ထားတဲ့ တစ်ဦးကောင်း တစ်ယောက်

ကောင်း ကြိုးစားရုံမျှဖြင့်လည်း လုံလောက်ပါဘူး။ အမျိုးသားတိုင်း တာဝန်ရှိ၍ အမျိုးသမီးတိုင်း စောင့်စည်းနိုင်ပါမှ တန်ရုံကျနိုင်တဲ့ ကာလမျိုးဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အမျိုးဘာသာ ကာကွယ်ရေးအတွက် လူတိုင်းလူတိုင်းမှသည် အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း၊ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းမှသည် ရွာတိုင်းရွာတိုင်း၊ ရွာတိုင်းရွာတိုင်းမှသည် ရပ်ကွက်တိုင်း ရပ်ကွက်တိုင်း၊ ရပ်ကွက်တိုင်း ရပ်ကွက်တိုင်းမှသည် မြို့တိုင်း မြို့တိုင်း၊ မြို့တိုင်း မြို့တိုင်းမှသည် တစ်နိုင်ငံလုံး အတိုင်းအတာအထိ အမျိုးဘာသာ ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရေးလမ်းစဉ်များ ချမှတ်ပြီး စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါစေလို ဆန္ဒပြုလိုက် ရပါတော့တယ်။

www.burmeseclassic.com

မေတ္တာပျက်၍ မဟုတ်ပါ

စာရေးသူ ရှေ့နားလေးမှာ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေဟာ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေကို ထိပါးပုတ်ခတ် ဖော်ကားလိုတဲ့ဆန္ဒ လုံးဝ မပါ ပါဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတွေ အမျိုးသားရေး၊ ဘာသာရေး တွေမှာ အိပ်မောကျနေလို့ နှိုးဆော်ပေးရုံမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။

စာရေးသူဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးပီပီ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသား အားလုံးကို ကျန်းမာချမ်းသာစေကြောင်း နေ့စဉ် မေတ္တာပို့သလျက် ရှိနေပါတယ်။ နောက်ပြီး အိမ်မြန်မာပြည်ကြီးကို မှီခိုအားထားလျက် လူမျိုးပေါင်းစုံ၊ ဘာသာပေါင်းစုံဟာ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်နစ် နာမှုမရှိစေဘဲ အမြဲထားဝရငြိမ်းချမ်းစွာ လက်တွဲနေထိုင်သွားချင်ပါ တယ်။

စာဖတ်သူများအနေဖြင့်လည်း စာရေးသူရေးတဲ့စာကြောင့် လူ မျိုးခြား ဘာသာခြားတွေကို မေတ္တာမပျက်ကြဖို့ အထူးပဲ တိုက် တွန်းချင်ပါတယ်။ လူမျိုးတိုင်း လူမျိုးတိုင်း ဘာသာတိုင်း ဘာသာ တိုင်းဟာ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်လူမျိုးတွေကို အမြဲထားဝရ တည်တံ့ သွားအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သွားကြရမယ့် တာဝန်တွေ ရှိပါတယ်။

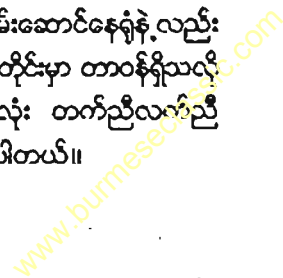
ဥပမာအားဖြင့် ပြောရမယ်ဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာတော် မြတ်ကြီး ရေရှည်တည်တံ့ဖို့ ဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်ယုံကြည် ကြတဲ့ လူမျိုးတိုင်းက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြရပါမယ်။ ခရစ် ယာန်ဘာသာ ရေရှည်တည်တံ့ဆိုရင်လည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာကို ယုံကြည်ကြတဲ့ လူမျိုးတိုင်းက စောင့်ရှောက်ကြရမယ့် တာဝန် ရှိပါတယ်။

အဲဒီလိုပါပဲ။ အခြားအခြားဘာသာဝင်များအနေဖြင့်လည်း မိမိတို့ ကိုးကွယ်ယုံကြည်ကြတဲ့ ဘာသာတရားကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ကြရမယ့်တာဝန်ရှိပါတယ်။ ဒါဟာ လူတိုင်းကိုယ်စီ မဖြစ်မနေ ထမ်း ဆောင်ကြရမယ့် တာဝန်ကိုယ်စီဆိုတာ အားလုံးနားလည် သဘော ပေါက်ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

စာရေးသူ ယခုလို စာပေမျိုးတွေ ရေးသားရတာဟာလည်း မိမိတို့ မြန်မာလူမျိုးများနှင့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မြတ်ကြီး ရေရှည် တည်တံ့အောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လိုတဲ့ ဆန္ဒက လွှဲပြီး အခြား ဘာရည်ချက်မှ မရှိဘူးဆိုတာ သိစေချင်ပါတယ်။

မနိုင်ဝန်ကြီးဖို့ မထမ်းနိုင်သော်

အမျိုးဘာသာ သာသနာ မကွယ်ပျောက်ရေးဆိုတဲ့ တာဝန် ကြီးဟာ အလွန်အင်မတန်မှ ကြီးမားလွန်းလှပါတယ်။ ကျယ်လည်း ဈာယ်ပြန်လွန်းလှပါတယ်။ ဒီလိုကြီးမားကျယ်ပြန့်လှတဲ့ တာဝန်ကြီး ဟာ တစ်ဦးကောင်း တစ်ယောက်ကောင်း ထမ်းဆောင်နေရုံနဲ့လည်း ခြီးမြောက်နိုင်ပါဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိသလို တာဝန်ရှိတဲ့သူတိုင်း တာဝန်သိသိဖြင့် အားလုံး တက်ညီလက်ညီ ထမ်းဆောင်နိုင်မှသာ အောင်မြင်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဆရာမပါ ဘယ်ဟာမပြီး၊ ဆရာချည်းလည်း ဘယ်ဟာမှ မပြီး။ ဒကာမပါ ဘယ်ဟာမပြီး၊ ဒကာချည်းလည်း ဘယ်ဟာမှ မပြီး၊ တပည့်မပါ ဘယ်ဟာမပြီး တပည့်ချည်းလည်း ဘယ်ဟာမှ မပြီး” ဆိုတဲ့ စကားလို ဆရာ၊ ဒကာ၊ တပည့် အားလုံး လက်တွဲ ညီမှသာ အမျိုးဘာသာ မကွယ်ပျောက်ရေးလမ်းစဉ်ဟာ ပြီးမြောက် နိုင်ပါတယ်။

စာရေးသူဟာ အမျိုးဘာသာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာအုပ်လေး တွေ ရေးသားခဲ့တာ ဒီစာအုပ်ရောဆိုရင် ငါးအုပ်မြောက်အထိ ရှိလာခဲ့ပါပြီ။ ဒီစာအုပ်လောက်နဲ့တော့ သန်းပေါင်းများစွာရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓ ဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ အမျိုးသားရေး စိတ် ဓာတ်များ ရှင်သန်နိုင်မလာဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်မှန်း စာရေး သူ နားလည်မိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သွားရမည့် ခရီးတစ်ခုကို ဖျင်းရှုံ့မသွားဘဲ အိပ်နေ ခြင်းထက် မအိပ်ဘဲ သွား၍နေခြင်းက ပို၍ခရီးပေါက်တယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရေးသားနေရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာလေးမှာ ဥပမာလေးနဲ့ ပြောပြဖို့မယ် - ဒီဥပမာလေးဟာ စာရေးသူငယ် ငယ်တုန်းက စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ဖူးတာပါ။

လူတစ်ယောက်ဟာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တစ်နေရာမှာ ပင်လယ် ရေလှိုင်းကြောင့် သေဆုံးရတော့မယ့် သိန်းသန်းမက များပြားလှစွာ သော ပလူကောင်လေးတွေကို အသက်ဆေးက လွတ်မြောက်အောင် ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့၊ တစ်ကောင်ချင်းလိုက်ကောက်ကာ ကမ်းနဲ့ ဝေး ရာကို ပို့ဆောင်ပေးနေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး -

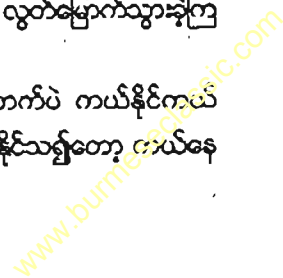
“ဟေ့လူ ခင်ဗျား ဘာတွေ လိုက်ကောက်နေတာကိုး”
“ကျွန်တော် ဒီပလူကောင်လေးတွေ လိုက်ကောက်နေတာပါ”
“ဘာလုပ်ဖို့တုံးဗျ”
“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးဗျာ၊ ပင်လယ်ရေလှိုင်းတွေက တက်လိုက် ကျလိုက်နဲ့ဆိုတော့ ဒီအကောင်လေးတွေဟာ ရေလှိုင်းထဲ ပါပါသွားပြီး သေကုန်နေလို့ အဲဒါကမ်းနဲ့ဝေးရာကို ကောက်ကောက်ပြီး ပို့နေ တာ”

“ချင်ဗျား တော်တော် ရူးတာပဲဗျာ၊ ဒီလောက်များပြားလှတဲ့ ပလူကောင်တွေရဲ့အသက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခင်ဗျား ကယ်နိုင် မှာလဲ”

“ဒီပလူကောင်တွေ အကုန်လုံးရဲ့ အသက်ကိုတော့ ဘယ် ကယ်နိုင်ပါ့မလဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကယ်လိုက်တဲ့ ပလူကောင် တွေရဲ့ အသက်ကတော့ ချမ်းသာသွားတာပေါ့”လို့ ပြောလိုက်ပါ တယ်။

စာရေးသူလည်း အဲဒီလိုပါပဲ။ အချို့ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာအမျိုး သမီးတွေ၊ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုကြတာတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးတွေအားလုံး စာရေးသူ မကယ်နိုင်ပါ။ သို့ပေမယ့် စာရေးသူရေးတဲ့ စာအုပ်တွေကြောင့် အချို့ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ လူမျိုးခြားဘာသာခြားတွေနဲ့ အိမ်ထောင် ပြုခြင်းဆိုတဲ့ ဉာတိဗျသနဘေးမှ သိသီကလေး လွတ်မြောက်သွားခဲ့ကြ တာတွေ ရှိခဲ့ကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် စာရေးသူအနေဖြင့် တစ်ယောက်ပဲ ကယ်နိုင်ကယ် နိုင်၊ နှစ်ယောက်ပဲ ကယ်နိုင်ကယ်နိုင် ကိုယ်စွမ်းနိုင်သရွ်တော့ ကယ်နေ

ရဦးမှာပါပဲ။ ကိုယ့်အမျိုး ကိုယ့်ဘာသာအတွက် ကိုယ်မှ မကယ်ရင် ဘယ်သူကယ်ပါ့မလဲဆိုတဲ့ အတွေးစိတ်နဲ့ ကယ်နေရတာဟာလည်း မနိုင်ဝန်ကြီးကို ထမ်းနေရတဲ့လူလို မောလှပါတယ်။

ရွာဦးကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံများ အိပ်မောကျနေပြီ

ယနေ့ အမိမြန်မာပြည်ကြီး၌ ရွာဦးကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံများ မြည်ကြပါသေး၏လော၊ နားစွင့်စေချင်ပါတယ်။ ယင်းခေါင်းလောင်းသံများကို ဘာသာခြားတို့၏ ဂစ်တာသံများနှင့် ဝတ်ပြုသံများက လွှမ်းမိုးစပြုနေပေပြီ။ သတိမူလျှင် မြို့တောင် မြင်နိုင်ပေ၏ တကား။ နိုင်ငံကျက်သရေဆောင်ဖြစ်သည့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးသာ စကားပြောနိုင်ခဲ့လျှင် “ဪ... မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများ ဘာသာခြားတွေက ကျောချနေတာတောင် ဓားပြမှန်း မသိကြသေးပဲကိုး၊ ဒါတောင် သာကီမျိုးဟေ့ ဒို့ မမာလိုတောင် အော်နေကြတုံး ရှိသေးတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပရတ်လုံးလို လုံးပါးပါးနေသည်ကို မသိကြသည်မှာ လက်ဖျတ်ခတ်တီး အံ့ချီးထိုက်ပေစွ၊ သနားစရာတကား” ဟု ညည်းတွားပေလိမ့်မည်။

ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြသည့် မိမိတို့ရဟန်းတော်များသည် “ကျောင်းသင်္ခမ်းမှာပင် ကိန်းအောင်းမနေကြဘဲ အခြားဘာသာဝင်တို့၏ လုပ်ကွက်ကိုလည်း ကျော်၍ကြည့်တတ်ဖို့ လိုပေသည်။ တစ်ကွက်နောက်ကျလျှင် လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတို့၏ ဝါးမျိုခြင်းကို ခံရမည်သာတည်း။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဝါးမျိုခံရသည်ကိုပင် ကျားစွယ်ကို ကြောက်ရမှန်း မသိသေး။

ထို့ကြောင့် ဝံသာနုစိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်လှသည့် ဆရာတော် တစ်ပါးက “ငါတို့က ခံစစ်နဲ့ ကစားနေရတာပါ။ ရိုးမသွင်းခံရအောင် မနည်းကြိုးစားနေရတယ်” ဟု ဝမ်းနည်းသံနှင့် ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားများ အားကောင်းသွားလျှင်တော့ မိမိတို့သားစဉ်မြေးဆက်များ လည်စင်းခံကြဖို့သာ ပြင်ကြပေတော့၊ ကိုယ့်ခြံစည်းရိုးကို လုံအောင် ကာရံရာမှာ မိမိတို့ တာဝန်သာတည်း။ ခြံမလုံလို့ ကျားဆွဲခံရလျှင် မိမိတို့ အမျိုးဘာသာတစ်ခုလုံး နစ်နာရချေ၏။

ယင်းအခြေအမြင်ကြောင့်ပင် ကလေးလူငယ်များအတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်းများကို မုံရွာ ပခုက္ကူ စသည် မြို့ကြီးများ၌ ဖွင့်လှစ်ပို့ချခဲ့ပါ၏။ ကလေးတရားပွဲများကိုလည်း ပို့ချပေးခဲ့၏။ ကချင်ပြည်နယ် နမ္မတီးမြို့သို့ သွားရောက်ပြီး ကလေးများကို တရားဟောသည့်အခါ တရုတ်ကြီးတစ်ယောက်က “လူငယ်ကောင်းမှ လူကြီးကောင်းမှာ၊ လူကြီးကောင်းမှ တိုင်းပြည်တိုးတက်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကလေးများကို တရားများများ ဟောသင့်တယ်” လို့ လျှောက်ထားပြီး ကလေးများအတွက် မုန့်ပဲသရေစာနှင့် ဘောလ်ပင်များ၊ ဗလာစာအုပ်များကို လှူဒါန်းခဲ့လေသည်။

ဤကား - မိမိဦးစီးပြီး ဟောပြောပို့ချပေးခဲ့သည့်ရက်တို့ မွေစကူးများပင်တည်း။ အမှန်တကယ်ကား ရေရှည်စီမံကိန်း ရေးဆွဲပြီး “မွေစကူးများကို ရက်ရှည်ပို့ချသင့်ပေသည်။

တရားဟောသည့်အခါ၌လည်း ဘာသာခြားများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး လူမျိုးကို ချစ်သည်စိတ်၊ ဘာသာကို ချစ်သည်စိတ်များ ထားရှိကြဖို့ လိုအပ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အမျိုးဘာသာ သားသံနာကို

ထောက်ပံ့နိုင်ဖို့အတွက် စီးပွားရေးဖြစ်ထွန်းအောင် လုပ်ဖို့ လိုအပ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ လောကီကြီးပွားရေးတရားများကို ဦးစားပေးဟော၏။ ရဟန်းရှင်လူများ သင်ယူနေကြသည့် ပရိယတ္တိပညာရေးစနစ်ကိုလည်း ခေတ်နှင့်အညီ ပြုပြင်သင့်ကြောင်း ဝေဖန်အကြံပြု၏။ ရေး၏။ ယင်းသို့သော လုပ်ရပ်များကြောင့်ပင် ပတ်ဝန်းကျင်၏ အားပေးထောက်ပံ့မှုများကို ထိုက်သင့်သလောက် ရရှိခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် မပြောပလောက်သေးပါ။

အရှင်ဒေဝိန္ဒာဘိဝံသ၊ သီတဂူကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်
(ယခင်ဓမ္မကူးနှင့်ယခုဆန်းဒေးစကူးလ်ဆောင်းပါးမှ)

အမျိုးသမီးတွေရဲ့ တန်ဖိုး

ဒီနေရာလေးမှာ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အခန်းခဏ္ဍာကိုလည်း တင်ပြချင်ပါတယ်။ အမျိုးသမီးတွေဟာ အမျိုးဘာသာ တည်တံ့ဖို့အတွက် လွန်စွာမှ အရေးကြီးပါတယ်။ လူသားမျိုးနွယ်တွေရဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေကို အမျိုးသမီးတွေကသာ မွေးထုတ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ အမျိုးသားတွေက မွေးထုတ်ပေးလို့ မရနိုင်ပါဘူး။

ဒီလိုပြောလို့ သားသမီးမွေးတာ၊ အမျိုးသမီးတွေ ဖြစ်ပေမယ့် အမျိုးသားတွေပါမှ ရတာပါကွာ” ဆိုတဲ့ ခပ်ကတ်ကတ်လူတွေလည်း ရှိချင်ရှိနေမှာပါ။ ဒါကလည်း လက်ခံရမဲ့စကား ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အမျိုးဘာသာ တည်တံ့ပြန်ပွားဖို့ဆိုရင် အမျိုးသမီးတွေကို တန်ဖိုးထားရပါမယ်။ တန်ဖိုးထားပြီးတော့လည်း ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ထားရပါမယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသမီး

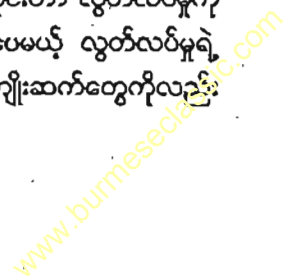
တွေကို ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေက တန်ဖိုးမထားရင် အခြားဘာသာဝင်တွေက တန်ဖိုးထားသွားကြပါလိမ့်မယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးတွေက တာဝန်မယူရင် အခြားဘာသာဝင်တွေက တာဝန်ယူသွားကြပါလိမ့်မယ်။

တခြားဘာသာ တခြားလူမျိုးတွေဆိုရင် သူတို့ဘာသာဝင် အမျိုးသမီးတွေကို သိပ်ကို တန်ဖိုးထားကြပါတယ်။ ဘာလို့တန်ဖိုးထားကြတာလဲလို့ဆိုရင် သူတို့ဘာသာဝင် လူဦးရေး တိုးပွားဖို့အတွက် အမျိုးသမီးတွေဟာ ဘယ်လောက်ထိ အရေးကြီးသလဲဆိုတာ သူတို့က သိနေကြလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူတို့ အမျိုးသမီးတွေကို အိမ်တွင်းကနေ အိမ်ပြင်မထွက်ကြဖို့ အထူးပဲ တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားကြပါတယ်။ မတတ်သာလို့ အပြင်ထွက်ကြရင်တောင် သူတို့ရဲ့အလှအပကို မမြင်နိုင်အောင် ဖုံးကွယ်ထားကြပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာအမျိုးသမီးတွေကတော့ အရမ်းကို လွတ်လပ်မှု ရှိကြပါတယ်။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ တန်းတူညီတူ အခွင့်အရေးတွေ ရရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ဘာသာရေးဘက်ကလည်း လွတ်လပ်မှုရှိတဲ့ ဘာသာဖြစ်သလို လူမျိုးကလည်း လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးတဲ့ လူမျိုးဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါဟာ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာလို့ဆိုပေမယ့် မကောင်းတဲ့ ဆိုးကျိုးတွေလည်း တွေ့မြင်နေရပြီဖြစ်ပါတယ်။ လူတိုင်းဟာ လွတ်လပ်မှုကို လိုချင်ကြပါတယ်။ မက်မောကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လွတ်လပ်မှုရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ မမြင်နိုင်တဲ့ မကောင်းတဲ့အကျိုးဆက်တွေကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားရပါမယ်။

လူမျိုးတိုင်း ဘာသာတိုင်းမှာ မျိုးဆက်သစ်ဆိုတာ သိပ်ကို အရေးကြီးပါတယ်။ မျိုးဆက်သစ်တွေ ဆက်ခံဆက်ခံ ရှိနေမှသာ လူမျိုးလည်း တည်နိုင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး လူမျိုးကိုပိုပြီး တည်ရှိနေတဲ့ ဘာသာတရားဟာလည်း အသက်ဆက်ပြီး ရှင်သန်နိုင်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတိုင်း မိမိတို့ အမျိုးဘာသာ သာသနာကို ရေရှည် တည်တံ့ချင်ပါတယ်ဆိုရင် အမျိုးသမီးတွေရဲ့ တန်ဖိုးကို နားလည်ပြီး ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်ထားစေချင်ပါတယ်။

အောက်ကျမခံနဲ့ဟော့ အမျိုးသမီးတို့ရေ

လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေဟာ “မြန်မာမတွေက ငွေပေးရင် ရပါတယ်ကွာ” ဆိုတဲ့ကာမကျွန်သဘောလောက်ပဲ တန်ဖိုးထားတတ် ကြပါတယ်။ ဒါကို ဗုဒ္ဓဘာသာအမျိုးသမီးတိုင်း နားလည်ထားဖို့ လိုပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ သေးသိမ်တဲ့သဘောထားကို ဒီမြန်မာ အမျိုးသမီး တွေအနေနဲ့ အပြီးအပိုင် ကြွေမှုအောင် ဖျက်ဆီးပစ်ကြဖို့ မလိုပေဘူးလား။

သေသေချာချာ စဉ်းစားကြပါ။ ပေါ့ပေါ့တန်တန်လေးတော့ မတွေးလိုက်ကြပါနဲ့။ လူက လုပ်လို့ ငွေဆိုတာ ဖြစ်လာရတာပါ။ လူက ရှာလို့ ငွေဆိုတာ ရလာရတာပါ။ လူလောက်တန်ဖိုး မရှိတဲ့ ငွေကို လူနဲ့ လဲယူမယ်ဆိုရင် အဲဒီခံစားရမယ့် အကျိုးရလဒ်က တော့ အဆုံးအစမရှိတဲ့ ကျရှုံးမှုသာဖြစ်ပါတယ်။

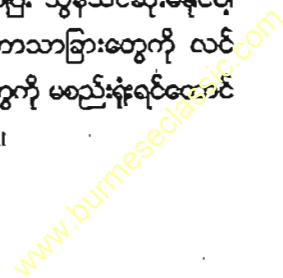
မြန်မာနိုင်ငံမှာ ထမင်းငတ်လို့ သေတဲ့မသာ မရှိသေးပါဘူး။ ငွေကို မက်ပြီး ရေသာခိုအချောင်လိုက် ဖိုက်ဇာတ်ကိုခင်းကာ လူမျိုး ခြား ဘာသာခြားတွေနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်မယ်ဆိုရင် မိဘဘိုးဘွား

တွေ အစဉ်အဆက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာတဲ့ လူမျိုးနဲ့ဘာသာ တရားကို ငွေနဲ့ ရောင်းစားလိုက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ။

ငွေကြောင့် အမျိုးဘာသာ သာသနာကို ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာအမျိုးသမီးတွေ တော်တော်များများ တွေ့ဖူးပါ တယ်။ အောက်ခြေလူတန်းစားမှစပြီး ပညာတတ်ဘွဲ့ရတဲ့ အထက် တန်းလွှာအထိ အလွှာမျိုးစုံမှာ ရှိနေတတ်ကြပါတယ်။

စာရေးသူရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြောဖူးပါတယ်။ သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပညာတတ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟာ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုပြီး လူမျိုးခြား ဘာသာခြားဖက်ထဲ ဝင်သွားတယ်တဲ့။ ဆက်လက်စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားက ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်သူဌေး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါ့မှာလည်း သားတွေ၊ မယားတွေ ရှိပြီးသားပါ။ ပညာတတ်အမျိုးသမီးက ဒုတိယ မယားပါ။ အရပ်အခေါ်ဆိုရင်တော့ မယားငယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားသူဌေးက ချမ်းသာတော့ တိုက်တစ်လုံး၊ ကား တစ်စီး ကိုယ့်ဝန်းကိုယ်ခြံနဲ့ ထားတော့ အဲဒီ ပညာတတ်အမျိုးသမီး ဟာ လူမျိုးရော ဘာသာပါ ငွေနဲ့ ရောင်းစားသလို ဖြစ်သွားပါတယ်။

မိမိကိုယ်တိုင်က အမျိုးဘာသာအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ခဲ့တဲ့ ပညာတတ်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဟာ နိုင်ငံ့သားကောင်း သမီး ရတနာတွေ ဖြစ်လာနိုင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွန်သင်ဆုံးမနိုင်ပါ့ မလဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတောင် လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေကို လင် လုပ်ရတဲ့ကောင်းကွက်ကို ပြောပြီး လူငယ်တွေကို မစည်းနှံရင်ကောင် ကံကောင်းနိုင်သေးတယ်လို့ ပြောရမှာပါပဲ။

သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် အဲဒီပညာတတ်အမျိုးသမီးဟာ ငွေကြောင့် လူမျိုးခြားဘာသာခြားကို လင်လုပ်ရတာပါ။ အချစ်ကြောင့်လို့ အကြောင်းပြခဲ့ရင်တောင် အဲဒီလူမျိုးခြားမှာ မွဲတေစုတ်ပြတ်သတ်နေကြည့်ပါလား။ = လူမျိုးခြား ဘာသာခြားကို လင်လုပ်ပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုသာ ငွေသာကြိုက်စိတ် အလိုလိုက် မိုက်နေကြဦးမယ်ဆိုရင်တော့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အမျိုးဘာသာ မကွယ်ပျောက်ရေးဟာ တကယ်ပင် စိတ်မအေးနိုင်စရာပါပဲ။

ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထက်အညာ ရွာတစ်ရွာမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မသင်းသင်းဆွေရဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှပါတယ်။ မသင်းသင်းဆွေဟာ အဲဒီရွာမှာရှိတဲ့ ဓမ္မစကြာဝတ်အသင်းရဲ့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပါတယ်။ ပညာရေးဘက်က ကြည့်ရင်လည်း ဘွဲ့ရပြီးသားပါ။ ပစ္စည်းဥစ္စာကလည်း တစ်ရွာလုံးထဲမှာ အချမ်းသာဆုံးလို့တောင် ပြောလိုရပါတယ်။ ရုပ်ရည်ကလည်း ချောမောလှပပြီး ရွာရဲ့ကွမ်းတောင်ကိုင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

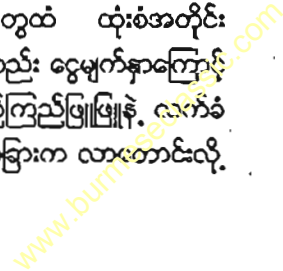
အဲဒီရွာမှာ တခြားနယ်က တာဝန်နဲ့ ပြောင်းရွှေ့လာတဲ့ လူမျိုးခြား ဘာသာခြား မိသားစုတစ်စုလည်း ရှိနေပါတယ်။ ဘာသာခြားမိသားစုဟာ ရွာကို ရောက်စမှာ ဘာမှမရှိပေမယ့် စီးပွားရေး မျက်စိပွင့်မှုကြောင့် မကြာခင်မှာပဲ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာပါတယ်။ လယ်ယာမြေတွေလည်း လက်ညှိုးထိုး မလွဲအောင် ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သလို တိုက်၊ ကား၊ ဖုန်းတွေနဲ့အထိ ချမ်းသာလာပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကြောင့် တစ်ရွာလုံးရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတွေဟာ သူတို့နဲ့ ကျေးဇူးမကင်း ဖြစ်ကုန်ကြပါတယ်။

အဲဒီတော့ တစ်ရွာလုံးမှာ အချောဆုံး အလှဆုံး အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်တဲ့ ဓမ္မစကြာဝတ်အသင်းခေါင်းဆောင် မသင်းသင်းဆွေဟာ သူတို့ရဲ့ ပစ်မှတ်အဖြစ် ရောက်ရှိသွားပါတယ်။ နောက်ပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာကလည်း ပြည့်စုံ၊ ပညာတတ်ဘွဲ့ရလည်း ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတစ်ယောက်အတွက်တော့ တစ်ရွာလုံးထဲမှာတော့ မက်မောစရာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် အကွက်ကောင်းကို ချောင်းနေတဲ့ ဘာသာခြား မိသားစုဟာ မသင်းသင်းဆွေရဲ့ မိဘဆွေမျိုးရင်းချာတွေနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းသင်းပြီး တစ်ရွာလုံးရဲ့ အလှထိပ်ခေါင်တင် မသင်းသင်းဆွေကို အရချိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြပါတယ်။ မုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ အတုံ့နေရာမှာတော့ နှစ်ယောက်မရှိဘူးလို့ တောင် ပြောရပါမယ်။ အားနာတတ်လိုက်တာကလည်း လွန်ပါရော။ ဆွေမျိုးရင်းချာတွေ ကိုယ်တိုင်ကတောင် မသင်းသင်းဆွေကို ဘာသာခြားနဲ့ ချစ်ကြိုက်ကြဖို့ အောင်သွယ်တော်လှုပ်ပေးကြတယ်။

ပညာတွေ သင်ထားတဲ့ မသင်းသင်းဆွေကလည်း အမျိုးသားရေး အသိဉာဏ်က မရှိတော့ အောင်သွယ်တော်ကြား ပွဲစားတွေရဲ့ စကားကို အကန်းယုံ ယုံပြီး ဘာသာခြားကို လင်လုပ်ဖို့ နှလုံးသားတံဆိပ် ခတ်နှိပ်ခံလိုက်ရပါတယ်။

လူငယ်ချင်းက ကိစ္စပြတ်နေတော့ လူမျိုးခြား မိဘတွေဟာ သူ့သားအတွက် မသင်းသင်းဆွေရဲ့ မိဘတွေထံ ထုံးစံအတိုင်း တောင်းရမ်းကြပါတယ်။ မိဘလုပ်သူတွေကလည်း ငွေမျက်နှာကြောင့် ဘာသာခြားက လာတောင်းရမ်းတာကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ လက်ခံလိုက်ကြသတဲ့။ ကိုယ့်သမီးလူမျိုးခြား ဘာသာခြားက လာတောင်းလို့

ပေးလိုက်တဲ့ မိဘတွေရဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ချာပုံကတော့ ဩချလောက် အောင် အံ့ဩဖို့ကောင်းပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို တွေးမိတိုင်းလည်း အသည်းနာလွန်းလှပါတယ်။

ဒီနေရာလေးမှာ အဘဆရာစံ (ရွှေဘို) ကို “ဒီရွှေ မြန်မာ အမျိုးသမီးတို့က အကောင်းအဆိုး၊ အကြောင်းအကျိုးရယ် မဆင်ခြင်၊ အသပြာငွေ ဒေါ်လာမက်လေတော့ အမျိုးဘာသာမေ့ သူခြွေဖျက်တယ် ... ဩော် ရက်စက်လေခြင်း” လို့သာ ညည်းတွားနေရပါတော့တယ်။

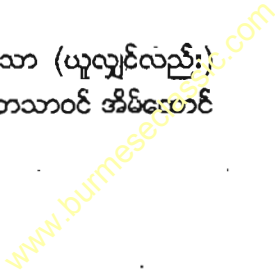
အမျိုးဘာသာ ကြံ့ခိုင်ရေး

ယနေ့ ဗုဒ္ဓနိုင်ငံတော်၌ ဘာသာမျိုးခြားတို့သည် ဆူနာမီ ရေလှိုင်းကြီးများပမာ လှုပ်ရှားလွှမ်းမိုးလာနေပြီ။

ယနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရဟန်းရှင်လူ အများစုတို့၏ ဘာသာမျိုးချစ်သွေး အေးခဲနေခြင်း၊ အမြင်မကျယ်ခြင်း၊ အရှည်မမြော်တတ်ခြင်း၊ ရေသာခိုသက်သာလိုခြင်း၊ ခေါင်းရှောင်ခြင်း၊ မညီညွတ်ခြင်း၊ မရှိဆင်းရဲ မသိမိုက်မဲခြင်းတို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူဦးရေသည် တစ်နေ့တခြား ဆုတ်ယုတ်လျော့ပါးလျက် ရှိနေသည်။

ယခု တင်ပြအပ်သော အကြောင်းတို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အပေါင်းတို့သည် စားဝတ်နေရေး ဆင်းရဲသူတွေက များလာသည်၊ စားဝတ်နေရေး ဆင်းရဲသဖြင့် ပညာဗဟုသုတ ရှာဖွေမှု နည်းရကား မသိမိုက်မဲသူတွေ များလာသည်၊ ဝတ်တတ် စားတတ်ကာမျှ၊ ကာမဂုဏ်ခံစားတတ်ကာမျှ၊ ခေတ်ပညာတတ်ကာမျှ “သိမြင်လိမ္မာသူ” ဟု မဆိုနိုင်။

သိမြင်လိမ္မာမှု မရှိသဖြင့် ကလေးမယူသော (ယူလျှင်လည်း) တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်မျှသာယူသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အိမ်လောင် ရှင်တွေ များလာသည်။

ယနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ယောက်ျား လူငယ်လူရွယ်များကလည်း ကာမသုခကို တရားဝင် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဖြင့် တည်တည်တံ့တံ့ မရှာယူကြဘဲ ငါးပွက်ရာ ငါးစားချလျက် “အမြီးကျက် အမြီးစား၊ ခေါင်းကျက် ခေါင်းစား” လုပ်နေကြသူတွေ အားသည်။ ဤနည်း အားဖြင့် လူမျိုးကြီးဖြစ်နေသူတွေ များလာသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ယောက်ျားများသည် မူးယစ်သောက်စားမှု များ ခြင်း၊ အလုပ်လက်မဲ့ များခြင်း၊ စီးပွားရေးကို ဇောက်ချ၍ မလုပ်ကိုင် ခြင်း၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ပီပီပြင်ပြင် ဦးမဆောင်နိုင်ခြင်း စသည့် ချွတ်ယွင်းချက်များကြောင့် အမျိုးသမီးများ၏ အထင်ကြီးခြင်း၊ လေးစားအားကိုးခြင်း မခံကြရသူတွေ များလာသည်။ ထို့ကြောင့် ရိုးသားတည်တံ့စွာ အိမ်ထောင်ပြုလိုသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမျိုးသမီး များသည် ယောက်ျားကောင်းရှာမရကြဘဲ ဘာသာမျိုးခြား ယောက်ျား များကိုလည်း အိမ်ထောက်ဖက် မပြုလိုကြသဖြင့် အပျိုကြီးတွေ ဖြစ်နေ သူတွေ များလာသည်။

ဤမျှသာမကဘဲ ယနေ့ ဗုဒ္ဓနိုင်ငံတော်၌ ရဟန်းသံဃာတော် များ၊ စစ်သားလူမျိုးများလည်း မနည်းလှပေ။ မွေးဖွားလာသမျှ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင် ကျား+မဦးရေတွင် (ကျား)ဦးရေသည် နဂိုကပင် နည်းနေရသည့်အထဲ ရဟန်းသံဃာတော်နှင့်လူပျိုကြီးတွေ များနေ သဖြင့် အိမ်ထောင်ဘက်မရဘဲ ကြားလပ်နေသော အပျိုကြီးတွေ များနေတော့သည်။

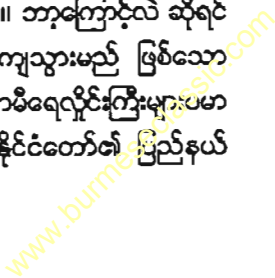
သီလရှင်ဝတ်နေသော အမျိုးသမီးများကို ကျေးဇူးတင်ရပေ မည်။ သီလရှင်လည်း မဝတ်ဘဲ မိမိနှင့်ဘာသာမျိုးတူ အိမ်ထောင် ဘက်လည်း မတွေ့သဖြင့် တွေ့စေကာမူ အမျိုးဘာသာရေးရာ၌

သိမြင်လိမ္မာမှု မရှိသဖြင့် ဘာသာ ခြား ယောက်ျားတို့ကို အိမ်ထောင် ဘက်ပြုသူ အမျိုးသမီးဦးရေသည် သိသိသာသာကြီး ဆိုးဝါးများပြား နေသည်။ ဘာသာမျိုးခြား ယောက်ျားတစ်ယောက်လျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာ အမျိုးသမီးလေးဦးကို ယေတင်တစ်မျိုး ကွယ်ရာတစ်မျိုး ယူထားလေ့ ရှိကြ၏။

ဘာသာခြားတို့က ငွေကြေးပစ္စည်းပေး၍ သိမ်းသွင်းသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကိလေသာဖြင့် ပူးဝင်သွေးနှော၍ ဆွဲဆောင်သဖြင့် လည်းကောင်း မသိမှိုက်မဲသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူကြီးလူငယ်များစွာ တို့သည် ဘာသာမျိုးခြားတို့ လက်တွင်းသို့ ပြိုကျ သက်ဆင်းလျက် ရှိနေသည်မှာ ရေလှိုင်းပုတ်ခတ်တိုက်စား၍ သဲကမ်းပါးများ တဖြုန်း ဖြုန်း ပြိုကျနေသလိုပင်။

ဘာသာမျိုးခြားတို့နှင့် အိမ်ထောင်ဘက်ပြုသူ အမျိုးသမီး များသည် မိမိတို့ ဘိုးဘွားလက်ထက်ကတည်းက ကိုးကွယ်လာ ခဲ့သော အကောင်းဆုံး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အဖြစ်ကို စွန့်လွှတ်ကြရစမြဲ ဖြစ်၏။ ကလေးများစွာကိုလည်း မွေးဖွားပေးကြရသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့မှ မွေးဖွားလာသမျှ ကလေးများသည်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အဖြစ်ကို မရကြတော့ဘဲ မြတ်နိုးဖွယ် မြန်မာ့လေ့စရိုက်ကို ကင်းမဲ့ သည့် လူသားတစ်မျိုး ဖွားတိုးလာတော့သည်။

ဤလိုပုံနှင့် မိုးကြီးချုပ်လျှင် နောင်လာမည့် နှစ်တစ်ရာအတွင်း ဗုဒ္ဓနိုင်ငံတော် လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားနိုင်သည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုရင် ထိုအခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အင်အားက ချွတ်ခြုံကျသွားမည် ဖြစ်သော ကြောင့်တည်း။ ဘာသာလူမျိုးခြားသည် ဆူနာမီရေလှိုင်းကြီးများပမာ လှုပ်ရှားလွှမ်းမိုးလာနေသည်ကို ယနေ့ ဗုဒ္ဓနိုင်ငံတော်၏ ပြည်နယ်

အသီးသီး၊ မြို့ကြီးအခြာဖြာတို့သို့ ခရီးလှည့်လည်ကြည့်လျှင် သင် ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့မြင်သိရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူငယ်လူရွယ်များ ကျား+မတို့သည် ကွန်ဒုံးသုံး၍ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရက် ကျူးလွန်ခြင်း၊ ကျူးလွန်ပြီး ပဋိသန္ဓေတားဆေးစားခြင်း၊ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချခြင်းတို့ဖြင့် ယခုဘဝ အမျိုးဘာသာလည်း ပျောက်၊ သေရင် သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း အပါယ် ရောက်အောင် မျက်ကန်းတစ္ဆေ မကြောက် အမှောက်အမှားတွေ ပြုလုပ်လျက် နေကြ၏။

ယနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် ကိုယ့်အမျိုးဘာသာ တိုးတက် ကြီးပွားရေးကို ရှေးမရှုဘဲ ဖြတ်လမ်းနည်းကြိုက် အလွယ်လိုက်၍ ဆက်လက်ကာ ရေစုန်မျှောနေကြဦးမည်လော။ ယနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တို့သည် အမျိုးဘာသာတည်းဟူသော ကရဝိတ် လှေဖောင်တော် ကြီးကို ရွက်စုံလွှင့်၊ တက်ကုန်ဖွင့်၍ အားကုန်ပင့်ကာ တစ်ညီတစ် ညာတည်း သံပြိုင်ဟစ်ကြွေး အောင်သံပေး၍ လှော်ခတ်ဆန်တက်ကြ မည်ဆိုလျှင် ဟို... ရေဆန်အထက်ဆီက ကုန်းမို့မို့နှင့် မိုင်းညိုညို၊ ကျွန်းသယာအောင်စခန်း၌ အောင်နန်းစိုက်ဖို့ အချိန်မီပါသေးသည်။

တောတွင်းက ဆင် ကျား သမင်များနှင့် ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန် များကိုသော်လည်း မျိုးတုံးပျောက်ကွယ်သွားမှာစိုး၍ ယနေ့ ထိန်း သိမ်းစောင့်ရှောက်ကြရတုံ့သေး၏။ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မြတ်ကြီးကို နှစ်ပေါင်းထောင်ချီ၍ အရှည်တည်တံ့အောင် ထမ်းဆောင်လာခဲ့ကြ သော ကျေးဇူးကြီးလှသည့် မြန်မာလူမျိုးတို့နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာအား ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ရေရှည်တည်တံ့အောင် အဘယ့်ကြောင့် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ မသင့်အံ့နည်း။

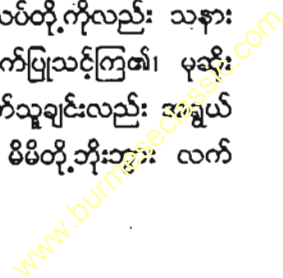
အို ... ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အ ဝိုင်းတို့

အမျိုးသားများ သောက်...ပျော်ပါးမှု ကင်းစွာဖြင့် စီးပွားရေးကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ကြလော့၊ စီးပွားရေးရှယ်ယာအဖွဲ့များဖွဲ့၍ ရေရှည် တည်တံ့စေရန် သစ္စာရှိကြလော့၊ သည်းခံခွင့်လွှတ်ကြလော့၊ အချင်း ချင်းလှီးစား ဖြတ်စား မလုပ်ကြနှင့်၊ အကြံတူ ရန်သူ မဖြစ်ကြစေနှင့်၊ အကြံတူ အလံထူကြကုန်လော့။

အမျိုးသားများက ကိုယ့်အမျိုးသမီးများကို အမြဲကြည့်ရှု စောင့် ရှောက်ကြလော့၊ အမျိုးသမီးများသည် အသိဉာဏ်အားနည်းကြ သဖြင့် ခြောက်လျှင် ကြောက်တတ်ကြ၏၊ ချောလျှင် ပျော့တတ်ကြ၏၊ အပြောကောင်းလျှင် ယုံမှတ်ကာ ပုံအပ်တတ်ကြ၏၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ အမျိုးသမီးတို့၏ အညွှာကို ကျားမည်းများက ကောင်းကောင်း သိနေ ကြသည်၊ ကိုယ့်အမျိုးသမီးများကို ကျားမည်းဆွဲမခံကြနှင့်၊ ကျားမည်း ဆွဲမည့်ဘေးမှ အမြန်အကာအကွယ် ပေးကြလော့။

အပျိုကြီး လူပျိုကြီးများ နည်းပါးစေရန် နည်းလမ်းရှာကြ လော့။ ဗုဒ္ဓဘာသာမိဘတို့သည် မိမိတို့ သားသမီးများကို အချိန် တန် အရွယ်ရောက်လျှင် မျိုးဘာသာတူသူတို့နှင့် ထိမ်းမြားလက် ထပ်ပေးရန် မချွတ်မယွင်း ဆောင်ရွက်ရမည့် မိဘဝတ္တရားတစ်ခု အဖြစ် မြတ်ဘုရားပင် ဟောကြားခဲ့သည် မဟုတ်လော့။

အမျိုးသားတို့သည် မုဆိုးမ၊ တစ်ခုလပ်တို့ကိုလည်း သနား စောင့်ရှောက်သောအားဖြင့် အိမ်ထောင်ဘက်ပြုသင့်ကြ၏၊ မုဆိုး ဖိုနှင့် မုဆိုးမ၊ တစ်ခုလပ် ဖိုမတို့ သင့်တော်သူချင်းလည်း အရွယ် ရှိသေးလျှင် အိမ်ထောင်ပြုသင့်ကြသည်။ မိမိတို့ဘိုးဘွား လက်

ထက်က အဖေတူ အမေကွဲ၊ အမေတူ အဖေကွဲ မောင်နှမများသည် အချင်းချင်း ချစ်ခင်ကြင်နာခဲ့ကြသည် မဟုတ်လော။

အိမ်ထောင်ရှင်များ၊ ကလေးများများ ယူကြလော့၊ အိမ်ထောင်ရှင်များ ကလေးမမွေးလျှင် နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးများ၊ နိုင်ငံကို ကာကွယ်မည့် စစ်ဗိုလ်စစ်သားများ၊ သာသနာ့ဥသျှောင် ဆရာတော်ကြီးများ၊ အရိယာ ရဟန္တာများ အဘယ်မှာ ပေါ်ထွက်နိုင်ကြအံ့နည်း၊ မလိုအပ်ဘဲ ဆရာဝန်ဖြင့် ဗိုက်ခွဲ၍ ကလေးမွေးသော ဂုဏ်လုပ်ဝါဒနှင့် ကလေးတစ်ကောင်ကြွက်ဝါဒသည် ကိုယ့်အမျိုးကိုယ့်ဘာသာကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အားနည်းပျက်စီးစေသော ဝါဒများများ ဖြစ်သည်။

ကလေးသူငယ်များအား ဗုဒ္ဓဘာသာယဉ်ကျေးမှု သင်တန်းများ နေရာအနှံ့အပြား ဖွင့်လှစ်သင်ကြားပေးကြလော့၊ ကလေး လူငယ်များ၏ နှလုံးသားမှာ ဘုရားတည်ပေးကြကုန်လော့။

ကလေးလူငယ်များ၏ ပညာရေးကို ဝိုင်းဝန်းကူညီအားပေးကြလော့၊ ကလေးလူငယ်များ ဘာသာရေးအသိနှင့် ပညာရှိမှသာလျှင် နောင်အခါ အမျိုးဘာသာနိုင်ငံကို ရေရှည်တည်တံ့ အောင်လက်ဆင့်ကမ်း ထမ်းဆောင်နိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

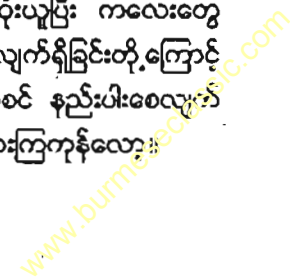
ဆင်းရဲသူများ စားဝတ်နေမှု သက်သာချောင်ချိရေးအတွက် ဝိုင်းဝန်းကူညီထောက်ပံ့ကြလော့၊ ဆင်းရဲသူများ ဘာသာမပြောင်းစေရန် ဥစ္စာပေး ပညာပေးစနစ်ဖြင့် သာသနာပြုကြပါကုန်လော့၊ “ဉာတကာနဋ္ဌ သင်္ဂဟော” ဟု ဘုရားဟောရှိသည့်အတိုင်း အထွေထွေ လူမှုကူညီရေးအသင်းများ ဖွဲ့စည်း၍ စနစ်တကျ သာတူညီမျှ ထောက်ပံ့ကူညီကြဖို့ မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေသည်။

မိဘမဲ့ကလေးဂေဟာ၊ မူကြိုကျောင်း၊ ဘ-ကကျောင်း ပညာဒါနကျူရှင် စသည်များ ဖွင့်လှစ်၍ “ဘာသာထည့်ပေး၊ ပညာရေးစနစ်”ဖြင့် သာသနာပြုကြလော့၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုယ်ကျင့်တရားမပါသော ခေတ်ပညာသည် “မြတ်ပညာ”မဟုတ်၊ မြတ်ပညာရေး ဦးစားပေးကြလော့။

သက်ကြီးသူ မိဘဘိုးဘွားများကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြလော့၊ တစ်ခါတစ်ရံ လောကထုံးစံအရ မီးဘေး၊ ရေဘေး၊ ဇလဘေး၊ ငလျင်ဘေးတို့ တစ်ခုခုကြုံလာလျှင် ဘာသာလူမျိုး မခွဲခြားဘဲ အလျင်အမြန်သွား၍ ကယ်တင်ကြ၊ ကူညီကြ၊ ထောက်ပံ့ကြလော့၊ ဤသို့ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြစေရန် “လျှပ်တစ်ပြက် ဒုက္ခသည် ကူညီရေး အသင်းအဖွဲ့များ” ဖွဲ့စည်း၍ ဖွဲ့စည်းခင် အပြင်က ကျင်းပ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြလော့။

လူငယ်ပြုပြင်ရေး၊ အမျိုးဘာသာ ပြုပြင်ရေးစာအုပ်များကို ကျယ်ပြန့်စွာ ဖြန့်ချိကြလော့၊ ကျေးရွာရပ်ကွက်တိုင်း၌ စာကြည့်တိုက်များ တည်ထောင်၍ လူငယ်လူရွယ်များကို စာဖတ်ခြင်း၊ အကျင့်ကောင်းများရအောင် ဆွဲဆောင်ကြလော့၊ စာဖတ်သော လူမျိုးသည် မိုးမယုံနိုင်ဘဲ မြေလျှိုးမည်သာ။

ဗုဒ္ဓနိုင်ငံတော်သည် လူဦးရေး သန်း (၁၃၀၀)ကျော်စီရှိသော နိုင်ငံကြီးနစ်ခုတို့၏ အကြားတွင် တည်ရှိနေခြင်း၊ ဘာသာခြားတို့ ကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာမိန်းမတွေကို အများဆုံးယူပြီး ကလေးတွေကို ရသလောက် အမြောက်အများ မွေးစေလျက်ရှိခြင်းတို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူဦးရေးကိုလည်း အဖိတ်အစင် နည်းပါးစေလျှင် သန်းရာချီသည်အထိ တိုးပွားအောင် ကြိုးစားကြကုန်လော့။

သို့မှသာလျှင် -

(၁) နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေး အင်အား ကောင်းခြင်း၊

(၂) တတ်သိပညာ အင်အားကောင်းခြင်း၊

(၃) ဥစ္စာမနေ အင်အားကောင်းခြင်း

ဟု ဆိုအပ်သော ကောင်းခြင်းသုံးရပ်တို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓနိုင်ငံတော်သည် ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် တည်တံ့နိုင်မည် မဟုတ်လော့။

ဘာသာမျိုးခြား ကလေးလူငယ် လူကြီးများကို ကမ္ဘာအကောင်းဆုံး ဘာသာဖြစ်သည့် ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ အမြောက်အများ ဝင်လာအောင် မြေပြန့်သာသနာပြု တောင်တန်းသာသနာပြု၊ နိုင်ငံခြားသာသနာပြု အဖွဲ့များ စေ့စေ့ငှာ ဖွဲ့စည်းစုလျက် တရားနည်းလမ်းကျစွာ ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းကြလော့။

ဤလောက၌ မိမိအမျိုးဘာသာ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးထက် သာလွန်မြင့်မြတ်သော အလုပ်မရှိပြီ။

မပိုက်ပါနှင့် ချစ်နမ

* အို ... ချစ်နမ၊
မကြိုက် အနေ၊ ပြရပ်တွေနှင့်၊
ကိလေသွေးကြွ၊ မြူဆွယ်ဆွရွံ့၊
အရသိမ်းယူ၊ စနစ်မူဖြင့်၊
သူတို့ လှုပ်ရှား၊ သတိထားလော့

* တို့များတိုင်းပြေ (ပြည်)၊ တို့မျိုးအစွဲနှင့်
တို့မေဘာသာ၊ ဤကမ္ဘာမှာ၊
ရှည်ကြာတည်ရေး၊ မြော်ထောက်တွေးရွံ့၊
ကိုယ့်သွေးချင်းသား၊ လက်ထပ်ပါလော့

* ခုခါ တို့ပြည်၊ တို့ရွာဆီဝယ်၊
ပလီတလဲ့၊ ရယ်တလဲ့နှင့်၊
မြောက်ခဲတစ်မျိုး၊ ခြောက်တစ်မျိုးနှင့်၊
မရိုးမသား၊ အကြဆိုးများဖြင့်၊
တို့များဘာသာ၊ တို့မြန်မာကို၊
မျိုးပါ ပျက်ပြုန်း၊ နိုင်ငံသုဉ်းအောင်၊
ခြေပုန်းခုတ်နေ၊ မျိုးခြားတွေဟာ၊
နေရာအနှံ့ ရှိနေသည်။

* ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ တို့မြန်မာများ၊
မျိုးပါ ကွယ်ပျောက်၊ ပျက်စီးလောက်အောင်၊
ဖောက်ဖျက်သစ္စာ၊ မပြုပါနှင့်၊
မေတ္တာစာသ၊ တောင်းပန်ရသည်၊
နမ မပိုက်ပါနှင့်နော်

ရွှေဘို - မျိုးချစ်မောင်

www.burmeseclassic.com

ငွေဆိပ်မိတဲ့ မရွှေအိ

တာမွေမြို့နယ်၊ မြို့နယ်သစ်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူတဲ့ ဆရာတော် ဦးဝိဝေက-က ဖိတ်ခေါ်တာနဲ့ စာရေးသူလည်း အဲဒီကျောင်းကို ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ခေါ်ရခြင်းအကြောင်းကတော့ ဦးဝိဝေကရဲ့ နောင်တော် ဆရာတော် ဦးဝဏ္ဏိတက စာရေးသူကို ငွေဆိပ်မိတဲ့ မရွှေအိတို့မိသားစုအကြောင်းကို ပြောပြချင်လို့ ခေါ်တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဆရာတော်နှစ်ပါးလုံးဟာ အမျိုးဘာသာသာသနာစိတ်ဓာတ် တော်တော်လေး ထက်သန်ကြပါတယ်။

စာရေးသူ အဲဒီကျောင်းကို ရောက်သွားတော့ ဆရာတော် ဦးဝိဝေကက သူ့ရဲ့နောင်တော်ကြီး သီတင်းသုံးတဲ့ ကျောင်းဆောင်ကို ခေါ်သွားပြီး ဦးဝဏ္ဏိတနဲ့ တွေ့ဆုံပေးပါတယ်။ ဆရာတော် ဦးဝဏ္ဏိတကလည်း စာရေးသူကို လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းပန်းတသာပဲ

“ဖိုးပညော (သပိတ်ကျင်း)နဲ့ တွေ့ချင်နေတာကြာပြီ၊ တကူးတက ဖိတ်မပဲ တွေ့ရတော့တယ်”လို့ ပြောပါတယ်။ စာရေးသူကလည်း

“ဦးဝိဝေကက ဖိတ်ခေါ်နေတာတွေ ကြာပြီဘုရား၊ တပည့်တော်လည်း မအားတာနဲ့ မလာဖြစ်တာပါဘုရား”လျှောက်လိုက်တော့ ဆရာတော်က -

“ဒါနဲ့ ဖိုးပညော (သပိတ်ကျင်း)ကြီး အခု ဘာစာအုပ်တွေ ရေးနေတာလဲ”လို့ မေးပါတယ်။ စာရေးသူကလည်း “အခုမှ တပည့်တော် ကုန်ကြမ်းရှာနေတုန်းပါဘုရား”လို့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဆရာတော် ဦးဝဏ္ဏိတက “ဘုန်းကြီးကလည်း ဖိုးပညော (သပိတ်ကျင်း)ကို ကုန်ကြမ်းတွေ ပေးချင်လို့ ခေါ်တာပါဗျာ၊ ကုန်ချောဖြစ်အောင်တော့ ဖိုးပညော (သပိတ်ကျင်း)သာ ကြည့်လုပ်ပေတော့”လို့ ပြောပြန်ရာ စာရေးသူကလည်း “မှန်ပါတပည့်တော် အချောကိုင်ပြီး သင့်တော်တဲ့စာအုပ်မှာ ရေးထည့်ပေးပါမယ်ဘုရား”လို့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့မှ ဆရာတော် ဦးဝဏ္ဏိတက ငွေဆိပ်မိတဲ့ မရွှေအိတို့မိသားစုအကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်။

“ဒီလိုကွ ဖိုးပညော (သပိတ်ကျင်း)ရ၊ ဒို့ကျောင်းနားလေးက ဟို မြောက်ထပ်တိုက်ကြီးရဲ့ အခန်းတစ်ခန်းမှာ နေသွားကြတဲ့ မာလာ၊ သဗ္ဗာ၊ ဝင့်ဝါ ဆိုတဲ့ ညီမသုံးယောက်ရှိကြတယ်။ သူတို့ညီမသုံးယောက်စလုံး လူမျိုးခြား ဘာသာခြားယောက်ျားကြီးက ငွေကြေးနဲ့ အနိုင်ကျင့်ပြီး လက်ထပ်ထားတဲ့ မယားငယ်တွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ ဖြစ်ပုံကလည်း ရင်နင့်ကြေကွဲစရာကောင်းလှပါတယ်ကွာ။

သူတို့ညီမသုံးယောက်စလုံးရဲ့အမေက မရွှေအိလို့ ခေါ်တယ်။ နာမည်က မရွှေအိလို့ ခေါ်ပေမယ့် နာမည်နဲ့ မလိုက်အောင်ကိုပဲ ဆင်းရဲလွန်းလှပါတယ်။ သူ့ယောက်ျား ရှိစဉ်တုန်းက ယောက်ျားက လုပ်ကျွေးတော့ ဘာမှ မပူမပင်နဲ့ နေခဲ့ရတာပေါ့။ ကံဆိုးချင်တော့ ယောက်ျားက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ပဲ ရောဂါတစ်ခုနဲ့ ဆုံးပါးသွား

www.burmeseclassic.com

ရှာတယ်။ မရွှေအိလည်း သမီးလေးတွေ သုံးယောက်နဲ့ မုဆိုးမာဝ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

မရွှေအိဟာ “အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့စတမ်း” လို့ ဆိုပြီး မိသားစု စားဝတ်နေရေးနှင့်ကလေးတွေရဲ့ ပညာရေးအတွက် ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် စားရိတ်စက ကြီးလှတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အခန်းအထားအရ အဆင်မပြေခဲ့ဘူး။ အားဟင်းမာန်ပြင်းပေမယ့်လည်း အဆွယ်ကြိုးတဲ့ မြွေဟောက်ပမာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ဒီအချိန်မှာ အစာမြင်တဲ့ ကျားတစ်ကောင်ဟာ သမင်ပေါက်လေးတွေ စားနိုင်ဖို့အရေး၊ သမင်မကြီးနားကို ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။ ကိုတင်စိုးဆိုတဲ့ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတစ်ယောက်ဟာ ဆင်းရဲတွင်းနစ်နေတဲ့ မရွှေအိတို့မိသားစုကို “စေတနာနဲ့ ကူညီတာပါ” ဆိုပြီး မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် မဖြစ်စလောက် ငွေကြေးလေးများ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့တယ်။

မရွှေအိတို့မိသားစုဟာ ကိုတင်စိုးရဲ့ မဖြစ်စလောက် ငွေကြေးအထောက်အပံ့ပေး ပေးနေတာကို သိကြားမင်ကြီးက ကူညီမစသည့် အလား ထင်မှတ်နေကြတယ်။ နောက်ပြီး ကျေးဇူးတင်မဆုံးလည်း ဖြစ်နေကြတာပေါ့။

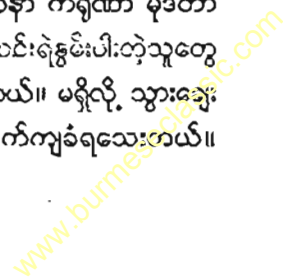
ကိုတင်စိုးဟာ မရွှေအိတို့အိမ်ကို တံခါးမရှိ စားမရှိ ဆိုသလို မကြာခဏ ဝင်ထွက်သွားလာပြီး ကလေးတွေအတွက် မုန့်ပဲသရေစာများ၊ ကျောင်းမုန့်ဖိုးများ၊ အဝတ်အထည်လေးများစသည်ဖြင့် ကလေးမလေးတွေ မက်လောက်တဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ လာလာ ပို့ပေးတယ်။ အစာသာမြင်ပြီး ငါးများချိတ် မမြင်နိုင်တဲ့ ကလေးမလေးတွေဟာလည်း ပျော်လို့မဆုံး ဖြစ်နေကြတယ်။

မရွှေအိနဲ့ခင်မင်သိကျွမ်းတဲ့ မိတ်ဆွေတွေက မရွှေအိကို “ဟဲ့ ရွှေအိ ... သူ့များပေးတိုင်းလည်း အလကားရကယ်ဆိုပြီး ဝမ်းသာမနေနဲ့ဦး၊ နောက်ပြီး ပေးတဲ့ ပစ္စည်းတိုင်းလည်း လက်မခံသင့်ဘူး၊ သူ့ရဲ့အကြံအစည်က ဟာလဲဆိုတာ နင်လည်း မသိဘူး၊ ပါလည်း မသိဘူး၊ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေဆိုတာ အလကားပေးတဲ့ ထုံးစံမရှိဘူး၊ နင့်မှာလည်း မွေးထားတာက သမီးလေးတွေချည်းပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာတွေ ပြောနေကြတယ်ဆိုတာကိုလည်း နားထောင်ကြည့်ဦး”

“အို ... ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါဘူး၊ သူတို့က ထမင်းကျွေးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုစာခိုင်းက ထမင်းကျွေးနေတာ လူတွေက ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုဖြစ်တတ်ကြတယ်”

“ငါကတော့ နင့်ကို မနာလိုတဲ့စိတ် မရှိပါဘူး ရွှေအိရယ်၊ စေတနာနဲ့ သတိပေးတာပါ။ သူပေးတာ သူကျွေးတာကို ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ စားနေမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့ပျဉ်း နှင့်လည်ချောင်းဝထဲ အရိုးမျက်လာရင် ဘယ်သူမှ ကယ်ထုတ်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အို ... ဘယ်သူမှ ကယ်ထုတ်မပေးလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ အရိုးမျက်တာက နောက်မှာ၊ စားစရာမရှိတာက အခု၊ သူပေးလို့ သူကျွေးလို့ ဒီ့မိသားစုတွေ အဆင်မပြေနေတာ၊ တကယ်ဆို ဒီ့က သူ့ကို အိမ်ဦးခန်းမှာ ထားပြီး ရှိတောင် ခိုးထားသင့်တာ၊ ဒီ့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတွေက မေတ္တာ စေတနာ ကရုဏာ မုဒိတာ ဆိုပြီး အသံကောင်းဟစ်နေကြပေမယ့် မရှိသင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့သူတွေကို ပေးဖို့ ကမ်းဖို့ကြတော့ လက်တွန့်နေကြတယ်။ မရှိလို့ သွားချွေးရင်တောင် အတိုးပေးရပြီး အောက်ကျနောက်ကျခံရသေးတယ်။

ကိုတင်စိုးဆိုရင် ခိုးနဲ့ ဘာသွေး ဘာသားမှ တော်စပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါတောင် သူ့ဆီကို ကိုယ်က သွားတောင်စရာမလိုဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင် အိမ်အထိ လာပို့ပေးတာ၊ ဒါကို ငါတို့က လက်မခံရင် ရိုင်းရာကျ မှာပေါ့”

မရွှေအိဟာ စေတနာနဲ့ သတိပေးစကား လာပြောတဲ့လူ တွေကို ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် အပြစ်တောင် ပြောဆိုလွှတ်လိုက်ပါ သေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း သူ့တို့မိသားစုကို မျက်စိစပါးမွှေးစူးပြီး အပေါင်းအသင်း မလုပ်ကြတော့ဘူး၊ မရွှေအိတို့ မိသားစုကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်သလို ပတ်ဝန်းကျင်က လည်း သူ့တို့မိသားစုကို ပစ်ပယ်ထားလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုတင်စိုးနဲ့ မရွှေအိတို့မိသားစုဟာ ပို၍နွေးထွေးမှုတွေ ရှိသွားကြ တယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ရာသီစက်ဝန်း အလီလီယွန်းခဲ့တဲ့အခါ မရွှေအိရဲ့ သမီးသုံးယောက်ထဲက အကြီးဆုံးမလေး မမာလာလေးဟာ အပျို ဖားဖားအရွယ် လှသွေးကြွယ်လို့ လာတယ်။ လှသွေးကြွယ်နေတဲ့ မမာလာလေးရဲ့ အလှအပဟာလည်း ကိုတင်စိုးရဲ့ မျက်လုံး အိမ်ထဲ မှာတော့ ကြည့်၍မဝ လှ၍မဆုံးဖြစ်နေမှာ အသေအချာပဲပေါ့။

အဲဒါကြောင့် သူ့ရဲ့အကြံအစည်ပြီးမြောက်ဖို့အရေး၊ မရွှေအိ တို့အိမ်ကို မလာတော့ဘဲ လေးငါးခြောက်လအထိ ပျောက်နေတယ်။ နောက်ပြီး ပေးနေကျ အထောက်အပံ့တွေလည်း မပေးတော့ဘဲ ရပ် ဆိုင်းထားလိုက်တယ်။ မရွှေအိတို့ မိသားစုလည်း ကိုတင်စိုးရဲ့ အထောက်အပံ့ ရပ်ဆိုင်းမှုတွေကြောင့် စားဝတ်နေရေးအတွက် မမြေ မလည် ဖြစ်ခဲ့ရပြန်တယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ကိုတင်စိုးတစ်ယောက် သူ့ရဲ့အကြံအစည် အတိုင်း မရွှေအိတို့အိမ်ကို ရောက်လာတယ်။ မရွှေအိတို့ မိသားစု ကလည်း ကိုတင်စိုး ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ သူတို့မိသားစုကို အထောက်အပံ့တွေ လာပေးတယ်အထင်နဲ့ ပျော်လို့မဆုံး ဖြစ်နေ ကြတယ်။ ဒီတစ်ခါ ကိုတင်စိုး ရောက်လာခြင်းအကြောင်းက မရွှေအိတို့မိသားစုကို အထောက်အပံ့တွေ ပေးဖို့ မဟုတ်ဘဲ ပေး ထားတဲ့ အထောက်အပံ့တွေကို စုပေါင်းပြီး တောင်းယူဖို့ ဖြစ်နေတယ်။ မရွှေအိခမှာ ... ကိုတင်စိုးက မင်းသားခေါင်းစွပ်ပြီး ချွတ်ပြလိုက် တော့မှပဲ အဆွယ်ပြူးပြူးထွက်နေတဲ့ ဘီလူးမှန်း သိသွားခဲ့ရတယ်။ ကိုတင်စိုးက မရွှေအိကို

“ကျုပ်မှာလည်း စီးပွားရေးက သိပ်အဆင်မပြေဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒီကို မလာဖြစ်တာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ထောက်ပံ ပေးခဲ့တဲ့ ငွေကြေးတွေကလည်း မနည်းကုန်နေပြီ၊ အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ကို ကျုပ်ပြန်လိုချင်တယ်ဗျာ”

“ကျွန်မလည်း တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်ဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်ရှင်”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်ဆိုတာကို ကျုပ် မစောင့်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ပိုက်ဆံကို ကျုပ်က အခုပဲ လိုချင်တာ”

“ရှင်က အခုလိုချင်ပေမယ့် ကျွန်မတို့မှာ ပေးစရာပိုက်ဆံမှ မရှိတာ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့မိသားစုက ရှင့်ကို ဘယ်လောက်တောင် ပေးရမှာမို့လို့တုံး”

“ကျုပ်ကို ပေးရမယ့်ငွေက သိန်းငါးဆယ်ကျော်”

www.burmeseclassic.com

“ရှင် ... ကျွန်မတို့မိသားစုက ရှင်ကို သိန်းငါးဆယ်ကျော် ပေးရမယ်၊ ဟုတ်လား၊ ရှင်ပဲ ကျွန်မတို့မိသားစုကို ပေးခဲ့တုန်းက စေတနာနဲ့ အလကား ထောက်ပံ့ပေးခဲ့တာဆို”

“ကျုပ်တို့မှာ ငွေကို အလကားပေးတဲ့ ထုံးစံမရှိဘူး၊ ခင်ဗျား ဟိုကလည်း အလကား အချောင်မလိုချင်နဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့ဆီကို ဒီ ဝတ်စုံရက် နှစ်ခုရက်အတွင်း ရအောင် ရှာပေးရမယ်၊ မပေးနိုင်ရင် ဟော့ ခင်ဗျားတို့ မိသားစုကို ငွေကြေးလိမ်လည်မှုနဲ့ ရဲကို တိုင်မယ်”

“ကျွန်မကို ရဲဟော့ မတိုင်ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မရှိခိုးတောင်းပန်း ပါတယ်၊ ကျွန်မမှာ ပေးစရာရှိရင် ကျွန်မတကယ်ကို ပေးမှာပါ”

“ခင်ဗျားမှာ ပေးစရာရှိပါတယ်ဗျာ”

“တကယ်မရှိတာပါရှင်”

“ပေးစရာရှိရင် ခင်ဗျားပေးမလား ပြော”

“ပေးပါ့မယ်ရှင်၊ ရှင်လိုချင်တာကိုသာ ပြောပါ”

“ဒါဆိုရင် ဒီစာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုး”

မရွှေအိလည်း လက်မှတ်ထိုးဆိုလို့သာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ ရွံ့နဲ့ ထိုးလိုက်ရတယ်၊ စာချုပ်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာတွေက ဘာလဲ ဆိုတာ ဖတ်မကြည့်လိုက်မိဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတွေဟာ “ရဲကို တိုင်မယ်” လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ သေအောင် ကြောက်ကြတယ်၊ နောက်ပြီး ရုံးတက်ဂတ်တက်ပြီး ဖြေရှင်းရမှာကိုလည်း သွေး ပျက်မတတ် ကြောက်ကြတယ်၊ မရွှေအိခမျာ နောက်မှ သိရတာက သူ့လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်တဲ့ စာချုပ်ဟာ ငွေသိန်းငါးဆယ်ကျော် ချေးငှားထားတဲ့ စာချုပ်ဖြစ်နေတယ်။

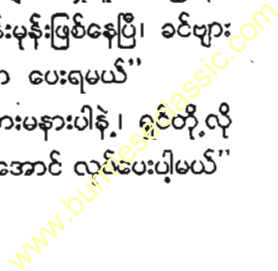
နောက်တစ်ပတ်လောက် ကြာလေအံ့အံ့၊ ကိုတင်စိုးဆိုသူဟာ စာချုပ်ကြီးကိုကိုင်ကာ သူ့အဖော်အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ မရွှေအိအိမိကို ရောက်ရှိလာပြန်ပါတယ်၊ မရွှေအိဟာ ပေးကြေးနေတုန်းက ကိုတင်စိုး ဆိုတဲ့သူ လာရင် သိကြားမင်းကြီးနဲ့ တွေ့တဲ့အလား ပျော်ရွှင်ခဲ့ပေမယ့် ယခုလို ကြေးတောင်းရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာဟော့ သူ့ရဲသူသက် အလား အလွန်ပဲကြောက်ရွံ့လို့ နေရှာတယ်၊ ပိုက်ဆံချက်ချင်း မပေး နိုင်လို့ ရဲတိုင်ပြီး ငါ့ကို ဖမ်းခိုင်းရင် ဒုက္ခပဲဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ သောကုလုံး ကြိမ်မီးအုံးသလို ခံစားနေရတယ်၊ ကိုတင်စိုးက ရောက် ရောက်ချင်းပဲ မရွှေအိကို

“ကဲ ... မရွှေအိ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို စကားရှည်ရှည်ဝေး ဝေး မပြောချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ဆီက ချေးငှားတဲ့ ငွေသိန်းငါး ဆယ်ကျော် ဘယ်ဘာလောက် ပြန်ပေးမလဲ၊ ခင်ဗျားပေးနိုင်မယ့် ရက်ကို အတိအကျ သိချင်တယ်၊ ရက်အကြာကြီးလည်း မစောင့် နိုင်ဘူး”

“ကျွန်မလို ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒါ လောက်များပြားလှတဲ့ ငွေသိန်းငါးဆယ်ကျော်ကြီးကို ဘယ်လိုလုပ် အလွယ်တကူ ပြန်ပေးနိုင်မလဲရှင်၊ နောက်ပြီး ကျွန်မယူထားတဲ့ ငွေက သိန်းငါးဆယ်ကျော်လောက်အောင်လည်း မရှိပါဘူး”

“ခင်ဗျားက အခုမှ သိန်းငါးဆယ်ကျော် မရှိဘူး မပြောနဲ့၊ ယူတုန်းကတော့ ပြုံးပြုံး၊ တောင်းတော့ မုန်းမုန်းဖြစ်နေပြီ၊ ခင်ဗျား ဒီသိန်းငါးဆယ်ကျော်ကို မပေးနိုင်ရင် ရှိတာ ပေးရမယ်”

“ပြောသာ ပြောပါရှင်၊ ကျွန်မကို အားမနားပါနဲ့၊ ရှင်တို့လို ချင်တာ ကျွန်မဆီမှာ ရှိရင် ကျွန်မ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“ကဲ .. ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားကတိအတိုင်း တည်ပါစေနော်။ ကျွန်တော်လည်း စကားကို ရှည်ရှည်မပြောတော့ဘူး။ လိုရင်းကိုပဲ ပြောတော့မယ်။ ခင်ဗျား သမီး အကြီးမလေး မာလာကို ကျွန်တော့် ရဲ့သား မယားအဖြစ်လိုချင်တယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျား မာလာလေးကို နားဝင်အောင် ဖျောင်းဖျိုးပြီး ကျွန်တော့်ကို ပေးရမယ်”

“ရှင် ... ကျွန်မသမီးလေးကို ရှင်ကို ပေးရမယ် ဟုတ်လား။ ကျွန်မသမီး နုနုထွတ်ထွတ်လေးကိုတော့ မပေးပါရစေနဲ့ရှင်။ ကျွန်မ ပေးမယ်ဆိုတဲ့အထဲမှာ ကျွန်မသမီးလေးတွေတစ်ယောက်မှ မပါပါဘူး။”

မရွှေအိဟာ သမီးလေးမာလာကို သက်ကြီးရင့်အိုနေတဲ့ လူမျိုး ခြား ဘာသာခြားကြီးက မယားအဖြစ်ကို တောင်းသည့်အသံလည်း ကြားလိုက်ရော နားရင်းကို မိုးကြိုးပစ်ချသည့်အလား မြည်ဟိန်းသွား တယ်။ နောက်ပြီး နှလုံးသဲပွတ်တွေလည်း တစ်စစကြေလုမတတ် နာကျင်စွာ ခံစားသွားရရှာတယ်။

“ဒီမယ် မရွှေအိ။ ခင်ဗျား သမီးကို ပေးချင်ပေး၊ မပေးချင်နေ၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ စာချုပ်ထဲကအတိုင်း ငွေကြေးလိမ်လည်မှုနဲ့ တရား ဥပဒေအရ အရေးယူဆောင်ရွက်ရမှာပဲ။ အဲဒီအခါကျရင်သာ ကျုပ်တို့ အဆိုလို့ မပြောနဲ့။ ကျုပ်တို့က တရားရုံးမှာ တရားစွဲဆိုခဲ့ မယ်ရင် အနည်းဆုံး ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်လောက်တော့ ခင်ဗျား ကျခံရမှာ သေချာတယ်။ အဲဒီတော့ လူလားမမြောက်သေးတဲ့ သမီး လေးတွေနဲ့ချွဲပြီး ထောင်ထဲမှာ သွားနေမလား။ ဒါမှမဟုတ် မာလာလေးကို ကျွန်တော့်ကို ပေးမလား။ ဒီလမ်းနှစ်ခုထဲက ကြိုက်ရာကို ရွေးလို့ ရတယ်။ သေသေချာချာ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားပြီးမှ အဖြေ

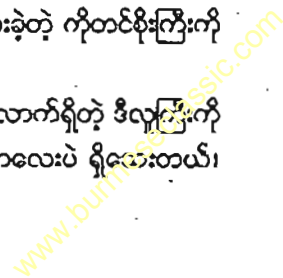
ပေးပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဖန်တီးအချိန်ထပ်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ မာလာလေး ကျွန်တော့်ဆီ မျောက်လာပြီဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ မိသားစုဝင်ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ဒီထက်မက အဆင်ပြေ အောင် ထောက်ပံ့ပေးသွားဦးမှာပါ”လို့ ဆိုပြီး ပြန်သွားကြတယ်။

ကိုတင်စိုက အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ သမီးလေး မာလာကို တစ်ပတ်အတွင်း အကြွေးနဲ့ သိမ်းပိုက်မယ်ဆိုတော့ မရွှေအိ ရဲ့ရင်ထဲမှာ ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ထောပတ်အိုးကြီး တင်ထားသလိုမျိုး ခံစားနေရရှာတယ်။ တကယ်လို့ သူတောင်းတဲ့ သမီးကို မပေးဘဲ တရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း အမှုစားရိတ်အတွက် ကုန် ကျတဲ့ ငွေကြေးမရှိတဲ့အပြင် မိသားစုစားဝတ်နေရေး ပြဿနာတောင် အနိုင်နိုင် ဖြေရှင်းနေရတဲ့အတွက် ဒီအမှုဟာ လုံးဝကေနိမ့်ချ ရှုံးမယ် ဆိုတာ ကြိုသိနေတယ်။

မရွှေအိဟာ အမှုရှုံးခဲ့လို့ ထောင်ထဲမှာ နေရမယ့်အချိန်မှာ ခိုကိုးရာမဲ့ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နဲ့ ကျန်နေခဲ့ရမယ့် လူမမယ် သမီးလေးတွေရဲ့အဖြစ်ကိုလည်း တွေးမိပြီး ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျကာ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေမိရှာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘယ် လိုမှ ကြံရာမရဖြစ်ကာ သမီးလေးမာလာကိုပဲ နားချရတော့တယ်။

“သမီးလေးရယ်၊ မေမေတို့ အခုတွေ့ကြုံနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေ သမီးလေး သိပါတယ်။ အဲဒီဒုက္ခတွေ လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ မေမေ တို့မိသားစုကို စေတနာဝလပွနဲ့ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့တဲ့ ကိုတင်စိုကြီးကို လက်ထပ်လိုက်ပါနော်”

“အို ... မေမေကလည်း သမီးအတိုးလောက်ရှိတဲ့ ဒီလူကြီးကို သမီးလက်မထပ်ပါရစေနဲ့။ သမီးက အခုမှ ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်။

ဒီလူကြီးနဲ့ ပေးစားမယ့်အစား အသေသတ်ပစ်လိုက်တာကမှ တော် ဦးမယ်”

“မေမေလည်း ဒီလူကြီးနဲ့ သမီးကို ဘယ်ပေးစားချင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် သမီးရယ် မေမေတို့မှာ ချာပေးတဲ့ အဆိပ်ရည်ကို သောက် မိခဲ့ဖူးပြီပဲ။ က...ဒီလိုရည်ကောက်ပြီးမှ မေမေရဲ့အဖြစ်ကို တွေးကြောက် နေလို့ မဖြစ်ဘူး သမီး၊ တကယ်လို့ သမီး သူ့ကို မယူဘူးဆိုရင် မေမေတို့ ဟရားရုံးမှာ တရားရင်ဆိုင်ရမယ်၊ ဘရားရင်ဆိုင်လို့ ရှုံးခဲ့ရင် သမီးလေးတွေနဲ့ ခွဲပြီး မေမေထောင်ထဲမှာ သွားနေရမယ်၊ မေမေထောင်ထဲမှာ နေရမှာကို သမီးမြင်ရက်လို့လား။”

“မေမေရယ်၊ မေမေထောင်ထဲမှာ နေရမယ့်အဖြစ်ကိုတော့ သမီးဘယ်မြင်ရက်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူယုတ်မာကြီးနဲ့ အတူနေပြီး ပေါင်းဖော်ရမည့်အဖြစ်က ငရဲအိုးထဲ ဇောက်ထိုးဆင်းတာကမှ သက် သာလိမ့်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့ မေမေလက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ ငွေကြေး စာချုပ်က ကိုယ်က တကယ်ချေးငှားထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူတို့က ကလိမ်ကကျစ်နဲ့ တမင်ညစ်ပတ်ထားတဲ့ကိစ္စပဲ”

“ဒီမယ်သမီးလေ မေမေတို့မှာ မုဆိုးထောင်တဲ့ မာယာကျော့ ကွင်းထဲမှာ မိနေခဲ့ပြီ၊ မုဆိုးဆိုတာမျိုးဟာ သူထောင်တဲ့ကျော့ကွင်း ထဲမှာ မိနေတဲ့သားကောင်ကို သနားတယ်ဆိုပြီး ပြန်လွှတ်ပေးတဲ့ ထုံးစံမရှိဘူး၊ မေမေတို့မှာလည်း ဒီကျော့ကွင်းကို လွှတ်အောင် ရုန်း ထွက်နိုင်တဲ့ ငွေကြေးအင်အား လူ့အင်အား ဆိုတာတွေလည်း ဘာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ ဒီအိမ်နီးနားချင်း ပတ်ဝန်းကျင်တွေကလည်း ဒီလူ ယုတ်မာပေးသမျှ ယူနေရမလားဆိုပြီး ရွံ့မုန်းနေကြတယ်၊ သူတို့ကို ဒီအကြောင်း သွားပြောရင် မသနားတဲ့အပြင် ဝမ်းတောင်သာနေကြဦး

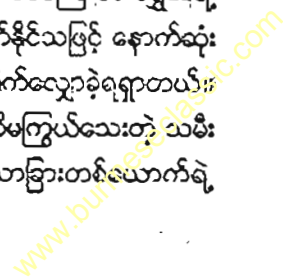
မယ်၊ မေမေတို့မှာ အားကိုး အားထားပြုနိုင်လောက်အောင် အခေါင်း အသင်း မရှိတော့ သူတို့အတွက် အခွင့်အရေးဖြစ်နေတာပေါ့၊ အဲဒါ ကြောင့် ဒီကျော့ကွင်းက လွတ်မြောက်နိုင်မယ့် ရွေးချယ်စရာ နည်း လမ်းဟာ သမီး သူ့ကို လက်ထပ်ယူရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ဘူး”

“သမီး သူ့ကို ယူတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးတို့ မျိုးရိုးထဲမှာ ဘာသာခြားကို ယူတဲ့ ထုံးစံလည်း မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မယ်”

“တုံ့မျိုးရိုးထဲမှာ ဘာသာခြားကို ယူတဲ့ ထုံးစံမရှိပေမယ့် အခုလို ဒုက္ခမျိုးစုံ တွေ့ကြုံလာတဲ့အခါ ဝဋ်ကြွေးရှိလို့ ပေးဆပ်ရတာ လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ ဒီလို ဘာသာခြားကို ယူလို့ ပတ်ဝန်း ကျင်က ကဲ့ရဲ့တာတွေလည်း ရှိချင်ရှိမယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ကိုယ့်ကို ထမင်းလာမကျွေးဘူး၊ ကိုယ်ရှိမှ ကိုယ်စားရမှာ၊ နောက်ပြီး သမီးလေးယူမယ့် ယောက်ျားက အသက်ကြီးပေမယ့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့သူဆိုတော့ သမီးလေးလည်း နေ့ချင်းညချင်း ဘဝ ပြောင်းသွားပြီး သူဌေးမကြီး ဖြစ်သွားရမှာပေါ့”

မရွှေအိဟာ သမီးလေးမာလာကို လူမျိုးခြား ဘာသာခြား ကြီးနဲ့ လက်ထပ်ယူဖို့ ချော့၍တစ်ခါ ခြောက်၍တစ်လှည့် ပြောသာ ပြောနေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မီးတဟုန်းဟုန်းတောက်လောင် နေရှာတယ်၊ သမီးလေးမာလာခမျာမှာလည်း မိခင်ကြီးဒေါ်ရွှေအိရဲ့ သောကပရိဒေဝတွေကို မကြည့်ရက် မမြင်ရက်နိုင်သဖြင့် နောက်ဆုံး မှာတော့ မိခင်ကြီးရဲ့ဖကားကို ရင်နာနာနဲ့ပဲ လိုက်လျှော့ခဲ့ရရှာတယ်။

မရွှေအိဟာလည်း ငယ်ရွယ်နုနယ် အသိမကြွယ်သေးတဲ့ သမီး ငယ်လေးကို မိမိကိုယ်တိုင် လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတစ်ယောက်ရဲ့

မယားငယ်အဖြစ် အပ်နှင်းလိုက်ရတဲ့အတွက် သောကဗျာဗွေလိုက် ကာ မချီတင်ကဲ ငိုပွဲတွေနဲ့ပဲ နေ့စဉ်ခံစားခဲ့ရတယ်။ ပို၍ဆိုးတာက သမီးလေးကို ခေါ်သွားချိန်မှစပြီး သုံးလကျော် ကြာသည့်တိုင်အောင် ဘာသတင်းဘာအဆက်အသွယ်မှ မရဘဲ ဘယ်ကို ခေါ်၍ ဘယ်ကို ပါသွားမှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မရွှေအိလည်း သမီးစိတ္တကြောင့် အိပ်ရာထဲမှာပဲ ဗုန်းဗုန်းလဲခဲ့ရရှာတယ်။

သမီးဖြစ်သူ မာလာလေးဟာ မိခင်ကြီးဒေါ်ရွှေအိ အိပ်ရာထဲမှာ သေလုမျှောပါးဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှသာ ပြန်ရောက်လာနိုင်ခဲ့ရှာတယ်။ အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းပြီလို့ပဲ ပြောရမှာပါပဲ။ ငွေဆိပ်မိ ထားတဲ့ မရွှေအိဟာ မာလာလေးပြန်ရောက်လာလို့ နှစ်ရက်မြောက် မှာပဲ သမီးစိတ္တရောဂါနဲ့ ဆုံးပါးသွားခဲ့ရှာတယ်။ မိခင်ကြီးဒေါ်ရွှေအိ ဆုံးပါးသွားပြန်တော့ အလတ်မလေးသဉ္ဇာ၊ အငယ်မလေး ဝင့်ဝါတို့ ဟာ အားကိုးရာမဲ့ဘဝ ရောက်ခဲ့ရပြန်တယ်။

မာလာလေးဟာ မိခင်ကြီးမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အမကြီး တော့ အမိရာဆိုသလို ခိုကိုးရာမဲ့ဘဝဖြစ်နေကြတဲ့ ညီမလေးနှစ် ယောက်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူ့နေတဲ့ ဘာသာခြားအိမ်ကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ ဘာသာခြားအိမ်ရောက်တော့ ညီမနှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်ဖြူစွာနဲ့ လက်ခံပေးခဲ့တဲ့အတွက် မာလာလေးမှာ စိတ်အေးခဲ့ရရှာတယ်။ ဒါပေမယ့် “ငါးပွက်ရာ ငါးစာ ချ”တတ်တဲ့ ဘာသာခြားတစ်ယောက်ရဲ့ ကမ်းလင့်လာတဲ့လက်ဟာ ဘာလဲဆိုတာကို မာလာလေး မသိခဲ့နိုင်ရှာဘူး။

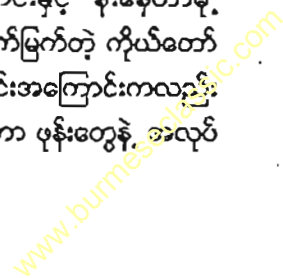
ကျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ သားကောင်ကို မြင်တဲ့အခါ ကြီးတယ် ငယ်တယ် ဆိုတာ ရွေးမနေတတ်ဘူး။ မိမိစက်ကွင်းထဲ ရောက်

လာတဲ့ သားကောင်ကိုလည်း သနားတယ်ဆိုတဲ့ ထုံးစံလည်း မရှိဘူး။ မာလာနဲ့တစ်မျိုး၊ ပရိယာယ်နဲ့တစ်စုံ ရှိသမျှ ခွန်အားကို သုံးကာ အချိန်အခါမရွေး ဖမ်းယူစားသောက်တတ်ကြတယ်။

အခုလည်းပဲ နုနုငယ်ငယ် ချစ်စရာအရွယ်ဖြစ်နေကြတဲ့ သဉ္ဇာနဲ့ဝင့်ဝါဆိုတဲ့ သားကောင်လေးတွေဟာ ကိုတင်စိုးဆိုတဲ့ ကျား ရှေ့မှာ မှောက်လျက်လဲတဲ့ ယုန်သူငယ်မလေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်တယ်။ ကျား ကြောက်လို့ ဆင်ကြီးကိုး ဆင်ကြီး ကျားထက်ဆိုးဆိုတဲ့ စကားလို အားကိုးရာမဲ့ဘဝ ရောက်ခဲ့ရတဲ့ ညီမသုံးဖော်ဟာ ကိုတင်စိုးရဲ့ ခြေ တော်တင်ခြင်းကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လည်စင်းခံခဲ့ရပြန် ရှာတယ်။

ဒီဖြစ်ရပ်တွေထဲမှာ ပိုပြီးရင်နာစရာကောင်းတာက ကိုတင်စိုး ဆိုသူဟာ ဒီညီမသုံးဖော်နှင့်အတူ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကာမဂုဏ် စည်းစိမ်ကို မြိန်မြိန်ယုက်ယုက်ကြီး ခံစားတယ်။ ပြီးတော့ သူနဲ့ အမျိုးတူတဲ့ သူတွေကိုလည်း ညီမသုံးဖော်ရဲ့ကာမကို ရောင်းစား တယ်။ ရှင်းအောင် ပြောရရင်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ခေါင်းလုပ်ပြီး ဒီညီမသုံးဖော်နဲ့ ငွေရှာတယ်။

ညီမသုံးဖော်လုံးဟာ သူ့ကျွေးတာစား၊ သူ့ပေးတာဝတ်၊ သူ ထားသလိုနေ၊ သူစေရာသွား၊ နောက်ပြီး သူ့ခိုင်းတာလုပ် ဘဝနဲ့ပဲ ကိုတင်စိုးရဲ့ ပြုသမျှကို နှုခဲရရှာတယ်။ သူ့ရဲ့မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ် တွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနှင့် နီးနေတာမို့ ဒီအကြောင်းကို မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်တဲ့ ကိုယ်တော် လေးတစ်ပါးက သိသွားတယ်။ သိသွားရခြင်းအကြောင်းကလေးနဲ့ ညနေ နေဝင်မိုးချုပ်ခါနီးတိုင်း သူတို့တစ်တွေဟာ ဖုန်းတွေနဲ့ အလုပ်

ရှုပ်နေတာကို မြင်ပြီး မသက်သာတာနဲ့ သွားရောက်စုံစမ်းကြည့်ရာက ဒီအကြောင်းတွေ ပေါ်လာရတာပဲ။

ဒီနေရာလေးမှာ ဒီအကြောင်းကို လေ့လာစုံစမ်းပေးတဲ့ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ချိုးကျူးရမှာ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ်တော်လေးဟာ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်က အပြည့်ရှိတော့ အရွယ်ငယ်ပေမယ့် အဆိပ်ပြင်းတယ်လို့ ဆိုရမလားပဲ။ ဒီကလေးမလေးတွေရဲ့ ဇာတ်ကြောင်းကို သိတယ်ဆိုရင်ပဲ အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ မာလာလေးကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံပြီး သူတို့ရဲ့ ဘဝလွတ်မြောက်ရာ လမ်းကြောင်းမှန်ကို တည်မတ်ပေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။

ဒီအချိန်မှာ မာလာလေးရဲ့ အသက်ဟာ နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိနေပြီ။ နှစ်ဆယ်ကျော်အသက်အရွယ်ရှိတဲ့ မာလာလေးရဲ့ ဦးနှောက်အသိဉာဏ်ဟာလည်း မှားတာ မှန်တာကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတတ်သွားပြီ။ အကြောင်းအကျိုး အကောင်းအဆိုးကိုလည်း နားလည်သဘောပေါက်လာပြီ။ အဲဒါကြောင့် ဒီလူယုတ်မာရဲ့ လက်က လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားချင်တဲ့စိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ အတင်းအကျပ် ချုပ်နှောင်မှုတွေကြောင့် ဘယ်လိုမှ လွတ်အောင် ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့ရဘူး။

အခုတော့ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထင်မြင်တဲ့ ဒီကိုယ်တော်လေးဟာ ကာမနှိပ်နှိပ်နေတဲ့ သူတို့ညီမသုံးယောက်တွေကို ကူညီပေးမပေးရာ မေတ္တာရွှေလက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မာလာလေးဟာလည်း ကိုယ်တော်လေးကို ဒီလို ရင်ဖွင့်ပြုရှာတယ်။

“တပည့်တော်တို့ ညီမသုံးယောက် ဒီဘဝရောက်ရတာဟာ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ပင်ကိုယ်အကျင့်သိက္ခာ ပျက်စီးယိုယွင်းလို့ မဟုတ်ရပါဘူး။ စဉ်းလဲကောက်ကျစ်တဲ့ ကျားတစ်ကောင်းရဲ့ လှည့်ပတ်မှု

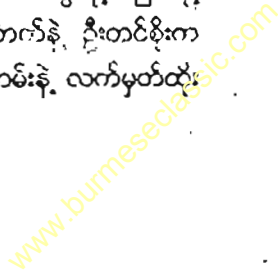
တွေကြောင့် မိသားစုတစ်ခုလုံး ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးစုံ တွေ့ကြုံခဲ့ရပြီး ညီမသုံးယောက်စလုံး သူတို့ရဲ့ အသုံးတော်ခံဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။ တပည့်တော်တို့ ဒီဘဝက အမြန်လွတ်မြောက်ချင်လှပါပြီ။ အရှင်ဘုရားတို့အနေနဲ့ ကျေးဇူးပြုပြီး ကယ်ကင်ပေးတော်မူပါဘုရား။”

“ဦးစင်းမှာက ဒကာမလေးတို့ ညီမတတွေကို ကယ်တင်ပေးဖို့ ဘာအင်းအားမှ မရှိဘူး။ ဦးစင်းတတ်နိုင်တာကတော့ စားစရာမရှိရင် စားစရာကို ပေးလို့ရတယ်။ နေစရာမရှိရင်လည်း နေစရာကို ပေးလို့ရတယ်။ ဝတ်စရာမရှိရင်လည်း ဝတ်စရာကို ပေးလို့ရတယ်။ ဒီဘဝက လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးမှပဲ ရနိုင်မယ်”

“တပည့်တော်တို့ အားကိုးရာမဲ့နေလို့ အရှင်ဘုရားတို့ဆီ အကူအညီတောင်းရတာပါဘုရား။ အရှင်ဘုရားတို့မှ မကူညီနိုင်ဘူးဆိုရင် တပည့်တော်တို့ ဒီကာမန္တမှ ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ လွယ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူးဘုရား။”

“ဦးစင်းလည်း ဒကာမလေးတွေရဲ့ ဝမ်းနာတွေကို ကယ်တင်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတစ်ပါးတွေရဲ့ လင်မယားကြားမှာ ဝင်မရှုပ်သင့်ဘူး ထင်တယ်။ ပြီးတော့ဒကာမလေးကို က တရားဝင်လင်မယားတွေဆိုတော့ ဦးစင်းတို့က ပိုပြီး အကူအညီပေးရမလိမ့်မယ်ပေါ့”

“တပည့်တော်တို့က တရားဝင် လင်မယားတွေလို့ ပြောလို့ ချေပါဘူးဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ညီမသုံးယောက်နဲ့ ဦးတင်စိုးက ဆယ်ရုံးဘယ်လူကြီးတွေဆိုမှလည်း စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ လက်မှတ်ထိုးတာလည်း မရှိပါဘူး”

“ဟင် ... ဒါဆို ဒကာမလေးတို့က တရားဝင် လင်မယားတွေ မဟုတ်ကြဘူးဆိုတော့ သူ့ရဲ့အပျော်မယားတွေ ဖြစ်နေကြတာပေါ့”

“မှန်ပါ။ တပည့်တော်တို့ကို သူ့ရဲ့အပျော်မယားတွေလို ပြောရင်လည်း ခံရမှာပဲတရား၊ အဲဒီအချိန်က တပည့်တော်တို့ ညီမတစ်တွေဟာ အားကိုးရာမဲ့ဘဝဆိုတော့ သူ့ရဲ့မတရားအနိုင်ကျင့်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်။ နောက်ပြီး အသက်ကလည်း ငယ်သေးတော့ ဘာမှ အသိအမြင်မဟုတ်ဘဲ မရှိသေးတာလည်း ပါတာပေါ့တရား”

“အေး - ဟုတ်တယ်။ နင်ပြောတဲ့ အသိအမြင် မဟုတ်ဘဲ ဆိုတာ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ အသိအမြင် မဟုတ်ဘဲ မရှိရင် သူတစ်ပါးတွေရဲ့ လိမ်ညာလှည့်ပတ်မှုကို ခံရတတ်တယ်။

ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဥပဒေစာအုပ်ထဲက မြန်မာဇနီးသည် အခွင်းအရေးဆိုတဲ့ အပိုဒ်လေးကို ဦးဖင်းဖတ်ပြမယ်။ နားထောင်ကြည့်”

“မှန်ပါ။ ဖတ်ပြပါတရား၊ တပည့်တော် နားထောင်ပါမယ်”

၁၉၄-ခုနှစ်၊ ဥပဒေပြုလွှတ်တော်မှ အတည်ပြုပြဋ္ဌာန်းခဲ့သော ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာအမျိုးသမီးများ၏ အထူးလက်ထပ်ရေးနှင့် အမွေဆက်ခံရေးဥပဒေ၏ သဘောသတ္တိကို အမြွက်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

၁။ ဤဥပဒေအရ လက်ထပ်လျှင် လင်က ဘာသာခြားဖြစ်သော်လည်း မယားက ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်လျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာကို မရွန်လွှတ်ဘဲ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခွင့်ရှိ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဓမ္မသတ်အရ လင်ခန်း မယားခန်း အမွေခန်းတွင် ဆုံးဖြတ်ရမည်။

၂။ သူကြီး၊ မြို့ပိုင်၊ နယ်ပိုင်၊ အရေးပိုင်များကို မှတ်ပုံတင် အရာရှိများအဖြစ် အခွင့်အာဏာနှင့် အပ်နှင်းထားသဖြင့် ၎င်းတို့အနက် တစ်ဦးဦးရှေ့၌ လက်ထပ်၍ ငွေငါးကျပ်ဖြင့် မှတ်ပုံတင်ရန်။

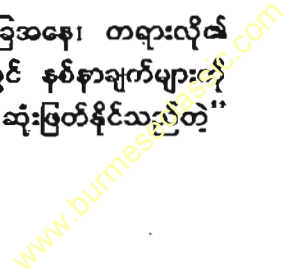
၃။ ယခင်ကတည်းက ပေါင်းသင်းနေထိုင်လာခဲ့သော အမျိုးသမီးများမှာလည်း ယင်းကဲ့သို့ မှတ်ပုံတင်၍ လင်မယားအရာမြောက်အောင် လက်ထပ်ခြင်း မရှိသေးလျှင် အထက်ပါ အရာရှိတစ်ဦးဦးထံသို့ သွားရောက်၍ လက်ထပ်ခြင်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း ပြုနိုင်သည်။

၄။ သားချင်းတစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ၊ ထိုဘာသာခြားနှင့် မပေါင်းသင်းနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးမှာ တရားဝင်မယား အဖြစ် မရောက်သေးဟု သိရှိသဖြင့် ရောက်စေလို၍ ဆောင်ရွက်လိုလျှင် အထက်ပါအရာရှိတစ်ဦးဦးအား တိုင်ကြားနိုင်၏။ အရာရှိက ခေါ်၍ ဥပဒေအရ လက်ထပ်ပေးနိုင်၏။

၅။ ထိုသို့ လက်ထပ်လျှင် စတင် ပေါင်းသင်းလာကတည်းကစ၍ တရားဥပဒေအရ လက်ထပ်သဖြင့် တရားဝင် ဇနီးမယားအဖြစ်သို့ ရောက်ရသည်ဟု မှတ်ယူရမည်။

၆။ အကယ်၍ တရားဝင်လက်ထပ်ခြင်း မပြုလိုဟု လင်ယောက်ျားက ငြင်းဆန်လျှင် မူလက ဥပဒေအရ ပေါင်းပါမည်ဟု ကတိမထားသော်လည်း ထား၏ဟု ယူဆနိုင်၍ တရားစွဲနိုင်သည်။

၇။ တရားစွဲလျှင် တရား၏ အခြေအနေ၊ တရားလို၏ အဆင့်အတန်း၊ တရားဝင်မယားဖြစ်ရာတွင် နစ်နာချက်များကို တရားသူကြီးက စဉ်းစား၍ လျှော့ကြေးကို ဆုံးဖြတ်နိုင်သည်။”

ဒီဥပဒေက ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာအမျိုးသမီးတွေ ဘာသာခြားတွေနဲ့ လက်မထပ်ရလို့ဆိုပြီး အပြည့်အဝ အကာအကွယ် ပေးထားတဲ့ ဥပဒေတော့ မဟုတ်ဘူး။

အချို့ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာအမျိုးသမီးတွေ ဘာသာခြားတွေနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုကြတာတွေ ရှိကြတယ်။ အဲဒီအခါ ဘာသာခြားယောက်ျားတွေက ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာအမျိုးသမီးတွေကို ဗုဒ္ဓဘာသာကို စွန့်လွှတ်ပြီး သူ့တို့ဘာသာထဲ ဝင်ခိုင်းကြတယ်။ ဒါမှ သူတို့ရဲ့ တရားဝင် ဇနီးမယားအဖြစ် သတ်မှတ်ကြတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာအမျိုးသမီးတွေကလည်း သူတို့ရဲ့ တရားဝင် ဇနီးမယားအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရဖို့ သူတို့ဘာသာကို မယုံကြည်လည်းပဲ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ဝင်ကြရတယ်။

တကယ်လို့ သူတို့ဘာသာထဲ မဝင်ဘူးဆိုရင် နောက်ပိုင်းမှာ ပြဿနာတွေ တက်လာကြတယ်။ ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးတွေလည်းဆိုရင် လင်သေရင်တောင် မယားက ဗုဒ္ဓဘာသာအယူကို မစွန့်ဘူးဆိုရင် အမွေပစ္စည်းတွေအားလုံး မယားက ဘာတစ်ခုမှ မပိုင်ဘူးတဲ့။ နောက်ဆုံးမွေးဖွားလာတဲ့ သားသမီးတွေတောင် သူတို့ဘာသာဝင် မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘာအမွေပစ္စည်းမှ မရဘူးတဲ့။

ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ထုံးစံကတော့ လင်သေရင် မယားက ပိုင်တယ်။ မယားသေရင် လင်က ပိုင်တယ်။ လင်ရော မယားရော သေရင် သားသမီးတွေအားလုံးက ပိုင်ကြတယ်။ အချို့ဘာသာဝင်တွေက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ငယ်လင် ငယ်မယားဘဝနဲ့ သေတပန်သက်တစ်ဆုံး ရိုးမြေကျ ပေါင်းဖော်နေလည်း သူတို့ဘာသာဝင်မဟုတ်က အပျော်မယားသက်သက်ပဲ။ မွေးဖွားလာတဲ့ သားသမီး

တွေလည်း အပျော်မယားနဲ့ရတဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း သားသမီးတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိချင်ရင်တော့ ဦးအေးချို (မဟာဝိဇ္ဇာ) ရေးတဲ့ “အမျိုးပျောက်မှာ စိုးကြောက်ပါတော့သည်” ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးကို ဝယ်ဖတ်ကြပေါ့။

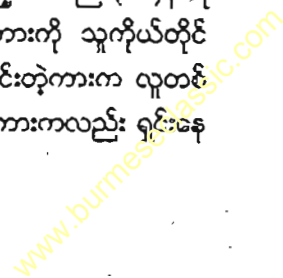
“မှန်ပါ။ တပည့်တော် ဝယ်ဖတ်ပါမယ်ဘုရား။”

“ကဲ ... စကားပြောရတာလည်း တော်တော်ကြာနေပြီ။ ဦးစင်းတို့ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ၊ ကိုယ့်လူမျိုးတွေ ဒုက္ခန္ဓာတွင်းနစ်နေရင် နှိပ်ကန်တဲ့ ဓမ္မလမ်းကြောင်းပေါ်ကသာ ဖြစ်နေပါစေ။ ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးကပဲဖြစ်ဖြစ် ကူညီစောင့်ရှောက်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒကာမလေးတို့ကို ပြောချင်တာက သူ့ရဲ့အပျော်မယားဘဝက လွတ်မြောက်ချင်ရင် သူ့ရဲ့အားနည်းချက်ကို ရအောင် ရှာရမယ်။ သူ့မှာ အားနည်းချက်ရှိမှ ကိုယ်က အနိုင်ယူလို့ရမယ်။ သူ့မှာ ဘာအားနည်းချက်မှ မရှိဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို ကိုယ်ပြန်ရှာရမယ်။ ဒါမှ လွတ်မြောက်ရာလမ်းမှန်ကို ရွေးချယ်နိုင်မယ်”

“အရှင်ဘုရား ပြောမှပဲ သူ့ရဲ့အားနည်းချက်ကို တပည့်တော် သတိရမိတယ်ဘုရား။ အဲဒီအားနည်းချက်က တပည့်တော်တို့ဘဝကို လွတ်မြောက်နိုင်မလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။”

“သူ့ရဲ့အားနည်းချက်က ဘာလဲဆိုတာ ပြောပါဦး ဒကာမလေးရဲ့”

“ဒီလိုပဲဘုရား၊ တစ်နေ့မှာ သူ့နဲ့တပည့်တော် ည (သ)နာရီ ဆိုးလောက် မြို့ထဲက ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ကားကို သူ့ကိုယ်တိုင် မောင်းတယ်။ တစ်နေရာရောက်တော့ သူ့မောင်းတဲ့ကားက လူတစ်ဦးကို ဝင်တိုက်တယ်။ လူကလည်းရှင်း၊ ကားကလည်း ရှင်းနေ

တော့ တိုက်ခံရတဲ့လူနာကို ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားကို အတင်း
မောင်း ထွက်ပြေးတယ်။ တပည့်တော်မက တိုက်ခံရတဲ့လူနာကို
ပြန်ကြည့်ပြီး ဆေးရုံပို့ပေးဖို့ သူ့ကို ပြောတော့ သူက “နင့်ပါးစပ်
ပိတ်ထားစမ်း၊ ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ငါထောင်
ထဲမှာ သွားမနေနိုင်ဘူး၊ ဒီအကြောင်းကို နင်နဲ့ငါက လွဲပြီး ဘယ်သူ့
ကိုမှ မသိစေနဲ့၊ တခြားတစ်ယောက်ယောက် သိသွားရင်တော့ နင့်ကို
သတ်ပစ်မယ်”လို့ ပြောပါတယ်။ နောက်ရက်တွေမှာ ကားတိုက်ခံရတဲ့
လူနာကို စုံစမ်းကြည့်တော့ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားတယ်လို့ သိရ
တယ်။ တပည့်တော်လည်း ကားတိုက်ခံရပြီး သေဆုံးသွားတဲ့လူ
အတွက် တော်တော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ တပည့်တော်
လည်း အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူ့ကို “ဒီလူဟာ တော်တော်လူစိတ်မရှိတဲ့
လူပဲလို့ တွေးမိပြီး မုန်းနေမိတယ်”

“အင်း ... ဒကာမလေးပြောပုံအရဆိုရင် ဒါဟာ ပြစ်မှုမြောက်
အောင် ကျူးလွန်ထားတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်လည်း သိတာပဲ၊ အရင်
ကတော့ သူ့ကို ကိုယ်နဲ့ညားတဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျားပဲဆိုပြီး အထင်ကြီး
လေးစားခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း သူ့အကြောင်းတွေ တဖြည်းဖြည်း
သိလာရတဲ့အခါ သူ့စိတ်ဓာတ်တွေကို ရွံမုန်းလာတယ်။ တပည့်တော်
တို့ ညီမသုံးယောက်ဆိုရင်လည်း ပထမသူ့ကိုယ်တိုင် ဖျက်ဆီးတယ်။
ပြီးတော့ သူပိုင်တဲ့ ကာမဆိုပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သူတို့နဲ့ အမျိုးတူ
ဘာသာတူတဲ့သူတွေကို ရောင်းစားတယ်။ နောက်ပြီး တပည့်တော်
အမေ သေရတာဟာလည်း သူ့ရဲ့ပယောဂ မကင်းဘူး၊ သူ့သာ
တပည့်တော် တို့မိသားစုအပေါ် မတရား အနိုင်မကျင့်ခဲ့ဘူးဆိုရင်

အခုချိန်အထိ အမေရှိနေဦးမှာပဲ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ သူ့ရဲ့လူမ
ဆန်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေပဲ၊ ဒီအတွက် သူနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်တစ်ခုခု
ကျခံစေရမယ်”

“ဦးဇင်းရဲ့ ပယောဂကြောင့် သူတစ်ပါးထောင်ကျမှာကို မလို
လားတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဦးဇင်းကတော့ ဘယ်ဘာသာ ဘယ်လူမျိုး
မဆို မေတ္တာထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ဘာသာ ဘယ်လူမျိုးပဲ
ဖြစ်ဖြစ် လူတစ်ဘက်သားကို မတရားအနိုင်ကျင့် နှိပ်စက်နေတယ်
ဆိုရင်တော့ တရားနည်းလမ်းကျ ဖြစ်စေချင်တယ်”

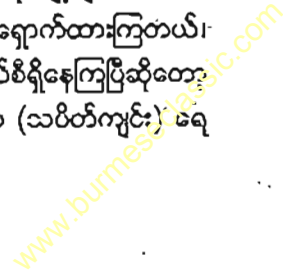
“မှန်ပါတုရား၊ ဒီကိစ္စမှာ ဦးဇင်းရဲ့ ပယောဂလုံးဝမှ မပါစေ
ရပါဘူး၊ တပည့်တော်မရဲ့ ဆန္ဒနဲ့ပဲ အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်မှာပါ”

“ကောင်းတာပေါ့ ဒကာမလေး၊ ဒါပေမယ့် အန္တရာယ်ကိုတော့
ကြည့်ရှောင်၊ လိုအပ်တာ မှန်သမျှ ဦးဇင်းတို့က ကူညီပံ့ပိုးပေးသွား
ပါမယ်”

“မှန်ပါ၊ ကျေးဇူးအနန္တပါပဲဘုရား”

နောက်တစ်ပတ်လောက် ကြာတဲ့အခါ မာလာလေးဟာ သူတို့
မိသားစုအပေါ် မတရားအနိုင်ကျင့်ခဲ့တဲ့ ကိုတင်စိုးဆိုတဲ့လူကို သူ့ကိုယ်
တိုင်ပဲ ကားတိုက်မှုနဲ့ အမှုဖွင့်တိုင်ကြားလိုက်တယ်။ အဲဒီအမှုနဲ့ပဲ
ကိုတင်စိုးဆိုသူဟာ ထောင်ခုနစ်နှစ်ကျသွားတယ်။

အခုတော့ သူတို့ညီမသုံးယောက်စလုံးကို မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်
အပြည့်ရှိတဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်တွေက စောင့်ရှောက်ထားကြတယ်။
သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလုပ်အကိုင် ကိုယ်စီရှိနေကြပြီဆိုတော့
ခိုပြီးအဆင်ပြေသွားကြတယ်။ ကဲ .. ဇိုးပညော (သပိတ်ကျင်း) ရေ
ဓာတ်လမ်းလေးကတော့ ဒါပါပဲကွာ။

“မှန်ပါဘုရား၊ ဒီဇာတ်လမ်းလေးကို ပြောပြပေးတဲ့အတွက် ဆရာတော်ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဘုရား”

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ နောင်အခါမှာ ဒိုမြန်မာ အမျိုးသမီးတွေ ဒါမျိုးခုကွတွေ မတွေ့ကြုံရအောင်သာ အသိပေး ဆောင်းပါးလေးတစ်ပုဒ် ရေးပေးပါ”

“မှန်ပါ၊ တပည့်တော် ကြိုးစားပြီး ရေးပေးပါ့မယ်ဘုရား”

“အေး ... သာဓု - သာဓု - သာဓု ခေါ်ပါတယ်ကွာ”

ရှက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

အများသော ဘာသာခြားတို့သည် မြန်မာပြည်
 ရောက်လာစဉ်က
 အဝတ်နှစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခုသာ ပါလာကြသည်။
 မိ မရှိ၊ ဖ မရှိ၊ ဆွေ မရှိ၊ မျိုး မရှိ၊
 အိုးအိမ် မရှိ၊ မြေ မရှိ။
 ငါတို့ပြည်တွင်းသားတွေကား
 မိနှင့် ဖနှင့် ဆွေနှင့် မျိုးနှင့် အိုးအိမ်နှင့် မြေနှင့်
 အသင့်ရှိကြပါလျက်
 အချို့မြန်မာတို့သည် ဘာသာခြားတို့၏
 အခိုင်းအစေ ခံနေကြရသည်မှာ
 ရှက်ဖွယ် ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။
 ဘာသာခြားတို့နည်းတူ ငါတို့ ဗုဒ္ဓ၏တမ၏
 တပည့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ကိုလည်း
 ကြီးပွားစေချင်လှသည်၊
 ချမ်းသာစေချင်လှသည်။

ဘဒ္ဒန္တသီဟပလ (ပါဠိပါရဂူ၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ)
 ထီးလှိုင်ကျောင်း၊ ရမည်းသင်းမြို့နယ်၊
 မန္တလေးတိုင်း။

တာဝန်ကျေတဲ့ မြေပွဲငယ်

လွန်ခဲ့သော ၂၀၀၃-ခုနှစ်လောက်က ဖြစ်ရပ်မှန်လေးတစ်ခုကို တင်ပြပါရစေ။ ဒီအကြောင်းအရာလေးသည် စစ်ကိုင်းတိုင်းအတွင်းက လုံမလေးမြေပွဲငယ်၏ ရင်ဖွင့်ဟသော ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ကောက်ကျစ်သောမြေးခွေး

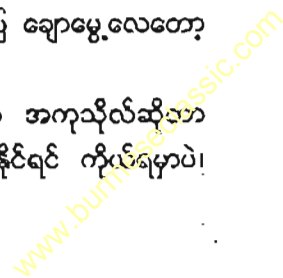
တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်တော်တို့ရွာကို လူတစ်ယောက် မြင်းလှည်းမောင်းရင်း ရောက်လာပါသည်။ ပထမတော့ သူ့မြင်းလှည်းကလေးနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုပြီး ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ အခြေချနေထိုင်ဖို့ စိတ်ကူးရှိပုံ မရပါ။ ရွာသူရွာသားများကလည်း သူ့ကို မည်သူမျှ အရေးမလုပ်။ သူ့နာမည်ကတော့ တင်မောင်သိန်းဟူ၍ ခေါ်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် တင်မောင်သိန်းကလည်း မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ပါ။ အကြံအစည်တွေ အများကြီးရှိထားသူဆိုတော့ သူ့အလုပ်ကိုပဲ သူကြိုးစားလုပ်ကိုင်လျက်ပင် နေသူဖြစ်ပါသည်။ ဒီရွာတွင်းမှာ ဘာတွေဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ အမြဲတမ်းအကဲခတ်ပြီး တစ်ဦးတည်းသာ ကြိတ်ကြပြီး အေးအေးနေထိုင်ကာ ပိပိရီရီရွာနဲ့ နေတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာကလည်း စစ်ကိုင်းတိုင်းအတွင်းသာမက တစ်နိုင်လုံး အတိုင်းအတာအထိ လူသိများသော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်ပါသည်။ ကိုတင်မောင်သိန်းဆိုသူက ဘာသာခြား လူမျိုးခြား ဖြစ်လေတော့ ရွာသူရွာသားတွေ၏ အကြိုက် အလိုက်နေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီရွာထဲကလူတွေ အားလုံးဟာ များသောအားဖြင့် ရိုးရိုးသာမန်လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးတစ်ခုတည်းသာ ဦးစားပေးလုပ်ကိုင်လေ့ရှိကြပါသည်။

ဒီတော့ ငါ သူတို့မလုပ်တဲ့ သားသတ် နွားသတ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်မယ်ဆိုပြီး မြင်းလှည်းမောင်းရာကနေ သားသတ်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ဖို့ နေရာတစ်နေရာရှာပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်ပါသည်။ ဘာသာခြား လူမျိုးခြား ကိုတင်မောင်သိန်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မည်သူမျှ မရိပ်မိကြပါ။ ဒီလိုနဲ့ သားသတ်လုပ်ငန်းက အကျိုးပေးလေတော့ လုပ်ငန်းလိုင်စင်ရအောင် ယူပြီး အကြီးအကျယ်လုပ်ကိုင်ပါသည်။ သူ့လုပ်ကိုင်ချိန်မှစ၍ တစ်နှစ်ခန့်လောက် ကြာတဲ့အခါ ရွာထဲမှာ စွာကျယ်စွာကျယ်လုပ်နေတဲ့ မိသားစုထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငွေအင်အားသုံးကာ မရရအောင် ယူလိုက်ပါသည်။

ကိုတင်မောင်သိန်းက ယခုယူလိုက်သော မိန်းမသည် သူ၏ ဒုတိယမယားငယ်ဖြစ်ပါသည်။ ပထမမယားကြီးနှင့် သားကြီးတွေကို မြို့မှာထားပြီး သူတစ်ယောက်တည်းသာ ဒီရွာကို လာရောက်နေထိုင်စားသောက်ပါသည်။ လုပ်ငန်းက အဆင်ပြေ ချောမွေ့လေတော့ ထဖြည်းဖြည်း ပိုပြီး လူသိများလာပါသည်။

သားသတ်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူဆိုတော့ အကုသိုလ်ဆိုတာ သူ့မှာ မရှိပါ။ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ၊ ကိုယ်လုပ်နိုင်ရင် ကိုယ်ရမှာပဲ။

ကိုယ်သာ စံရမှာပဲဟူ၍ ခံယူထားသူဖြစ်ပါသည်။ ဒီရွာထဲက နွား တစ်ကောင်ကောင် မတော်တဆ သေဆုံးခဲ့သည်ရှိသော် သူ့ထံ လာရောက် အကြောင်းကြားရမည်။ အသိမပေးဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် လုပ်ကိုင်၍ ယူမည်ဆိုပါက ဥပဒေအရ အရေးယူခြင်းခံရမည် ဟု ရွာသူရွာသားတွေကို ခြိမ်းခြောက်ထားပါသည်။ အိမ်ခြေထောင် ကျော်သော ရွာကြီးမှာ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကိုလည်း ရအောင် ယူထားလေ တော့ အာဏာပါဝါလည်း အပြည့်ရှိနေပါသည်။ ကိုတင်မောင်သိန်း ကို ဒီရွာထဲက ယှဉ်ပုံသူမရှိပါ။

ဘာသာခြား လူမျိုးခြားက ဥက္ကဋ္ဌရာထူးလည်းရ၊ သားသတ် လိုင်စင်ကလည်း ချပေးထားသည်ဆိုတော့ သူ့ထက်ကြီးတဲ့သူဆိုတာ ဒီရွာထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါ။ လူမှုရေး စီးပွားရေးကို ကျွမ်းကျင် ပိုင်နိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေလေတော့ သူ့ဘာလုပ်လုပ် အကုန်အောင် မြင်ပြီးသား ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ရွာသူရွာသားများကလည်း မော် မကြည့်ရဲကြပါ။ တစ်နေ့သောအခါ ဒီရွာထဲမှာ လှယဉ်ကျေးမယ် ပြိုင်ပွဲ ဝါသနာပါသူများ စာရင်းပေးသွင်းကြပါဟူ၍ ကြေညာသည့် အခါ ရွာထဲမှ ဆယ်တန်းကျောင်းသူ အမျိုးသမီးငယ်လေးတစ် ယောက် ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ မြို့နယ်နှင့် တိုင်းထိအောင် ပြိုင် ပွဲဝင်ရမည်ဟု ဆိုကာ သူ့သားကို ကားအကြိုအပို လုပ်ပေးခိုင်းပြီး ရင်းနှီးမှုကို ရရဲ့ ဖန်တီးထားပါသည်။ မကြာလိုက်ပါ။ မြို့ကို သုံး ခေါက်လောက်လည်း ပို့ပြီးရော ဘာသာခြား လူမျိုးခြား ကိုတင် မောင်သိန်း၏သားနှင့် အဆင်ပြေသွားကြပါတော့သည်။ လူကြီး နှင့် သွားရောက်တောင်းရမ်းပြီး မြန်မာမိန်းကလေးလှယဉ်ကျေးမယ် ဆိုသူကို ရောင်း ယူပြုလိုက်ပါသည်။

ဘာသာခြား လူမျိုးခြားတို့၏ ပရိယာယ်ကို နားမလည်ကြ သော မြန်မာတောသူတောင်သားတွေအဖို့ သနားစရာကောင်းလှပါ သည်။ လှယဉ်ကျေးမယ်၏ ဖခင်ကို နွားများ အဝင်အထွက် ဘယ် လောက်ရှိတယ်ဆိုသည့်နေရာကို တာဝန်ပေးထားလိုက်ပါသည်။ အစ် ကိုဖြစ်သူကိုတော့ သူ၏ လှယဉ်ကျေးအဖြစ် အနားမှာထားပြီး လူကြီး အဖွဲ့ဝင်ထဲမှာ ထည့်သွင်းပြီး ရာထူးတစ်နေရာ ပေးထားပါသည်။ ကဲ ကြည့်စမ်း ... ဘယ်လောက်တောင် နေရာချထားရေးအတွက် အကွက်ဆင်ကောင်းလိုက်သလဲနော်။ ဘာသာခြား လူမျိုးခြားတွေက မြန်မာမတွေကို ရအောင် ယူနည်း မြန်မာလူမျိုးတွေကို ကျေနပ်သွား အောင် ချောမြူတဲ့နေရာမှာ သာလွန်တဲ့ အချက်အလက်တွေ ရှိနေသည်။

ဇာတ်တော်ထဲမှာ ဖျံ့နှံ့ကောင်ယာ မြစ်ထဲက ငါးကြီးတစ် ကောင်ကို အတူဖမ်းယူပြီး ကုန်းပေါ် တင်ထားရင်း အဝေမတည့် ဖြစ်နေတဲ့အချိန် မြေခွေးတစ်ကောင် ရောက်လာသည်။ မြေခွေးဟာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောအကြံနှင့် "အကျွန်ုပ် တရားသူကြီးလုပ်၍ အမှန်ကို ဆုံးဖြတ်မည်"ဟု ဆိုကာ ငါးကြီးရဲ့ အမြီးနဲ့ခေါင်းကို ဖျံ့နှံ့ကောင်အား ပေးပြီး ငါးအလယ်ပိုင်းကိုတော့ "ငါပိုင်တယ်" ဆိုပြီး ကိုက်ချီဆွဲစားသွားပါသည်။ အခုလည်း အဲဒီဥပမာလို ဖြစ်နေ ပါသည်။

မြေကိုလည်း ယူ၊ လူကိုလည်း ယူ

ဘာသာခြား လူမျိုးခြား ကိုတင်မောင်သိန်းသည် အကွက် ကျကျ အချက်မိမိ စိမ့်တတ်သူဖြစ်ပါသည်။ သူ့မယားကြီးဘက်က

၉၂ ဝိပဿနာ (သပိတ်ကျင်း)

ပါလာသော သားကိုတော့ မြန်မာ့သမီးပျို လှယဉ်ကျေးမယ်တစ်ဦး နှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးပြီး သူတို့ အမျိုးအနွယ်ထဲကို ရောက်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူတို့ဘာသာခြား အထောက်အပံ့ကို ရယူပြီး ဒီရွာကို အပိုင်စီးဖို့ ကြံရွယ်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ဒီရွာမှာတော့ ငါလုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ ရတယ်ဆိုပြီး ရပ်ရွာမှ ဘုရားပွဲကျောင်းပွဲများကို သူ့ရဲ့ တပည့်များဖြင့်သာ မျက်နှာလွှဲထားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ပြင်ဦးလွင်ကို သွားရောက်ကာ သိန်းနှစ်ဆယ် အကုန်ကျခံ၍ ထောက်ပံ့ခြင်းတွေ ပြုလုပ်လျက်ရှိပါသည်။ ဒီအကြောင်းအရာများကို ရွာသူရွာသားများ မသိရှာကြပါ။

ရွာ၏ သင်္ချိုင်းကို ရပ်ရွာနှင့် နီးလွန်းနေ၍ ရွာနှင့်ဝေးရာကို ထုတ်လိုက်ပြီး ၎င်းနေရာဟောင်းမှာ နေချင်သူရှိလျှင် သူ့ထံ လာရောက်စာရင်းပေးသွင်းကြဖို့ ကြေညာခိုင်းလိုက်ပါသည်။ မည်သူမျှ မနေရဲမှန်းလည်း သိရော သူ့ရဲ့ လုပ်ငန်း တိုးချဲ့ဖို့အတွက် သိမ်းပိုက်လိုက်ပါသည်။ ရွာထဲမှ သူ့ထံ အကြွေးယူစားသောက်နေကြသူများ၏ လယ်ယာချောင်းမြောင်းများကိုလည်း မတန်တဆ ဈေးနှုန်းဖြင့် ဖြတ်ကာ သိမ်းပိုက်ရယူလိုက်ပါသည်။ ဘာသာခြား လူမျိုးခြားတို့၏ထုံးစံကို ကျင့်သုံးနေထိုင်လျက် မြေပထများကိုလည်း ယူမည်ဆိုသည့်အတိုင်း သိမ်းပိုက်ရယူလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

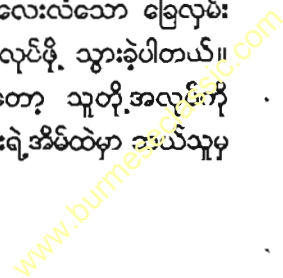
အလုပ်အကိုင်မရှိတဲ့ အမျိုးသမီးငယ်များကို အလုပ်ပေးမည်ဟု ဆိုကာ ခြေတော်တင်သည့် အမူအကျင့်တို့ကိုလည်း ကျင့်လျက်နေထိုင်ပါသည်။ ရပ်ရွာထဲမှ လူတွေက ကြားသိနေကြသော်လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မပြောဝံ့ကြပါ။ ထိုကဲ့သို့ ဖော်ကားခံ

ရသူ အမျိုးသမီးတွေထဲမှာ မြို့ဖူးငယ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။

မြို့ဖူးငယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့အကြောင်းလေးကို ဒီလိုလေး ရင်ဖွင့်ပြခဲ့ဖူးပါသည်။

“သမီးနာမည်က မြို့ဖူးငယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သမီးတို့မိသားစုက ဆင်းရဲနွမ်းပါးတော့ ဦးတင်မောင်သိန်းတို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ရပါတယ်။ သမီးရဲ့အလုပ်က ဦးတင်မောင်သိန်းတို့အိမ်မှာ သတ်ဖို့ဝယ်ထားတဲ့ နွားတွေကို ကျွေးရတဲ့အလုပ်ပါ။ တစ်နေ့မှာ ဦးတင်မောင်သိန်းတို့အိမ်ကို အလုပ်လုပ်ဖို့ သွားပါတယ်။ အဲဒီအခါ ဦးတင်မောင်သိန်းက “ဟေ့-ကောင်မလေး နင် မနက်ဖန်ကစပြီး နွားတွေကို အစာလာကျွေးတဲ့အခါ ညနှစ်နာရီလောက်ကျမှ လာကျွေးရမယ်” လို့ ပြောပါတယ်။

သမီးတို့မိသားစုမှာ ဦးတင်မောင်သိန်းပေးသော အလုပ်ကို လုပ်ပြီး အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပြုနေရတာဆိုတော့ သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောရဲပါ။ ‘ဟုတ်ကဲ့’လို့ ပြောပြီး အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့ ညနှစ်နာရီအချိန်လောက်ရောက်တော့ အလုပ်ကို သွားဖို့၊ မသွားဖို့ သမီးစဉ်းစားပါတယ်။ သွားလျှင်လည်း အန္တရာယ်ပြုမှာ ကြောက်ရတယ်။ မသွားလျှင်လည်း မိသားစု စားဝတ်နေရေး ပြဿနာက ရှိသေးတယ်။ နောက်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထမင်းပုံမှန် စားရဖို့က အရေးကြီးတယ်လို့ တွေးမိပြီး လေးလံသော ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဦးတင်မောင်သိန်းတို့အိမ်ကို အလုပ်လုပ်ဖို့ သွားခဲ့ပါတယ်။ သားသတ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သူတွေကတော့ သူတို့အလုပ်ကို သူတို့လုပ်ကိုင်နေကြတာမို့ ဦးတင်မောင်သိန်းရဲ့အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ

မရှိကြပါဘူး။ ဦးတင်မောင်သိန်းရဲ့ မယားကြီး ဒေါ်ကြည်တို့က မြို့ပေါ်ကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ သွားကြတယ်လို့ သိထားရပါတယ်။

“ဟိတ်ကောင်မလေး ရောက်လာပြီလား၊ လာ ... ဒီအခန်းထဲကို ခဏလာခဲ့ခမ်း၊ ငါခိုင်းစရာရှိတယ်” ဆိုတဲ့ အသံလည်း ကြားရော သမီးမှာ ပိုပြီး ကြောက်စိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်နေပါစေ၊ အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမား သူခိုင်းတာ လုပ်ခေးရမှာပဲလို့ တွေးရင်းနဲ့ ဦးတင်မောင်သိန်းရဲ့အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်ပါတယ်။

သမီး အခန်းထဲကို ရောက်တော့ “ဦး ... ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ” လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ “လာ ... ငါ့ကို နှိပ်ပေးစမ်း၊ ညောင်းကိုက်နေလို့” ဆိုပြီး သူက ပြောပါတယ်။ သမီးလည်း ကိုယ့်အဖေလို သဘောထားပြီး လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ ကုတင်ပေါ်ကို တက်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီတော့မှ ဦးတင်မောင်သိန်းက ထထိုင်ပြီး သမီးကို ပွေဖက်ကာ အိပ်ရာထဲ ဇွတ်အတင်း ဆွဲလှဲပါတော့တယ်။ ယောက်ျားအားကို မယှဉ်နိုင်တဲ့ သမီးမှာ ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်လို့ မရခဲ့ပါဘူး။ သူ့ပါး စပ်ကလည်း “ကလေးမ နင့်ကို ငါယူမှာ၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ငါ နင့်ကို ချစ်တယ်၊ ငါ နင့်ကို တကယ်လက်ထပ်ယူမှာပါ” လို့ ပြောရင်းနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်ကိုင်ပါတယ်။

သမီးလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ “ကျွန်မကို လွတ်ပါ ဦးသိန်းရယ်၊ ကျွန်မကို အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ ရှိခိုးတောင်းပန်းပါတယ်” လို့ ပြောပေမယ့်လည်း ဦးတင်မောင်သိန်းက မလွတ်ဘဲ အတင်းအဓမ္မ ပြုကျင့်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သမီးအသက်က တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်ဖို့ လပိုင်းလောက် လိုပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် တဏှာအရူး

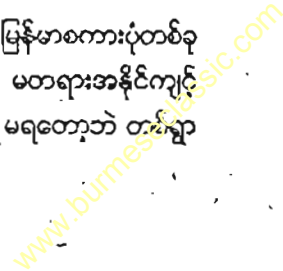
အမှောင်ပူးဝင်နေတဲ့ ကာမဘီလူးကြီးဟာ ဘာကိုမှ ပြောချီမရ၊ ကျွန်မဘဝ အပျိုရည်ပျက်စီးတဲ့ညဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

နောက်ပြီး သူက ပြောပါတယ် “ဒီအကြောင်းတွေကို နင်နဲ့ ငါ နှစ်ယောက်တည်း သိတာ၊ ရွာထဲက လူတွေသိမယ့် နင့်ကို သတ်ပစ်မယ်၊ ငါ့ကို ဘာမှတ်နေသလဲ” လို့ ကျွန်မကို ချိန်းခြောက်လိုက်ပါသေးတယ်။ သူ့ရဲ့ယုတ်မာမှုတွေက ဒါနဲ့တင်ရပ်တန့် မနေသေးပါဘူး။ နောက်ရက်တွေမှာ သူ့အိမ်ကို အလုပ်သွားတော့တဲ့ သမီးကို ညဘက်တွေမှာ သမီးတို့အိမ်ကို လာပြီး သမီးကို ထပ်စော်ကားပါသေးတယ်။

သမီးအဖေက ရောဂါသည်ဆိုတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘာမှ မသိရှာပါဘူး။ အမေကလည်း မိန်းမသားဖြစ်နေတာက တစ်ကြောင်း၊ သမီးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်ညှိုးမွမ်းမှုကို စိုးရိမ်တာက တစ်ကြောင်း၊ နောက်ပြီး စားဝတ်နေရေး ပြဿနာက ရှိနေတာက တစ်ကြောင်းဆိုတော့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဖြစ်နေပါတယ်။

သမီးအနေနဲ့ ဒီအဖြစ်အပျက်လေးတွေကို ပြန်ပြောရတာလည်း ရှက်လည်း ရှက်မိပါတယ်။ သမီးဘဝက ပျက်စီးကြေမှုသွားပြီဆိုတော့ ဘာမှ မထူးတော့ပေမယ့် နောက်နောင် ဗုဒ္ဓသာသာ ခြန်မာအမျိုးသမီးတွေ သမီးလို ဘဝမျိုး မရောက်ရလေးအောင် သတိပေးရင်းနဲ့ ရင်ဖွင့်လိုက်ရတာကို နားလည်မှုပေးကြလိမ့်မယ်လို့ ဆင်ပါတယ်။

“ဟုတ်လျှင်ကျော်၊ ပုတ်လျှင်ပေါ်” ဆိုတဲ့ မြန်မာစကားပုံတစ်ခု ပါပါတယ်။ ဦးတင်မောင်သိန်း သမီးကို ယခုလို မတရားအနိုင်ကျင့် ဖျက်ဆီးလိုက်တဲ့ သတင်းဟာ ဘယ်လိုမှ ဖုံးဖိလို့ မရတော့ဘဲ တစ်ချာ

လုံးပြန်နဲ့ သွားပါတယ်။ သမီးလည်း ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် အရေခွံစွာ ပစ်ချင်လောက်အောင် ရှက်မိပါတယ်။

ဒီသတင်းကို ကြားသွားတဲ့ တစ်ရွာတည်းသူ ဦးတင်မောင် သိန်းရဲ့ မယားငယ် ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာအမျိုးသမီးကလည်း သမီးကို မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြောတယ်ဆိုပြီး ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း ပါတယ်။ နောက်ပြီး ဦးတင်မောင်သိန်းရဲ့ မယားကြီးဆိုသူနှင့် လှယဉ်ကျေးမယ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချွေးမဆိုသူတွေကလည်း ဝိုင်းပြီး ရန် တွေ့ကြပါတယ်။ သူတို့ထောင်လွှားမောက်မာမှုတွေကြောင့် ရန်ပွဲ ဟာ မထင်မှတ်ဘဲ ကြီးကျယ်သွားပါတယ်။

တကယ်ဆို သမီးက ဖျက်ဆီးစော်ကားခံရတဲ့သူ၊ သူတို့က ဖျက်ဆီးစော်ကားတဲ့သူ၊ ဒါကို နှမသားချင်းကိုယ်ချင်းစာပြီး တောင်း ပန်ဖို့ နေနေသာသာ မြို့ပေါ်မှာရှိတဲ့ ဦးတင်မောင်သိန်းရဲ့ ဆွေမျိုးတွေ ဆီကိုတောင် ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ပါသေးတယ်။ လူမျိုး ခြား ဘာသာခြားတွေဟာ သိပ်ကိုစည်းလုံးညီညွတ်ကြပါတယ်။ ဖုန်း ဆက်အကြောင်းကြားလိုက်တော့ နေ့ချင်းပဲ သမီးတို့ရွာကို ရောက် လာကြပြီး သမီးတို့မိသားစုကို ကျီးအာသလိုမျိုး ဝိုင်းပြီး ရန်တွေ့ ကြပါတယ်။

“ဒီမယ် နင်တို့ရွာကို ဂရုမစိုက်လို့ လာပြီးတော့ သားသတ် လုပ်ငန်းလုပ်နေတာ၊ နောက်ကို ငါတို့ကို အံတုမယ်ဆိုရင် တစ်ရွာ လုံး မီးလောင်တိုက်သွင်းပစ်မယ်။ ငါတို့ကို ဘာမှတ်နေသလဲ၊ နင်တို့ လည်ချောင်းသွေးတွေနဲ့ ခြေဆေးပြီးတော့မှ ပြန်မယ်” စတဲ့ စကား လုံးတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်ပြီး ရင်သီးစွာ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းခြင်းခံခဲ့ရဖူး တယ်။

အဲဒါကြောင့် သမီးကိုယ်တိုင် နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာ ရေးနှင့်ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီသို့ တိုင်ကြားလိုက်ပါတယ်။ ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဦးတင်မောင်သိန်းကို သက်ဆိုင် ရာက အလုပ်ကြမ်းနှင့်ထောင်ဒဏ် ဆယ်နှစ်ချမှတ်လိုက်ပါတယ်။

အခု အဲဒီလူ စားဖားကြီးဟာ ထောင်မှ လွတ်လာပြီး သမီးတို့ နယ်အတွင်းက ရွာတစ်ရွာမှာ သားသတ်လုပ်ငန်း နောက်ထပ်လုပ် ကိုင်နေပါတယ်။ သူနေတဲ့ရွာမှာ ကျေးရွာဘုန်းကြီးများနှင့်အထက် လူကြီးများကို ဖားပြီး ကျေးရွာရှိ မသိနားမလည်တဲ့ သမီးတို့လို လုံမငယ်လေးများကို စားဖို့၊ နောက်ပြီး အမျိုးဘာသာကို ဝါးမျိုဖို့ နောက်ထပ်တစ်ဖန် ကြံစည်လျက်ရှိနေပါတယ်။

သမီးအနေနဲ့ ဒီနေရာလေးမှာ အသိလေးတစ်ခု ပေးချင်ပါ တယ်။ ဒါကလည်း သမီးဘဝနဲ့ ရင်ဒါပြီးရလာတဲ့ အသိတရားပါ။ မိန်းကလေး တော်တော်များများဟာ သူများတွေထက် ပိုပြီးတော့ ကြွားချင်ကြတယ်။ စားချင်ကြတယ်။ အဝတ်အစားလှတာလေးများ ဆိုရင် ဘယ်အချိန် ဘယ်လူမျိုးကပဲ လာပေးပေး မငြင်းတတ်ကြ ပါဘူး။ ဒီအားနည်းချက်ကို သိထားကြတဲ့ လူမျိုးခြား ဘာသာခြား တွေဟာ မက်လုံးအမျိုးမျိုးတွေ ပေးပြီး သမီးတို့လို မိန်းကလေး တွေကို အချိန်ခရေ့ ဖျက်ဆီးနိုင်ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ဘာသာခြား လူမျိုးခြားတွေနဲ့ လူမှုရေး စီးပွားရေး အိမ်ထောင်ရေးတွေနဲ့ မပတ်သက်၊ မရောနှောဘူးဆိုရင် သမီးတို့ မြန်မာမိန်းကလေးတွေအတွက် အမျိုးဖျက်ဆီးခံရခြင်းဘေး၊ ဘာသာဖျက်ဆီးခံရခြင်းဘေးတို့မှ ကင်းလွတ်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့

အကြောင်း ပြောကြားရင်းနဲ့ သမီးမြဖူးငယ်ရဲ့ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဒီနေရာလေးမှာပဲ နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါတယ်။

ယခုလို သူ့ရဲ့ အရှက်နဲ့ သိက္ခာကို မငဲ့ကွက်ဘဲ ပြောပြပေးတဲ့ မြဖူးငယ်ကို ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ သူ့ရဲ့ သတ္တိကိုလည်း လေးစားချီးကျူးမိပါသည်။ သူမသာ ယခုလို မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်အပြည့်အဝနဲ့ မဖော်ထုတ်ဘူးဆိုပါက ကျွန်တော်တို့ တစ်ရွာလုံးဟာ ဘာသာခြား လူမျိုးခြားတွေရဲ့ ဝါမျိုခြင်းကို မလွဲမသွေခံရတော့မှာ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ဒါ့ကြောင့် အမျိုးအတွက် ဘာသာအတွက် ရပ်ရွာအတွက် နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးအတွက် တာဝန်ကျေပွန်သော မြဖူးငယ်ကို များစွာကျေးဇူးတင်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ရုဏ်ပြုလိုက်ရတော့ပါသည်။

နေဘုန်းလှိုင် (လှတော)

၅-၈-၂၀၁၁

သစ္စဝေဒဂူ (၁၀) နှစ်ပြည့် ဘာသာထိပ်တင်မဂ္ဂဇင်းနဲ့

ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး ဘာသာ

ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၊ ဂျနီဗာမြို့ရှိ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဘာသာရေးနှင့် အသိဉာဏ်မြှင့်မားရေးဆိုင်ရာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေးအဖွဲ့က ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကမ္ဘာ့အမွန်မြတ်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ဘာသာရေးအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

ရွေးချယ်ပွဲကို ကမ္ဘာ့ဘာသာပေါင်းစုံမှ ကိုယ်စားလှယ် (၂၀၀) ကျော်က ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ပို၍အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည်မှာ ပါဝင်ရွေးချယ်ခဲ့သည့် ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်များ အများစုသည် ဗုဒ္ဓဘာသာကို မိမိတို့ဘာသာထက် ကျော်လွန်ပြီး ဆန္ဒမဲပေးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဘာသာရေးနှင့်အသိဉာဏ်မြှင့်မားရေးဆိုင်ရာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေးအဖွဲ့ကြီး၏ သုတေသနညွှန်ကြားရေးမှူး Jonna Hult က ပြောကြားရာတွင် ကမ္ဘာ့အမွန်မြတ်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ဘာသာတရားအဖြစ် ဗုဒ္ဓဘာသာက ရရှိခဲ့တာ အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာကြောင့် ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ စစ်ပွဲဆိုတာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ တခြားဘာသာများနဲ့ မတူတာက အဲဒါပါပဲ။

တခြားဘာသာတွေက လက်နက်တွေကို အဆင်သင့်ကိုင်ထားကြတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်ဟာ ဘာသာရေးအတွက်နဲ့ စစ်တိုက်တာကို တွေ့ရဖို့ အတော်ခဲယဉ်းပါတယ်။ တခြားဘာသာ

ဝင်တွေ့ရဲ့ အစဉ်အလာ 'အလေ့အထနဲ့ မတူဘဲ ဗုဒ္ဓဘာသာဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံတဲ့ တရားကိုသာ သူများတွေကို ဟောကြား ခဲ့တာပါပဲ" လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။

အစွဲရေးနိုင်ငံ၊ ဂျေရုဆလင်မြို့က ဂျူးဘုန်းတော်ကြီး Shmuel Wasserstein ကတော့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ဘာသာဖြစ်တဲ့ ဂျူးဒါလစ်ဇင်ကို နှစ်သက်မြတ်နိုးပါတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုပဲ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးမြတ်ဆုံး ဘာသာတရားလို့လည်း ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်ဟာ နေ့စဉ်ဂျူးဘာသာ အရ ဝတ်မပြုခင် ဝိပဿနာတရားကို ကျင့်ကြံအားထုတ်နေတာ (၁၉၉၃)ခုနှစ်ကတည်းကပါ။ ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကို မဲပေးလိုက် တယ်လို့ ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။

ပါကစ္စတန်နိုင်ငံမှ မူဆလင်ဘာသာရေးခေါင်းဆောင် Tal Bin Wassad ကလည်း ၎င်းအဆိုကို သဘောတူ ထောက်ခံပါတယ်။ ဂျန်ဗာမြို့အခြေစိုက် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဘာသာရေးနဲ့ အသိဉာဏ် မြှင့်မားရေးဆိုင်ရာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေးအဖွဲ့ကြီး၏ ပါကစ္စတန် နိုင်ငံ မူဆလင်အစည်းအရုံးဆိုင်ရာ မဲပေးရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ Tal Bin sas sad က ကျွန်တော်ဟာ အစ္စလာမ်ဘာသာကို နှစ် နှစ်ကာကာ ယုံကြည်သူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆိုင်ရာ ခံစားချက်ထက် ဘာသာရေးကို အကြောင်းပြုပြီး အမျက်ဒေါသတွေ ထွက်၊ သွေးမြေကျကြရတာတွေကို တွေ့မြင်ခံစားရပါတယ်။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်တွေကတော့ အဲဒါကို သိမြင်နားလည်သဘောပေါက် ခဲ့ကြပါတယ်။ ပြောရရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ အရင်းအနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပါလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။

Belfast မြို့မှ ကက်သလစ်ဘုန်းတော်ကြီး Ted O'Saughnessy ကတော့ ကက်သလစ်သာသနာကို မြတ်နိုးကိုးကွယ်ပေမယ့် လူသားတွေကို မေတ္တာကရုဏာထားရန် ဟောကြားပြီး လူသားတွေ ကိုပဲ သတ်ဖြတ်ကာ ဘုရားသခင်အလိုဆန္ဒပါလို့ ပြောကြတာက စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ရဆုံးပါပဲ။ ဒါကြောင့် မွန်မြတ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုပဲ မဲပေးခဲ့တာပါလို့ အမိန့်ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး ဘာသာတရားအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းအတွက် ဆုလက်ခံရန် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အားလုံးက ငြင်း ယယ်ခဲ့သည်ဟု သိရှိရသည်။ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ် ဝါးက ပြောကြားရာတွင် မိမိတို့ဘာသာကို ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး ဘာသာအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ကျေးဇူး တင်ကြောင်း၊ ဒါပေမယ့် ဒီဆုကို အမြတ်ဆုံး လွှတ်မြောက်မှု နိက္ခမ ဓာတ်၊ နိဗ္ဗာန်ဓာတ် ကြိုးစားအားထုတ်ကာ ရရှိနိုင်သည့် လူသားအား လုံးကို မိမိတို့ မျှဝေပေးအပ်ပါကြောင်း မိန့်ကြားခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ပထမအကြိမ် ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးလိမ္မာလူငယ်သင်တန်း၊

ကုန်းတော် ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်၊

အုတ်ကျင်းရပ်ကွက်၊ သီပေါမြို့။

(၅-၃-၂၀၁၀) မှ (၁၉-၃-၂၀၁၀)ထိ

စာစီစာကုံးပထမဆူရ

- အမည် = မဝိုင်းမြတ်နိုး
- မိဘအမည် = ဦးရွှေမောင် + ဒေါ်မြင့်မြင့်သိန်း
- အတန်း = အဋ္ဌမတန်း
- နေရပ် = အုတ်ကျင်းရပ်၊ သီပေါမြို့။

“အမျိုးဘာသာ မပျက်စီးစေနဲ့”

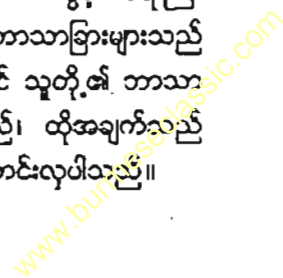
ကျွန်မသည် မဝိုင်းမြတ်နိုး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် (၄) နှစ်နီးပါး ဗုဒ္ဓဝင်နှင့်အတူ အမျိုး ဘာသာ သာသနာ စောင့်ထိန်းရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားများကို လေ့လာသိရှိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့ မြန်မာနိုင်ငံပေါ်မှာနေ၊ ဤရေသောက်၊ ဤမြေမှ ထွက်သော ဆန်စပါး၊ သီးနှံများကို စားသောက်ပြီး အသက်ဆက်ကာ ရှင်သန်လာသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူနဲ့ လူသားတစ်မျိုးတို့သည် ဤမြေပေါ်မှာ ၎င်းတို့အပေါ် တင်ရှိနေသော ကျေးဇူးကြွေးတွေကို မဆပ်ဘဲ မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတို့ ကိုးကွယ်သော စစ်မှန်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ

ကြီးကို ဝါးမျိုရန် ကြံစည်နေကြသည်။ မိစ္ဆာလူမျိုးခြားတို့သည် ကျွန်မတို့၏ မြန်မာမိန်းကလေးများကို ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်ရန် နည်းလမ်း အမျိုးမျိုး အသုံးပြုနေကြသည်။ ချော့၍သော်လည်းကောင်း၊ ခြောက်၍ သော်လည်းကောင်း ယင်းတို့ဘာသာထဲသို့ ဆွဲငင်ယူဆောင်နေလေသည်။

ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာမိန်းကလေးများသည် စားဝတ် နေရေးအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ အပေါ်ယံ ရွှေငွေအဆင် တန်ဆာအတွက်သော်လည်းကောင်း ငွေနှောက်ရွှေနှောက် ကောက် ကောက်ပါသွားကြသည်မှာ ရာထောင်သောင်းမက ရှိနေလေပြီ။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်များအနေနဲ့လည်း ကျွန်မတို့ဗုဒ္ဓကိုသာ ကိုးကွယ်ရာဟု ဆိုလည်းပဲ အချို့သည် ဗုဒ္ဓ၏တန်ဖိုးကို မသိ၊ အနှစ်သာရကိုလည်း နားမလည်၊ ထိုသို့ နားမလည်ခြင်းကို နားလည်လာအောင် လုပ်ဆောင်မှု လျော့နည်းနေကြသည်။ တချို့သည်လည်းပဲ မိရိုးဖလာ အတိုင်းအတာလောက်နဲ့ပဲ ရပ်တန့်နေကြသည်။

ယခုခေတ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူငယ်များသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ အနှစ်အရသာ တန်ဖိုးကိုလည်း မသိ၊ အနည်းငယ်အရွယ် ရောက် ထာလို အပျို လူပျို ဖားဖားကြီးတောင် ဖြစ်နေသော်လည်း ဘုရား ကျောင်းကန်နဲ့ဝေးပြီး ဘုန်းကြီးနဲ့တောင် စကားမပြောတတ်ကြပေ။ ထိုအချက်သည် ဘာသာခြားတွေအတွက် မဟာအခွင့်အရေးကြီး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ၎င်းသော့ချက်ကို သိသော ဘာသာခြားများသည် သူတို့၏ သားသမီးများကို (၅)နှစ်အရွယ်ကပင် သူတို့၏ ဘာသာ ချေး သင်တန်းကျောင်းများသို့ လွှတ်ကြသည်။ ထိုအချက်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအတွက် အတုယူဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

အချို့ကြတော့လည်း ဘာသာရေးဘက်တွင် တော်တော်လေး
ဂရုပြု ဆောင်ရွက်သော်လည်း အမျိုး ဘာသာ (အမျိုးသား) ရေးတွင်
သတိလစ် မေ့လျော့နေတတ်ကြသည်။ လူတစ်ယောက်တွင် ပခုံးနှစ်
ဘက်ပါရှိသည်။ ညာဘက်ပခုံးသည် နိုင်ငံကျေးဇူး၊ ဘုရားကျေးဇူး၊
မိဘကျေးဇူးဆပ်သောအနေနဲ့ အမျိုး ဘာသာ သာသနာကို ဆက်
လက်စောင့်ထိန်းရမည်။ ဘယ်ဘက်ပခုံးသည် မိမိတို့ မြို့နိုင်ငံတွင်
လူမျိုးခြား ဘာသာခြား ပပျောက်ရေးကို အထူးဆောင်ရွက်ရမည်။

ဒီအချက်သည် ဘာသာရေး၊ အမျိုးသားရေး ဆောင်ရွက်သူ
လေ့လာသူလောက်သာ သိရှိနိုင်ပါမည်။ ကျန်လူတစ်ဝက်ကျော်
လောက်သည် ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလိုပဲ နေတတ်နိုင်လွန်းပါသည်။
ဘာသာရေး၊ အမျိုးသားရေး ဆောင်ရွက်ဖို့ ပထမအစ လမ်းညွှန်
မြေပုံမှာ 'ယဉ်ကျေးလိမ္မာ'သင်တန်းဖြစ်ပါသည်။ ယဉ်ကျေးလိမ္မာ
သင်တန်းသည် ဟကယ်တော့ ကလေးငယ်များအတွက် အမျိုး
ဘာသာ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဖစ်မြစ်အုတ်ခုံကြီးဖြစ်သည်။
ထိုအုတ်ခုံကြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာ၊ ကိုယ့်သာသနာအတွက် ကလေး
ငယ်များ၏ ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲသို့ စွဲသွားအောင် သာသနာ့သွေး၊
အမျိုးသားရေးသွေးများ ဆက်လက်စီးဆင်းစေရန် သွေးကြောဖွင့်
ပေးဖို့ လိုအပ်ပါသည်။

မိမိတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံးဘာသာ ဖြစ်ပါ
သည်ဟု ဘာသာပေါင်းစုံ အစည်းအဝေးတွင် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ရာ
ကျန်ဘာသာကြီး (၃)ဘာသာက မကန့်ကွက်သလို ယုံကြည်ကိုးကွယ်
သူလည်း သူတို့အထဲမှ (၁၀)ပုံ (၁)ပုံခန့်တောင် ကောင်းကောင်းထိ
မလာခဲ့ပေး။ စာရေးဆရာ ဖိုးပညာ (သပိတ်ကျင်း)၏ 'အမျိုးကိုချစ်၊

ဘာသာကို မပစ်နဲ့" ဆိုသလို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် အမျိုးကိုတော့
ချစ်ပါသည်။ သို့သော် ဘာသာပစ်သွားသည်က များခဲ့လေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိန်းကလေးတို့သည် အမျိုးကို ချစ်သောစိတ်
နည်းပါးသောကြောင့် လူမျိုးခြားနှင့် အိမ်ထောင်ပြုရာတွင် နဂိုကပင်
အရိုးခံဖြစ်သောကြောင့် ဘာသာခြားထံသို့သာ 'ပေါက်တဲ့နဖူး၊ မထူး'
ဟု ဆိုကာ မဝင်ချင်သော်လည်း မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ ဘာသာခြား
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိထံသို့ ဝင်သွားရလေသည်။ တစ်ချိန်က ကိုးကွယ်ခဲ့သော
စေတီ၊ ပုထိုးတွေသည်ကား ယခုတော့ ထိုသူတို့အဖို့ အုတ်ပုံတထံ
ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ မြန်မာအစိုးရကတောင် ဘာသာရေးလွတ်လပ်ခွင့်
ပေးထားသော်လည်း လူမျိုးခြားနှင့် လက်ထပ်လိုက်ကြသော မိန်း
ကလေးများသည် ဘာသာရေးလွတ်လပ်ခွင့် ဆုံးရှုံးရလေသည်။

'မြန်မာအချင်းချင်း၊ သွေးမကင်းလို၊ မှာပါရစေ'ဆိုသလို
ကျွန်မတို့ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိန်းကလေးများအား ငတ်ပြတ်လို
တောင်းရမ်းရပါစေ၊ ဘာသာခြားလက်အောက်တော့ လုံးဝအရောက်
မခံကြပါနဲ့၊ လုံးဝမဝင်လိုက်ကြပါနဲ့၊ ငွေအတွက်၊ ရွှေအတွက်နဲ့တော့
ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်အမျိုး မပျောက်ပျက် မပျက်စီးကြပါစေနဲ့လို
တိုက်တွန်းတောင်းပန်ရင်း နိဂုံးချုပ်အပ်ပါတယ်။

အမျိုးသားရေးသွေး နွေးထွေးကြပါစေ

www.burmeseclassic.com

သူ့ တွန့်တဝေလွတ်ခြောက်သူတစ်ဦး

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သားသမီးကောင်း များစွာ ဆုံးရှုံးရမယ့် အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးလိုက်သော အမျိုးသမီးလေး တစ်ဦးနှင့် ဘာသာခြားနဲ့ လက်ထပ်တဲ့ အမျိုးဘာသာကို ကာကွယ် သောအားဖြင့် လမ်းခွဲလိုက်သော မိန့်ကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကို တင်ပြချင်ပါတယ်။

သူလေးတွေကတော့ ခင်နွဲ့ရီ နှင့် မြမြအေး တို့ပါပဲ။

‘ဟေ့ ... ခင်နွဲ့ရီတို့ ရှိကြသလား၊ ဧည့်သည်လာတယ်’

‘မြမြအေးပါလား ... ရှိပါတယ်၊ လာ လာ ... မတွေ့ရတာ အတော်ကြာသွားပြီ၊ ဘယ်က လှည့်လာခဲ့တာလဲ’

‘နင့်ဆီကိုပဲ တမင်လာခဲ့တာပါ’

‘အလည်သက်သက်ပဲလား၊ အကြောင်းကိစ္စအထူးကော ရှိ သေးလား’

‘ရှိတာပေါ့ဟဲ့’

ခင်နွဲ့ရီ နှင့် မြမြအေးတို့သည် တက္ကသိုလ်တစ်ခုတွင် အတူ နေခဲ့ကြဖူးသည်။ ညီအစ်မရင်းပမာ လွန်စွာချစ်ခင်ကြသည်။ ပြောမနာ ဆိုမနာ ရင်းနှီးလှသည်။ သွားအတူ လာအတူ စားအတူ ရှိခဲ့ကြ

သည်။ ကျောင်းပြီး၍ ဘွဲ့ရပြီးသည့်နောက်တွင် မတွေ့ရသည်မှာ နှစ်အတန်ကြာခဲ့လေပြီ၊ ယခုမှ ပြန်လည်တွေ့ကြရခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ရှိရင် ပြောလေဟာ’

‘ဟို ဟို ... ငါ့ရဲ့ ငါ့ရဲ့’

‘အို ... စိတ် မရှည်နိုင်အောင် လုပ်နေပြန်ပါပြီ၊ မင်းရဲ့မင်္ဂလာ ကိစ္စရှိလား’

‘အေး ... ဟုတ်တယ်’

‘ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာ လုပ်သလဲ’

‘နင့်မေ့ခွန်းတွေကလည်း များလိုက်တာဟာ ငါပြောပြပါ့မယ်၊

ငါတို့ မြို့ကလေး ကားပစ္စည်းဆိုင်ပိုင်ရှင်ပါ၊ ဒီမှာကြည့်လေ’

‘ဟာ .. နင့်လူဇာတ်ပုံကြည့်ရတာ မြန်မာလူမျိုး ဟုတ်မယ်

မထင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လည်း ဟုတ်ပုံ မပေါ်ဘူး’

‘အေး ... ဟုတ်တယ်၊ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားပါ’

‘ဟေ့ ... ဟုတ်လား၊ ကိုယ်တော့ ဒီလူနဲ့သာဆိုရင် သဘော မတူနိုင်ပါဘူးကွာ’

‘အို ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟာ’ ဒီခေတ်မှာ လူမျိုးချင်း ဘာသာချင်း

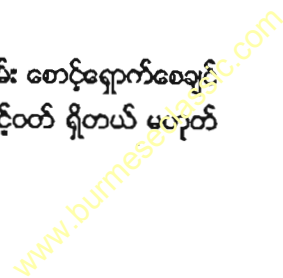
မတူသူတွေ လက်ထပ်နေကြတာ လက်ချိုးမရနိုင်အောင်ပါပဲကွာ’

‘အေး ... ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီထဲ ကိုယ့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း

ကို မပါစေချင်လို့ပေါ့’

‘နင့်သဘောက ဘယ်လိုတုံးဟာ’

‘ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်ဘာသာကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်စေချင် လို့ပါ၊ စောင့်လေးမျိုးနွယ်ဆိုတဲ့ သားသမီးကျင့်ဝတ် ရှိတယ် မဟုတ် လား’

‘အရေးထဲ ဝံသာနုရက္ခိတ ဆရာမကြီးနဲ့ လာတွေ့နေပါကော’
 ‘အေး ... နုသင့်ရင် နုရလိမ့်မယ်ဟေ့၊ ဒီမှာ ငါပြောပြမယ်’
 ‘အေး ပြောစမ်းပါဦး’

‘ရှေးခေတ်က ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက အမိန့်ရှိသွားတယ်။ စစ်မြေပြင်မှာ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ သားကောင်း ငါးရာကျဆုံးခဲ့ပါလျှင် ဝမ်းနည်းဖို့ အလွန်ကောင်းပေမယ့် မြန်မာ့မိခင် ငါးရာက ထပ်ပြီး သားကောင်း ငါးရာကို မွေးပေးနိုင်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မြန်မာ အမျိုးသမီးငါးရာ လင်ယူမှားရင်တော့ နောင်လာလတ္တံ့သော အနာဂတ်ကာလမှာ တိုင်းပြည်အတွက် ကြာလေ နာလေနဲ့ ရောဂါဆိုးကြီးတစ်ခု စွဲကပ်သလို ခံစားရတာပါပဲတဲ့။ အေး ... အဲဒီဆရာတော်ရဲ့ စကားအတိုင်း ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်ဘာသာ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သင့်တာပေါ့ ... သူငယ်ချင်းရာ’

‘နင်ကလဲဟာ မြေပြိုခဲ့ရင်လို့ ကြံဖန်တွေးပြီး စိတ်ပူနေတဲ့ ယုန်သူငယ်လို ဖြစ်နေပြီ’

‘ပူရမယ် သူငယ်ချင်း ... ပူရမယ်၊ လူဦးရေနဲ့ ဝါးမျိုပစ်လိုက်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကွယ်ပျောက်သွားရတဲ့ နိုင်ငံတွေ အမြောက်အများ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား’

‘ကိုင်း ကိုင်း ... အဲဒါတွေတွေးပြီး စိတ်ပူမနေပါနဲ့တော့၊ ငါ့ အမျိုးသားက လက်ထပ်ပြီးရင် ဗုဒ္ဓဘာသာထဲကို ဝင်ပါ့မယ်တဲ့’

‘အဲဒါ ... နင်က ယုံတယ်ပေါ့’

‘ယုံတာပေါ့ဟ ... ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူက ပြောတဲ့ဥစ္စာ’

ထိုအခါ ခင်နွဲ့ရှိသည် ယခင်က ကြားဖူးထားသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဖြတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိပေသည်။

ရှေးအခါက ဘုရားဂေါပက လူကြီးတစ်ဦး၏ သမီးတစ်ယောက်သည် ဘာသာခြားတစ်ယောက်နှင့် မေတ္တာမျှနေသည်။ ထိုအကြောင်းကို မိဘဖြစ်သူက မသိပေ။ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဟု ဖွင့်ပြောသောအခါမှ ဘာသာခြားဖြစ်နေမှန်း သိသွားသည်။ ထိုအခါ ထိုဘာသာခြားက လက်ထပ်ပြီးရင် ဗုဒ္ဓဘာသာထဲ ဝင်ပါမည်ဟု အာမခံခဲ့သည်။

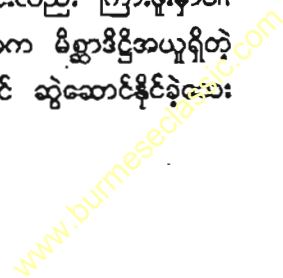
သို့သော် တကယ်လက်ထပ်ပြီးသောအခါ၌ကား ဗုဒ္ဓဘာသာထဲ ဝင်မလာပေ။ သားသမီးတစ်ယောက် ရလျှင် ဝင်ပါမည်ဟု တစ်မျိုးပြောပြနိုင်သည်။ တကယ် သားသမီးတစ်ယောက် ရသောအခါမှာ လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာထဲကို မဝင်ပေ။

ထိုအခါ ဇနီးဖြစ်သူက ကတိမတည်သူနဲ့ မပေါင်းနိုင်ဟု ဆိုပြီး မိဘအိမ်ပြန်လာသည်။ သို့သော် သားသမီး သံယောဇဉ်က ရှိနေသဖြင့် မပြတ်နိုင်ရကား ခင်ပွန်းထံ ပြန်သွားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူမသာလျှင် မိမိကိုးကွယ်နေသည့် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုသာ စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီး ဗုဒ္ဓရုပ်ပုံတော်များအပေါ် အင်္ဂါရဝအမှုများ ပြုပြီး ခင်ပွန်း၏ ဘာသာထဲ ဝင်သွားရလေသည်။

‘ဒီမှာ ... သူငယ်ချင်း နင့်လူကို ကိုယ့်ဘက်ပါလာအောင် ဆွဲဖို့ လွယ်မယ် မထင်ဘူးနော်’

‘လွယ်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းလည်း ကြားဖူးမှာပါ။ ဘုရားရှင်လက်ထက်က နေဣာနီ ပုဏ္ဏားမက မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိတဲ့ သူ့အမျိုးသားကို ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်လာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား’

‘အေး ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဓနုဇ္ဈာန်ပုဏ္ဏားမက ပုထုဇဉ် မဟုတ်ဘူးနော်၊ သောတာပန်၊ ပြီးတော့ သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း ဖူးတွေ့ခွင့်ရတဲ့သူပါ’

‘ကိုယ့်ကိုလည်း အထင်မသေးစမ်းပါနဲ့၊ သူငယ်ချင်းရာ၊ နင်လည်း ငါ့အကြောင်း သိလျက်သားနဲ့’

‘နင် သိပ်လျော့မတွက်နဲ့နော်၊ နင်အမျိုးသား ဘာသာက သိပ်တင်းကျပ်လွန်းတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်’

‘အေး ... သူငယ်ချင်းရယ် ငါ့အတွက်တော့ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါကြိုးစားပြီး ငါ့ဘက်အောင် စည်းရုံးပါမယ်၊ ငါ့မဂ်လာပွဲ ကျရင်သာ လာဖြစ်အောင်ကြိုးစားပါ၊ ဒါပဲကွာ ငါပြန်တော့မယ်နော်’

‘အေး အေး ... ငါတော့ ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဦးဖိုးကျားရဲ့ ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုထဲက မယ်မြလို မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့သာ ဆုတောင်းနေပါတော့မယ် သူငယ်ချင်းရာ’

မြမြအေး ပြန်သွားပြီးနောက်တွင် ခင်နွဲ့ရီသည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာ ဖြစ်နေမိသည်။ သူမ ပြောသလို ထိုလူက ဗုဒ္ဓဘာသာထဲ ဝင်လာမည်ဆိုလျှင် တော်ပါသေးသည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါက သူမမှ စ၍ သူမ၏ သားစဉ်မြေးဆက်သည် ဘာသာခြားများဖြစ်ကုန်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ သားကောင်းများစွာ ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည်။ ငါ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း မျက်စိမှားသွားသနည်း မပြောတတ်ပေ။

သူပြောပုံကတော့ သူ့အမျိုးသားမှာ ကားပစ္စည်းဆိုင်တွေ ရှိသတဲ့၊ ထိုပစ္စည်းဥစ္စာများဖြင့် မြူဆွယ်ခံသွားရရှာလေသလား၊ မပြောတတ်ပေ။ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်သာ မြူဆွယ်ခံရရိုးမှန်ခဲ့လျှင် ငါ့သူ

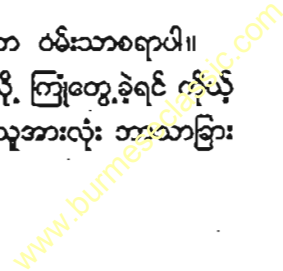
ငယ်ချင်းတော့ ‘အစာသာမြင်လို များချိတ်မမြင်တဲ့ ငါးလေးလို ဖြစ်သွားတယ်’ဟူသော စကားအတိုင်း ဒုက္ခရောက်မည်ဖြစ်၍ သနားစရာသာ ကောင်းပေတော့မည်။ ဤသို့တွေးမိ၍ မြမြအေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်များ ဖြစ်နေမိပေသည်။

မြမြအေး ပြန်သွားပြီးနောက် တစ်လလောက်အကြာတွင် ခင်နွဲ့ရီထံသို့ စာတိုက်မှ စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။ မြမြအေး ထည့်လိုက်သည် စာဖြစ်နေသည်။ စာတွင် ...

သူငယ်ချင်း ခင်နွဲ့ရီ ... မြမြ စာရေးလိုက်ပါတယ်၊ နင့်ဆီက ပြန်လာပြီးကတည်းက ငါလည်း အဲဒီလူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အချိန်ရှိသရွေ့ စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ နင် ပြောပြလိုက်တဲ့ ဦးဖိုးကျားရဲ့ ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုတွေထဲက မယ်မြဝတ္ထုကိုလည်း အခေါက်ခေါက် အခါခါ ဖတ်ကြည့်ပါတယ်။ မယ်မြ ဒုက္ခရောက်ရပုံတွေကို ဖတ်ရလို့ ငါထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သွားပါတယ်။

ဒါကြောင့် အဲဒီလူနဲ့ လက်မထပ်တော့ဘူးလို့ ငါခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး လမ်းခွဲလိုက်တယ်။ ငါ့ကို လမ်းမှားမရောက်အောင် မိတ်ဆွေကောင်း ပီသစွာနဲ့ ပြောဆိုဆုံးမခဲ့တဲ့ နင့်ကျေးဇူးတွေကိုလည်း ငါ ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်တော့မယ် မထင်ပါဘူး။ အဲဒီအတွက် ဝမ်းသာစွာနဲ့ ကျေးဇူးစကား ငါဆိုလိုက်ပါတယ်။ ငါ့အတွက် စိတ်ပူမနေပါနဲ့တော့၊ ဝမ်းသာနေပါတော့ သူငယ်ချင်း၊ မင်းရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း။

မြမြအေးတစ်ယောက် အမြင်မှန်ရတာ ဝမ်းသာစရာပါ။ စာဖတ်သူ အားလုံးလည်း အကယ်လို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရင် ကိုယ့်ဘာသာအတွက် အမြင်မှန်ရပါစေ၊ စာဖတ်သူအားလုံး ဘာသာခြား

တွေနဲ့ ကင်းရှင်းကြပါစေ၊ ဘာသာခြားတွေရဲ့ မြူဆွယ်မှုအောက်မှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ။

စာဖတ်သူများလည်း အကယ်၍ ဒီလို အဖြစ်ပျက်လေးများ ကြုံလို့ရှိရင် ခင်နဲ့ရီလို သူငယ်ချင်းကောင်းနဲ့ တွေ့ပြီး မြဲမြံအေးလို နှလုံးသာဦးစား မပေးဘဲ ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်ဘာသာကို ကာကွယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဘာသာခြားကို လက်ထပ်ဖို့ အစီစဉ်ကို လမ်းခွဲရဲတဲ့ သတ္တိရှိကြပါစေ၊ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ အမျိုးသား အမျိုးသမီးများ ပီသကြပါစေ။

ဖိုးပညော (သပိတ်ကျင်း)

ဦးဇင်းပေးပို့လိုက်တဲ့ ဆောင်းပါးလေးကို ဖိုးပညော နောက် ထုတ်မည့်စာအုပ်မှာ ထည့်ပေးပါလို့ ဦးဇင်းတောင်းဆိုပါရစေ။

(၂၀၀၀)ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ဓမ္မရံသီမဂ္ဂဇင်းမှ တွေ့ရှိလို ကူးယူထားတာပါ။ မဂ္ဂဇင်းစာဆောင်ထဲမှာ ခြုံရွာတိကျ ထည့်မရေး ထားပါသဖြင့် ခြုံရွာ မပါပါ။ ဖိုးပညော (သပိတ်ကျင်း) ဘာသာရေး စာအုပ်တွေ များများရေးနိုင်ပါစေလို့ ဝမ်းပန်းတသာ အားပေးလျက်။

အရှင်နန္ဒဝံသ (မျိုးချစ်သွေး)

ဒဂုံသီရိပရိယတ္တိစာသင်တိုက်၊

(၃၃)ရပ်ကွက်၊ ဆရာစံလမ်း၊ မ/ဒဂုံ။

ဝေစုပျောက်သူ

တစ်နေ့သ၌ ကိုဇော်သည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ လူပျိုသိုးကြီး ကိုခန့်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရင်း

“အိုင်ဆေး ကိုခန့်၊ ခင်ဗျားကို တစ်ခုမေးရဦးမယ်၊ ကမ္ဘာ လူဦးရေ စာရင်းအရ ယောက်ျားဦးရေထက် မိန်းမဦးရေက ပိုများတာ ခင်ဗျား သိမှာပါ။

ဒါကြောင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်တော့ ရနိုင်ရဲ့သားနဲ့ ခင်ဗျားက ကိုယ့်ဝေစုကိုယ် မယူဘဲ ဘာ့ကြောင့် လူပျိုကြီး လုပ်နေသလဲဆိုတာ ရှင်းပြခမ်းပါဦး” ဟု နောက်ပြောင် လိုက်လေသည်။

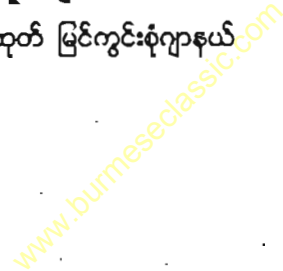
ထိုအခါ လူပျိုသိုးကြီး ကိုခန့်သည် သူ၏ခေါင်းကို လက်ဖြင့် တပျင်းပျင်းကုတ်ရင်း

“ဒါကတော့ အိုင်ဆေး ကိုဇော်ရယ်၊ လက်သွက်၊ ပါးစပ် သွက်တဲ့ တချို့လူတွေက တစ်ယောက်မက ယူနေတော့ ကိုယ်ရမယ့် ဝေစု ပျောက်သွားတာပေါ့ဗျာ”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် လေသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေတော့ သတည်း။

ဇော်သူကျော်

၂၀၀၆-ခုနှစ်၊ ဧပြီလထုတ် မြင်ကွင်းစုံဂျာနယ်

သမိုင်းဝင် စာလေးတစ်စောင်

အမျိုးဘာသာ သာသနာကို မကွယ်မပျောက်အောင် ထိန်းသိမ်း ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ကြဖို့ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ခဲ့ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ မေယဝတီဆရာတော် ဦးနာရဒနှင့် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ စာရေးဆရာကြီး ရွှေခုံးဘီအောင်တို့လည်း ပါဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အချိန်ကာလအားဖြင့် ပြောရမယ်ဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင် ကာလက ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက မေယဝတီဆရာတော် ဦးနာရဒက ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ စာရေးဆရာကြီး ရွှေခုံးဘီအောင်ထံသို့ စာတစ်စောင် ရေးပို့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီစာလေးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်က ဖြစ်ပေမယ့် အမျိုးဘာသာ သာသနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တန်ဖိုးကြီးမားလှတာမို့ စာအုပ်စာပေတွေထဲမှာ ယနေ့အချိန်အထိ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီစာလေးကို အမျိုးဘာသာကို ချစ်မြတ်နိုးကြတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်များ ဗဟုသုတပွားစေရန် တစ်ဆင့် ဖောက်သည်ချလိုက်ရပါတယ်။

သို့

ဒကာကြီး ဦးရွှေခုံး

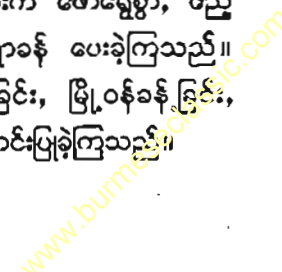
အမျိုးဘာသာ မပျောက်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး တတ်နိုင်သ လောက် ကလောင်ကို သုံးပါ။ ရုပ်ရှင်နှင့် ပြနိုင်လျှင်လည်း ပြပါ။

ကိုယ့်အမျိုးသမီးများ အလင်းရောင်ပေါက်စေလိုသော စေတနာ ကောင်းနှင့် လုပ်ခြင်းမဟုတ်လား။ သူတစ်ပါးနှင့် သူတစ်ပါး၏ ဘာသာကို ထိပါးပုတ်ခတ်စော်ကားလိုသောစိတ် မရှိကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်ယုံကြည်စိတ်ချဖို့ လိုတာပဲ။ လူမိုက်တစ်သောင်း ကဲ့ရဲ့ရှောင်လည်း လူကောင်းတစ်ယောက် ချီးမွမ်းရောက်လျှင် ပျောက်သည် မဟုတ်လား။

ဒကာကြီး ... ဇွဲကို မလျှော့ပါနဲ့၊ ဘုန်းကြီးသတ်ပေးလိုက်သည်မှာ လူကို ကမ္ဘာကြီးက မမျိုးနိုင်၊ လူကို လူလူချင်းမျိုးမှ ကုန်သည်၊ ပျောက်သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအား အခြားဘာသာဝင်များက ဝါးမျိုးခဲသဖြင့် ယနေ့အထိ အံ့စပျောက်လို့ ဖြစ်နေလေပြီ။

ဤကမ္ဘာကြီးသည် အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်တစ်လေကိုသာ မျှီနိုင်လေသည်။ လူလူချင်းမျိုးသဖြင့် တစ်မျိုးလုံး အစပျောက်သွားခဲ့ရတဲ့ လူမျိုးတို့၏ ရာဇဝင်အကြောင်းအရာများကို ဒကာကြီးတို့လည်း မြန်မာစာ အင်္ဂလိပ်စာတတ်သူတွေမို့ ဖတ်ဖူးခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။

ကံရာဇာငယ်အစ သီပေါအဆုံး ရှေးအခါက မြန်မာရာဇဝင်တွေကို ပြန်ကြည့်လျှင် မြန်မာ့မြေပေါ်မှာ များစွာသော နိုင်ငံခြားသားများကို မင်းနှင့်တကွ တိုင်းသူပြည်သားများက ဖော်ရွေစွာ ဝဉ်ဝတ်ကျေစွာ လက်ခံခဲ့ကြသည်။ ရာထူးရာခန့် ပေးခဲ့ကြသည်။ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေကို ဝန်ခန့်ခြင်း၊ မြို့ဝန်ခန့်ခြင်း၊ အထောက်ဝန်ခန့်ခြင်း စသည်ဖြင့် သူကောင်းပြုခဲ့ကြသည်။

မြန်မာတို့သည် ဤသို့ အလွန်နည်းကောင်းခဲ့ကြသဖြင့် မြန်မာ အမျိုးသမီးများမှာ ဝမ်းကြီးခဲ့ရသည်။ လူကြီးများ ပြောပြ၍ သိရသော မြို့ဝန်တိုင်ဆတ်တို့များ ပုဂံမင်းလက်ထက်တွင် ဘုရင်က ချစ်သနား၍ မြို့ဝန်အဖြစ် မြောက်စားသူကောင်းပြုထားသဖြင့် အတော်ဘုန်းကြီးခဲ့ရသည်။ မြန်မာ့အရိပ်အာဝါသအောက်တွင် ရိက္ခာ ဘဏ္ဍာတို့ဖြင့် အတော်အကျိုးခံခဲ့စားရသည်။

မြို့ဝန်တိုင်ဆတ်သည် မြန်မာအမျိုးသမီးပေါင်းများစွာကို မတရားအပြစ်ရှာလျက် နှိပ်စက်ကလူပြုခြင်း၊ နောက်ဆုံး ထီးနန်းကိုပင် လုပ်ကြံတော့မည်အထိ ဖြစ်လေတော့သည်။ တစ်ဖန် တိုင်ဆတ်ကို သားအပ်မိသော ဖိုဆူတော်တစ်ယောက်အကြောင်းမှာလည်း အလွန်ကြေကွဲစရာကောင်းပေသည်။

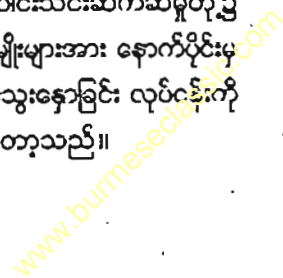
ဤကဲ့သို့ တိုင်ဆတ်တို့လို ရှေးမြန်မာပြည်တွင် ရောက်လာကြသော လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေ ဂဏန်းအတိအကျ မပြနိုင်သော်လည်း ရောက်လာသမျှသော လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတို့သည် အနည်းဆုံး မြန်မာမတစ်ယောက်ကျစီပင် ယူတတ်ကြသည်။ ဤကဲ့သို့ ယူကြ၍ ကာလရှည်လျားသောအခါ ဆင်းသက်လာသော သူတို့၏ အမျိုးအနွယ်များကား အဘယ်မျှ များပြားမည်ကို သာမန် ဉာဏ်ဖြင့် ချင့်ချိန်နိုင်ပါသည်။

သို့သော် ယခုအခါတွင် အခြားဘာသာဝင်တွေရဲ့ များစွာသော သားစဉ်မြေးဆက်တို့သည်ကား အမိမြေကြီးကို စုံမက်ကာ မြန်မာသားစိတ် ယိုဖိတ်လျှံတက်ကာ မျိုးချစ်စိတ် တလက်လက်နေသည်ဟု ကြားသိရ၍သာ စိတ်သက်သာရာ ရတော့လေသည်။ ဘုန်းကြီးအနေဖြင့် တွေးမိတိုင်း ဝမ်းနည်းစရာကြီးကား ယခုအခါတွင်

ဆတ်ကောင်ကြီးနှင့် ပမာတူသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာ (၁၇)သန်းကျော်အား ထာဝစဉ် ဝါးမျိုလျက်ရှိသော လူ့စပါးကြီးများမှာ အနည်းဆုံး တစ်သန်းကျော် မြန်မာ့မြေပေါ်တွင် ရှိနေကြလေသည်။ အချို့မှာ မြေကတုတ် ကာဘာခံတပ်များနှင့် အခိုင်အမာ တပ်စွဲနေသော စစ်တပ်တစ်ခု၏အလား မြန်မာ့မြေကို အစိုးရသော ပထဝီဿရ ဘူမိပတ်ကြီးများပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

မြန်မာဆတ်ကောင်ကြီးကို ဝါးမျိုလာခဲ့ကြသည်မှာ ခုမှ ဆယ်၊ ဆယ်မှ ရာ စသည်ဖြင့် သိန်းမှ သန်းသို့ တိုင်အောင် တိုးတက်ပွားများ အင်အားကောင်း၍ လာကြလေပြီ။ ငါတို့မြန်မာများကား အိပ်ရာမှ မနိုးကြသေး၊ နိုးဦးတော့ ကျောချသည်တိုင်အောင် ဓားပြမှန်း မသိကြသေး။ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များနှင့် မြန်မာလူထုကြီးမှာ လက်ငင်း ကမ္ဘာ့ပြဿနာ နိုင်ငံရေးတည်းဟူသော ဆလိုက်မီးဆူး ရာဘက်သို့သာ မျက်နှာမူကာ မျက်စိအာရုံစိုက်နေကြလေသည်။

နောက်ပိုင်းက ဝါးမျိုလိုက်လာသော လူမျိုးမပျောက်မှု အန္တရာယ်ကိုမူ မျက်ခြေပြတ်နေပုံရလေသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် စိတ်ဝင်စားမှု မရှိ၍ပင်လော။ ယခုအခါ ကမ္ဘာ့အခြေအနေအရ စစ်မက်အန္တရာယ်၊ အဓိကရုဏ်းအန္တရာယ်၊ လူမျိုးတစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး ပဋိပက္ခ အန္တရာယ်များ ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို ကာကွယ်တားမြစ်ခြင်းများ လုပ်နေကြရသည့်အတွက် နဂိုကလည်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတို့၌ စည်းကမ်းမရှိသော ယောင်ချာချာ မြန်မာလူမျိုးများအား နောက်ပိုင်းမှ စ၍ လူ့စပါးကြီးတို့က ၎င်းတို့၏ မျိုးဖျက်သွေးနှောခြင်း လုပ်ငန်းကို ရောင်တော်ပြန်နှင့် နှောလွှတ်နိုင်ခွင့်ရကြတော့သည်။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို အခြားတစ်နိုင်ငံက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြသဖြင့် ကျရှုံးခြင်းသည် အစစ်အမှန် ဆုံးရှုံးခြင်း မဟုတ်သေး။ တစ်နေ့တစ်နေ့တွင် ကိုယ့်နိုင်ငံကို ကိုယ်ပြန်လည် ရရှိနိုင်သေးသည်။ ယခု ဘုန်းကြီးတို့ မြန်မာနိုင်ငံကို သာကောအဖြစ် ရှုလေ။

သို့သော် အပေးမရှိ အယူသာရှိသော စပါးကြီးတို့၏ ဝါးမျိုမှုကြောင့် စပါးကြီးတို့၏ ဘာသာထဲသို့ ရောက်သွားကြရသော ထောင်သောင်းမကသော တိုမြန်မာအမျိုးသမီးတို့အား မိမိတို့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်နေတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနိုင်ရန် မည်သူမျှ မည်သည်အခါမှ မတတ်နိုင်ကြပေ။ နောက်ဆုံး ရင်ကလွယ်မွေး၊ ငယ်စဉ်ကပင် ပြုစုကျွေးမွေးခဲ့တဲ့ မိရင်း ဖရင်းတွေကပင် လက်ပိုက်ကြည့်နေရတော့၏။ ဤသည်ကား ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးမှုဟု ခေါ်ထိုက်လေတော့သည်။

ဥပမာအားဖြင့် စစ်မြေပြင်၌ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော စစ်သည်တော်တပ်သားပေါင်း တစ်သောင်းသည် ငါးထောင်ခန့် အကယ်၍ ကျရှုံးခဲ့ပါလျှင် နောက်ကြောင်းခံတပ်များသို့ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာနိုင်အောင် ကြိုးစားနိုင်သေးသည်။

ဗုဒ္ဓသာသာ အမျိုးသမီးပေါင်းများစွာတို့ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေနှင့် အိမ်ထောင်ပြု လွယ်ကူမှုကြောင့် ရှေးက ပျက်စီးခဲ့သည်ကို ထားပါဦး။ ပထမ အင်္ဂလိပ်ခေတ်မှသည် ယခုအထိ နောင်ကိုလည်း ဘယ်ကာလသို့ တိုင်မည် မသိ။ မြန်မာပြည်ရှိ စပါးကြီးသန်းကျော်တို့၏ လက်တွင်းသို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသမီးများ တစ်နေ့လျှင် အနည်းဆုံး (၅၀)နှုန်းကျ သက်ဆင်းရေစက်ဆိုကြကုန်၏။

တစ်ဖန် ၎င်းတို့မှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာသော အဆက်အနွယ်၊ နောက်ထပ်တစ်ဖန် ထိုအဆက်အနွယ်မှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာသော သားစဉ်မြေးဆက်တို့ကို သင်္ချာတွက်ပြကာ ရေတွက်ရလျှင် ဒီပီစံတပ်ကြီးများ ဖွဲ့နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုဒီပီစံတပ်ကြီးများသည် အားလုံးလိုလိုပင် အဖ၏ ဘာသာဘက်သို့ ကူးပြောင်းသွားကြကုန်၏။

အမျိုးဘာသာရေး စစ်မြေပြင်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာထဲမှ လက်လွတ်ကျရှုံးခဲ့သော တပ်သားများမှာ တပ်လုံးပြုတ်မှု ဖြစ်တော့သည်ကို ဝမ်းနည်းစွာ ပြောရတော့မည်။ နောက်ကြောင်းခံတပ်သို့ တစ်ယောက်တစ်လေမျှသာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာဖြင့် ပြန်လာနိုင်တော့သည်။

သို့နှင့်လည်း ငါတို့အမျိုးသမီးများနှင့် အုပ်ထိန်းသူများသည် မျက်စိမပွင့်ကြသေး၊ မျက်စိပွင့်ဦးတော့ ပေါ့ပေါ့ဆံဆန်ပင် အမှတ်မထင် နေထိုင်ဆက်ဆံလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ဘာသာဝင်များသည် မြန်မာအမျိုးသမီး အစရှိသည် သူတစ်ပါးလူမျိုး မိန်းမများကို ရတိုင်းရတိုင်း ဘာသာရေးတွင် အမြတ်အစွန်း ရသည်ဟု ဆိုကြသည်၊ ဂုဏ်ယူကြသည်။ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦး (သို့မဟုတ်) သူတို့နှင့် ဘာသာမတူသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ရတိုင်းရတိုင်း သူတို့၏ လူမျိုးရေး ဘာသာရေးအတွက် သူတို့ဘက်သား စစ်သားငါးရာ ရသည်နှင့် အတူတူဟု ဆိုကြသည်။

- ယနေ့ ကမ္ဘာမြေကြီး၌ -
- (၁) လက်နက်စစ်၊
- (၂) ဝါဒစစ်၊
- (၃) လူမျိုးရေး သာသာရေးစစ် ဟူ၍ -

စစ်ပွဲကြီးသုံးမျိုးရှိသည်အနက် လူမျိုးရေးစစ်သည် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ လူမျိုးရေးအားဖြင့် မြန်မာမတစ်ယောက်သည် သူတို့နှင့် ညားပြီး သူတို့ဘာသာထဲသို့ ရောက်သွားတိုင်း ရောက်သွားတိုင်း မြန်မာနိုင်ငံပေါ်သို့ ပရမာနမြို့ပုံးတစ်လုံး ကျရောက်သည်နှင့် တူပေသည်။

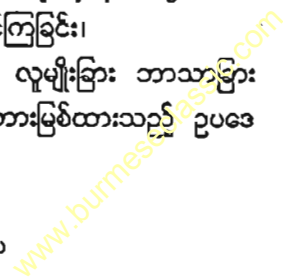
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာအမျိုးသမီးတွေကို သူတို့က နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သိမ်းပိုက်နိုင်သလောက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမျိုးသားတစ်ယောက်က သူတို့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုသော်မျှ ရနိုင်ဖို့ရာမှာ (ဒုလ္လဘာ) အလွန်ရခဲသည်ဟု ဆိုချင်သည်။

အကြောင်းကို ရှာသော် - သူတို့ဘာသာဝင်တို့၏ ဘာသာရေးထုံးစံတွင် သူတို့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား သူတို့နှင့် ဘာသာမတူသော ယောက်ျားနှင့် ပေးစားထိမ်းမြားရမည့်အစား သတ်ပစ်လိုက်ခြင်းက မြတ်သည်ဟု ဘုန်းကြီး ပါကစ္စတန်တွင် သီတင်းသုံးစဉ်က သူတို့ဘာသာဝင်တစ်ယောက်က ဆိုဖူးသည်။ ချီးမွမ်းစရာပင်။

သူတို့အမျိုးသမီးများကို စည်းကမ်းကြီးစွာ ထားစေလေသည်၊ ကြပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ထားလေသည်။ ရယူနိုင်ဖို့ ဝေးစွာ သူတို့ကို မြင်နိုင်ရဖို့ပင် ခဲယဉ်းလေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးများက “အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိ” ဟု ပါးစပ်ကသာ ပြောနေကြသည်။ အရေးတယူ မရှိကြ။ သူတို့မှာ အရေးတယူ တကယ်တမ်း ပြုလုပ်ကြသည်၊ စည်းကမ်းရှိပါပေ၊ အတုယူလောက်ပါပေ၊ အလွန်တော်သော လူမျိုးများဟု ချီးကျူးရမည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသမီးများက ယောက်ျားများနှင့်တန်းတူ လွတ်လပ်ခွင့်ရကြရာ အိုးချင်း ကြိုးချင်း ထိငြိမှုမှာမူ ငှက်ပျောသီး အခွံနွားစားရသလောက် ခဲယဉ်းမည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် အရေးကြီးသော အောက်ပါ အချက် (၈)ချက်တို့ကို သတိရှေ့ရှုကြရန် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသမီးများအဖို့ ဘုန်းကြီးစဉ်းစားမိပါသည်။

- ၁။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော် အမြဲတေကို တိကျမှန်ကန်စွာ နားလည်မှု မရှိခြင်း၊
- ၂။ စီးပွားရေးမိုးခေါင်ခြင်း၊
- ၃။ ကိုယ့်ဘာသာကို ယက်တတ်သော လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတို့နှင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကိုယ့်အမျိုးဘာသာ သာသနာပါ အဘယ်၍ အဘယ်မျှ နစ်နာဆုံးရှုံးသည်ကို မသိမမြင်ကြခြင်း၊
- ၄။ မြို့နယ် ရပ်ကွက် ကျေးရွာရှိ လူကြီးမိဘ ဆရာသမားများ အသင်းအဖွဲ့များတို့သည် ဤအရေး ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဆုံးမဩဝါဒ အပေးနည်းခြင်း၊ စင်စစ်မှာ ကိုယ့်အမျိုး ပျောက်သုဉ်းမည်ကို သတိမမူ လျစ်လျူပြုကာ ဖာသိဖာသာ နေကြခြင်း၊
- ၅။ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားများနှင့် ရောနှောနီးကပ်စွာ လက်ပွန်းတစ်တီး ဆက်ဆံနေထိုင်ကြခြင်း၊
- ၆။ ဘာသာရေး လူမျိုးရေးအရ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတို့နှင့် လက်မထပ်နိုင်ရန် တားမြစ်ထားသည့် ဥပဒေ မရှိခြင်း၊

၇။ ဇာတ်သီးခြား မရှိခြင်း၊

၈။ ယခုခေတ်အခါ စားဝတ်နေရေးအရ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေ့ရဲ့ အရောင်းဆိုင်တွေမှာ မြန်မာသမီးပျိုလေးများ အလုပ်ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်နေရခြင်း၊

ဤအကြောင်း (၈)ချက်တို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသမီးတို့သည် လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတို့နှင့် အိမ်ထောင်ပြုကြကုန်၍ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတို့၏ ဇာတ်သွင်းမှုကို ခံရကာ အမျိုးပျက်ဘဝ ဘာသာပျက်ဘဝ ရောက်ကြရကုန်၏။ နောက်ဆုံး အမျိုးပျောက် ဘာသာပျောက်မည့် အန္တရာယ်ပါ ကျရောက်နိုင်လေသည်။

ကိုင်း ... တော်သေးပြီ ဒကာကြီး၊

ဒကာကြီးတတ်နိုင်သလောက် ဒီကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပါ။ ကိုယ့်အမျိုးဘာသာ တည်တံ့ရေးအတွက် ကြိုးစားပြီး အမျိုးဘာသာ၏ တန်ဖိုးကို သိစေလိုသည်။ သို့သော် ဒေါမနဿရေရှည် တာဝန်ကို သိရန် အလျဉ်းမလိုလားအပ်။ ဘာသာတိုင်း လူမျိုးတိုင်းကို မေတ္တာပို့ပြီးမှ ကိုယ့်အမျိုးသမီးများ နှိုးဆော်ရေးတာဝန်ကို စိတ်ရှည်စွာ ဘယ်သူဆဲဆဲ ဘယ်သူမောင်းမဲမဲ အားခဲ၍ သည်းခံဆောင်ရွက်ပါ။

ပုံ ... ဦးနာရဒ

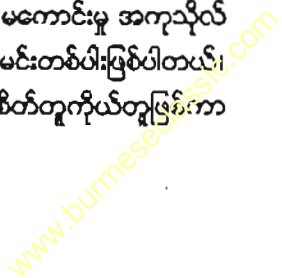

ဘာသာခြား မြို့ဝန် ဘိုင်ဆတ်

ဆရာတော်ရေးသားတဲ့ အထက်ကဖော်ပြခဲ့တဲ့ စာထဲမှာ မြို့ဝန်ဘိုင်ဆတ် ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခု ပါပါတယ်။ မြို့ဝန်ဘိုင်ဆတ်ရဲ့ အကြောင်းကား သိပ်မထင်ရှားလှတဲ့အတွက် သိသူနည်းလှပါတယ်။ စာဖတ်ပရိသတ်များ သိရှိစေရန် အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောပြပါမယ်။

ဘိုင်ဆတ် ဆိုသူဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အိန္ဒိယက လာတဲ့ အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့မူလအလုပ်ကတော့ တောလိုက်မှဆိုး ဖြစ်ပါတယ်။ တောလိုက်မှဆိုးဆိုတော့ သိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သတ်ရဲ ဖြတ်ရဲတယ်။ အကုသိုလ်နှင့် စပ်ယှက်တဲ့ အလုပ်မှန်သမျှကို အကုန်လုပ်ရဲတယ်။ နောက်ပြီး စိတ်ကြမ်း၊ လူကြမ်း၊ စိတ်ယုတ် စိတ်ညံ့ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုရင်လည်း မှားမယ် မထင်ပါဘူး။

အဲဒီအချိန်က တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေတဲ့ ရွှေဘိုမင်း (သာယာဝတီမင်း)ရဲ့ သားတော် ပုဂံမင်းဟာလည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကြက်တိုက်၊ ဂျိုးတိုက်၊ နွားတိုက် စသည်ဖြင့် မကောင်းမှု အကုသိုလ်တွေနဲ့ အပျော်ကြူး သောက်စားမှုးရစ်နေတဲ့ မင်းတစ်ပါးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ဘိုင်ဆတ်ဆိုသူနှင့် ပုဂံမင်းတို့ စိတ်တူကိုယ်တူဖြစ်ကာ ပေါင်းမိသွားကြပါတယ်။

ဘိုင်ဆတ်က “မင်းလိုလိုက်၊ မင်းကြိုက်ခစား” ဆိုတဲ့ စကားလို ပုဂံမင်းကြိုက်တတ်တဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ် အရက်အမျိုးမျိုးကို နေ့စဉ် မပြတ် ဆက်သခဲ့ပါတယ်။ ပုဂံမင်းလည်း ဘိုင်ဆတ်က နိုင်ငံခြားဖြစ် အရက်အမျိုးမျိုး ဆက်သကာ ဖားပေါင်းနေတာကို အဟုတ်ကြီး ထင်ကာ ဘိုင်ဆတ်ကို မဟာကျေးဇူးရှင်ကြီးအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီကျေးဇူးတရားတွေကို သာမန်ဆုတော် လာဘ်တော်ပေးခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးမဆပ်ဘဲ မြို့ဝန်ရာထူးပေးပြီး ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့ပါတယ်။ သာမန်လူတန်းစား တောလိုက်မှဆို ဘိုင်ဆတ်ဟာ ပုဂံမင်းက မြှောက်စားသူကောင်းပြုလိုက်သဖြင့် နေ့ချင်းညည့်ချင်းပဲ အတော်ဘုန်းကြီးသွားခဲ့ရပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သူ့ရဲ့ မကောင်းတဲ့ ဇာတိသရုပ်ကို အစွန်းကုန်ထုတ်ပြပါတော့တယ်။

ဘိုင်ဆတ်ဆိုသူဟာ ပုဂံမင်းရဲ့ မျက်နှာသာပေးမှုကို အခွင့်ကောင်းယူကာ တကယ့်ချောပေလှပေဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသမီးလေးတွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အတင်းအဓမ္မ သိမ်းပိုက်ပါတယ်။ မြို့ဝန်ဘိုင်ဆတ် သိမ်းပိုက်ခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသမီးပေါင်း အယောက်လေးဆယ်ခန့် ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

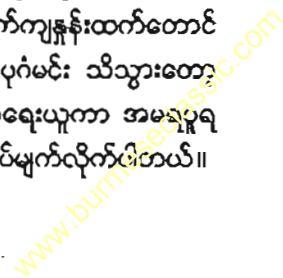
အဲဒီတုန်းက တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေတဲ့ ပုဂံမင်းတောင်မှ နန်းရ မိဖုရားလေးပါး၊ အဆောင်ရ မိဖုရားလေးပါး စုစုပေါင်း မိဖုရား ရှစ်ပါးသာ ရှိခဲ့ပါတယ်။ မြို့ဝန်ဘိုင်ဆတ်ကတော့ ပုဂံမင်းထက် မယားတွေ သာလွန်ပြီး များပြားလှတဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီးမျိုးတွေကို အတင်းအဓမ္မ သိမ်းပိုက်ကာ ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကို ပျော်ပျော်ကြီးခံစားခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်သာ ရှင်ဘုရင် ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်

တစ်တိုင်းပြည်လုံးရှိ မိန်းမတွေကို သူ့မယားတွေချည်းဖြစ်အောင် လုပ်လေမလားတောင် မပြောတတ်ပါဘူး။

ဒါတင်မကသေးဘဲ ဘိုင်ဆတ်ဟာ သူမစားတဲ့ အသားကိုလည်း မြို့သူမြို့သားတွေကို မစားရလို့ အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားပါတယ်။ တကယ်လို့ သူမစားတဲ့အသား စားသူတွေ တွေ့ရှိပါက အပြစ်ကြီးကြီးပေးပြီး အရေးယူတတ်ပါတယ်။

ဒါထက် ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တာကတော့ အဲဒီအသားတွေကို မြို့သူမြို့သားတွေရဲ့ အိမ်ထဲကို လှူမမြင် သူမမြင်အောင် ပစ်ထည့်ပြီး အပြစ်ရှာခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်အကွက်ဆင်ပြီး အိမ်ထဲကို ပစ်ချခြင်းခံထားရတဲ့ မြို့သူမြို့သားတွေဟာ ရွှေတွေ့၊ ငွေတွေ့ပုံအောပြီး ပေးနိုင်မှသာ အမှုမှ လွတ်မြောက်နိုင်ပါတယ်။ မရှိလို့ မပေးနိုင်သူတွေကိုတော့ ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် သတ်ဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ မြို့သူမြို့သားတွေဟာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သည်းတတ်တိတ်ထိတ် ရင်တဖိုဖိုနဲ့ ဘိုင်ဆတ်က “ဒို့အိမ်ထဲ ဘယ်နေ့ အသားတွေ လာပစ်ချခံရမလဲ” လို့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ပူပန်နေရရှာပါတယ်။

ဘိုင်ဆတ်ဟာ မြို့ဝန်ဘဝ သက်တန်း ငါးနှစ်အတွင်းမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးပေါင်း နှစ်ထောင်ခန့် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ လူပေါင်းအရေအတွက်ဟာ အသေအချာ ရေတွက်ကြည့်ရင် တစ်နေ့တစ်ယောက်ကျနှုန်းထက်တောင် ကျော်လွန်နေပါသေးတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ပုဂံမင်း သိသွားတော့ ဘိုင်ဆတ်ကို မြို့ဝန်ရာထူးမှ ချပြီး ဖမ်းဆီးအရေးယူကာ အမေ့ပျောက် မြို့ယယ်မှာ ကားစင်တင် တံကျင်ထိုးပြီး ကွပ်မျက်လိုက်ပါတယ်။

ဒီနေရာလေးမှာ စဉ်းစားမိတာက ဘိုင်ဆတ်ရဲ့ ယုတ်မာမှုကို ပုဂံမင်းက အသိနည်းနည်းစောလို ကျန်မြို့သူမြို့သားတွေ ကံကောင်း သေးတယ်လို့ ဆိုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက် ငါးနှစ်သက်တမ်း လောက်သာ မြို့ဝန်ရာထူးကို ဆက်ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် မြန်မာလူမျိုး တွေကို မျိုးဖြုတ်ပြီး ထီးနန်းကိုတောင် လုယူမဲ့ အနေအထားမှာ ရှိနေပါတယ်။

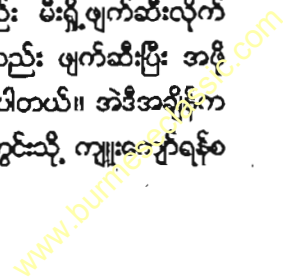

ဖိလစ်ဒီပရစ်တိုနီကိုတီ (ခ) ငဇင်ကာ

ရှေးမြန်မာမင်းများလက်ထက်က မြန်မာ့မြေပေါ်မှာ အခွင့်ထူး များရခဲ့ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ မြန်မာလူမျိုးများအပေါ်ကို ထိပါးနှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ ဘိုင်ဆတ်အပြင် အခြားတိုင်းတစ်ပါးသား နယ်စားတစ် ယောက်လည်း ကျန်ပါသေးတယ်။

သက္ကရာဇ် (၉၆၂)ခုနှစ်၊ တောင်ငူမင်းနှင့် ရခိုင်မင်းတို့ဟာ ပေါ်တူဂီမှ ရောက်ရှိလာတဲ့ ဖိလစ်ဒီပရစ်တိုနီကိုတီ (ခ) ငဇင်ကာကို လူနှစ်ထောင်ကျော် သင်္ဘောသုံးစင်း လွန်ကျင်တစ်ရာကျော် အပ်ပြီး သန်လျင်မြို့မှာ နေထိုင်စေပါတယ်။ ဒီလိုအင်အား အလုံးအရင်းနှင့် သန်လျင်မြို့ကို အပ်လိုက်ခြင်းဟာ တိုင်းတစ်ပါးသား လူမျိုးခြား ဘာသာခြားကို မြို့ဝန်နယ်စားအဖြစ် အပိုင်စားပေးလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ် ပါတယ်။

ငဇင်ကာဟာ သန်လျင်မြို့ကို အပိုင်စားရထားပေမယ့် သူ့ရဲ့ လောဘက အတောမသတ်နိုင်ဘဲ တောင်ငူဘုရင် နတ်သျှင်နောင် ကို သွားတိုက်ပါတယ်။ ဆယ်ရက်ခန့်အတွင်းမှာပဲ တောင်ငူဘုရင် နတ်သျှင်နောင် ကျရှုံးပြီး နန်းတော်ကိုလည်း မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက် ပါတယ်။ ဘုရားကျောင်းကန် အိမ်တွေကိုလည်း ဖျက်ဆီးပြီး အစွဲ တန်းပစ္စည်းများကိုလည်း လုယက်ယူငင်သွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ထို ဖိလစ်ဒီပရစ်တို (ခ) ငဇင်ကာဟာ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ကျူးကျော်ရန်စ

ရေးလမ်းစဉ်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ချမှတ်လုပ်ဆောင်လာခဲ့ ပါတယ်။

နောက်ပြီး သန်လျင်မှာ ဘုရင်တစ်ဆူလိုနေပြီး သီးခြားအုပ် ချုပ်မှုကို ပြုလုပ်ပါတယ်။ သူ့နယ်မြေအတွင်းမှာ ရှိတဲ့ ပုသိမ်ဒေလ သင်္ဘောများကိုလည်း သိမ်းယူခဲ့သလို ရောဝတ်မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာ ရှိတဲ့ နိုင်ငံခြားကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေး သော့ချက်များကိုလည်း သိမ်းယူပြန်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ မြန်မာတစ်နိုင်ငံ လုံးကိုပါ သိမ်းယူပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာကိုပါ မျိုးဖြုတ်သုတ်သင်ဖို့အထိ အစီအစဉ်များ ချမှတ်ဆောင်ရွက်လာခဲ့ပါတယ်။

သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ နယ်မြေအတွင်းမှာရှိတဲ့ ကျိုက်ခေါက်စေတီ တော် အပါအဝင် ဘုရားစေတီ ပုထိုးတော်တွေရဲ့ ထီးတော်၊ ငှက် မြတ်နားတော်တွေမှာ လှူဒါန်းထားတဲ့ အဖိုးတန် စိန်ရွှေရတနာ တွေကို ဖြုတ်ယူပါတယ်။ ဘုရားဌာပနာတော်တွေကိုလည်း ဖောက် ထွင်းယူပါတယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်တွေကိုလည်း ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ ပါတယ်။ ကြေးဆင်းတုတော်၊ ကြေးစည်၊ ကြေးခေါင်းလောင်း စတာ တွေကိုလည်း ဖြုတ်ယူပြီး အမြောက်ဆံ ကျည်ဆံများ ပြုလုပ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းတော်တွေကိုလည်း ညှဉ်း ပန်းနှိပ်စက် သတ်ဖြတ်ပြန်ပါတယ်။

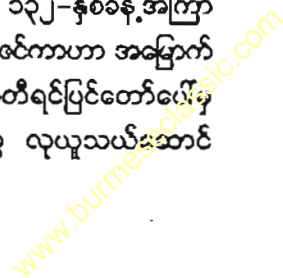
ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းတော်တွေဟာ သူ့ရဲ့ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် သတ် ဖြတ်မှုတွေကြောင့် မြန်မာ့မြေပေါ်မှာတောင် ထင်ထင်ခေါ်ပေါ် မနေဝံ ကြတော့ဘဲ တိတ်တိတ်ပုန်းနေရတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးများက ရဟန်းသံဃာတော်တွေကို မလှူ ဒါန်းချဆိုတဲ့ အမိန့်ကို ထုတ်ပြန်ပြီး အမျိုးမျိုးအနှောင့်အယှက်ပေး

တာ မြန်မာ့မြေ တစ်စိတ်တစ်ဒေသမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာကွယ် ပျောက်အောင် လုပ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီအကြောင်းကို ကြားသိတော်မူသော အင်းဝဘုရင် မဟာ သီဟသူမင်းဟာ လွန်စွာမှ စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒါ ကြောင့် စစ်အင်အား အလုံးအရင်းနဲ့ တပ်ကြီးချီလာပြီး သံလျင်မြို့ ကို ဝန်းရံပိတ်ဆို့ တိုက်ခိုက်တော်မူပါတယ်။ မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲဟာ အလွန်ပြင်းထန်လှပါတယ်။ မြန်မာရဲဘက်တော်များဟာ အမျိုး ဘာသာ သာသနာကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မကြောက်မရွံ့ နောက်မတွန့်ဘဲ တိုက်ခိုက်ကြပါတယ်။ အဲဒီအခါ မြို့ရိုးပေါက်ပြီး သာသနာဖျက် ကျူးကျော်ရေးသမား၊ ငရဲသား ငဇင်ကာ (ခ) ဒီပရစ်တိုကို အရှင် လက်ရ ဖမ်းဆီးရမိပါတယ်။ အင်းဝဘုရင်လည်း ဒီပရစ်တို (ခ) ငဇင်ကာကို ကားစင်တင် တံကျင်းထိုးပြီး ကွပ်မျက်လိုက်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓသာသနာဖျက် ငဇင်ကာကြောင့် မြန်မာလူမျိုးတွေအနေနဲ့ အကြီးမားဆုံး ဆုံးရှုံးမှုတွေထဲက တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်း ကြီး အစပျောက်သွားမှုပါပဲ။ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းကြီးကို ဓမ္မစေတီ မင်းက ခရစ်နှစ် (၁၃၇၆)ခုနှစ်မှာ သွန်းလုပ်ပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးမှာ လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းကြီးရဲ့ ကြီးကျယ်မှုကတော့ ကြေးချိန်ပိဿာ ၁၈၀,၀၀၀၊ တန်ချိန် ၂၇၀၊ အစောက် ၁၂-တောင်၊ အဝ ၈-တောင် ရှိပါတယ်။

ဓမ္မစေတီမင်းကြီး လှူဒါန်းပြီးနောက် ၁၃၂-နှစ်ခန့်အကြာ ခရစ်နှစ် ၁၆၀၈-ခုနှစ်မှာ ဗီလစ်ဒီပရစ်တို (ခ) ငဇင်ကာဟာ အမြောက် များ၊ ကျည်ဆံများ ပြုလုပ်ရန် ရွှေတိဂုံစေတီရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းကြီးကို အတင်းအဓမ္မ လုယူသယ်ယူဆောင်

သွားပါတယ်။ သန်လျင်ဘက်သို့ မရောက်မီ ပုဇွန်တောင်ချောင်း၀ အရောက်မှာ တင်ဆောင်ထားတဲ့ သင်္ဘောဝမ်းဗိုက် ကွဲထွက်သွားပြီး ရန်ကုန်မြစ်အတွင်းထဲ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရတာဟာ ယနေ့အချိန်ထိပါပဲ။ ငဇင်ကာသာ ဒီခေါင်းလောင်းကြီးကို လူယူသယ်ဆောင်ခြင်း မပြုခဲ့ဖူးဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေအနေနဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးပေါ်မှာ ယနေ့အချိန်ထိ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ တွေ့မြင်နိုင်ပါသေးတယ်။

ဒီအကြောင်းတွေကို ဒီနေရာလေးမှာ ထည့်ပြောရခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေဟာ မြန်မာ့မြေပေါ်မှာ အခွင့်ကောင်းကို ရတိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေကို အမြဲတမ်း ဖျက်ဆီး နှောင့်ယှက်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ သိစေချင်လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေကို ရာထူးကြီးကြီး ပေးမိခဲ့တဲ့အတွက် အဲဒီရာထူးကပဲ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေကို နှိပ်စက်ဖျက်ဆီး ဖော်ကားခံခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ သတိသံဝေဂကို ရစေချင်လွန်းလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

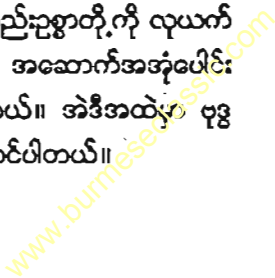

အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ဘာကြောင့် ဗုဒ္ဓသာသနာ အစပျောက်ခဲ့ရသလဲ

(Mr.I.SS.O Molley T.C.S Bengal Destct Gezella

chapter V,page. NO.26 မှာပါရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓဂယာ ဖျက်ဆီးခံရပုံ အဖြစ်အပျက်ကို အနည်းငယ်လောက် ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ ခရစ်နှစ် ၁၁၉၃-ခုနှစ်မှာ ဘတ်တီယာဒီလဂျီ ဆိုတဲ့ ဘာသာခြား စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ဟာ မာဂဓတိုင်းခေါ် ဘီဟာနယ်ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဘတ်တီယာဒီလဂျီ ဆိုတဲ့ စစ်ဗိုလ်ကြီးဟာ အိန္ဒိယပြည်ကြီးကို လာရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ဂေါရီခေါ် အာဖဂန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့တာဝန်ကတော့ ဘီဟာနယ်ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရန် ဖြစ်ပါတယ်။

အခြားဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ရဲ့ အမည်ကတော့ ကုတ်ဘွဒ္ဓိန် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့တာဝန်ကတော့ ယူပီနယ်ကို တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ရန် ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ လက်အောက်ခံ စစ်သားပေါင်း (၆၀၀၀)ခန့်ကို အုပ်ချုပ်ရပါတယ်။ ဘတ်တီယာဒီလဂျီနှင့် နောက်ပါ ဘာသာခြားစစ်သားတွေဟာ ဂယာဒီစတြိတ်ရှိ လူပေါင်းမြောက်များစွာတို့ကို သတ်ဖြတ်ပြီး ဘွဗ္ဗညုစွာတို့ကို လုယက်ယူငင်ကြပါတယ်။ နောက်ပြီး ကိုးကွယ်ရာ အဆောက်အအုံပေါင်း မြောက်များစွာကိုလည်း ဖျက်ဆီးပစ်ကြပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဗုဒ္ဓဂယာမြို့ရှိ အဆောက်အအုံတွေလည်း ပါဝင်ပါတယ်။

၁၁၉၃-ခုနှစ်မတ်လမှာ သူတို့စစ်သားပေါင်း (၂၀၀၀)ခန့်ဟာ ဗုဒ္ဓဂယာမြို့သို့ လာရောက်ကြပြီး အဆောက်အအုံများစွာတို့ကို မီးရှို့ ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို လုယက်ခြင်း၊ ရဟန်းတော်တွေကို ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်တို့ဖြင့် သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ရာပေါင်းများစွာသော စေတီ ပုထိုးတို့ကိုလည်း ရက်ရက်စက်စက် ဖျက်ဆီးခြင်း၊ များပြား လှစွာသော ရုပ်တုတော်တွေကိုလည်း ရိုက်ချိုးခြင်း ဤသို့ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်စွာ ဖျက်ဆီးကြပါတယ်။

သူတို့ လာရောက်သတ်ဖြတ်စဉ် ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်တို့မှ လွတ်မြောက်သွားကြတဲ့ ရဟန်းတော်အချို့မှာ တိဘက်ပြည်၊ နီပေါ ပြည်နှင့် အိန္ဒိယပြည် တောင်ပိုင်းသို့ ပုန်းရှောင်ထွက်ပြေး၍ သွားကြရ ရှာပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အများဆုံး ခိုကိုးရာဖြစ်သော ဘီဟာ နယ်မှာ ဘတ်တီယာခိလဂျီရဲ့ ဓား လှံ သန်လျက် မီးစသော လက် နက်တို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အစပျောက်ခဲ့ရပါတယ်။ ထောင်ပေါင်း များစွာသော ရဟန်းသံဃာတော်တွေလည်း လည်စင်း၍ ပျံလွန်တော် မူခဲ့ရရှာပါတယ်။

ခရစ်နှစ် (၁၂)ရာစု ကုန်ခါနီးမှာ မဂဓတိုင်းသူပြည်သားတို့ရဲ့ ကိုးကွယ်အားထားရာဖြစ်သော ဗုဒ္ဓသားတော် သံဃာတော် အရှင် မြတ်တို့မှာ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေရဲ့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် သတ် ဖြတ်မှုတွေကြောင့် အလုံးစုံ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ရပါတယ်။ တိုင်းကြီး တစ်လျှောက်လုံးမှာ တောကြီးသေလာ ဟိမဝန္တာကဲ့သို့ ဆိတ်ငြိမ် လျက် ရှိပါတယ်။ မဂဓတိုင်းတစ်ခုလုံးကို တောက်ပြောင်စေခဲ့သော သာသနာအရောင်တို့သည်လည်း လကွယ်နေည သန်းခေါင်ယံ အချိန်ကဲ့သို့ အမိုက်အမှောင်အတိ ဖုံးအုပ်လျက် ရှိပါတော့တယ်။

ရဟန်းရှင်လူအပေါင်းတို့ ပုန်းခတ်ပြုရာဖြစ်သော ကျောင်း ကန် စေတီပုထိုး ဓမ္မာရုံ စသည်တို့မှာလည်း ပြာပုံအတိ ဖြစ်ခဲ့ရ ပါတယ်။ တိုင်းပြည်ခိုအောင်း လူအပေါင်းတို့မှာ သောကလိုက်လံ ဝမ်းနည်းစွယ်ကောင်းသော အခြင်းအရာတို့ကို ပြသလျက် ဥပါသကာ ဥပါသိကာမတို့မှာလည်း ယူကြုံးမရ မျက်ရည်များပင် တဖြိုင်ဖြိုင် တစ်စက်စက် ကျခဲ့ရကုန်ရှာပါတယ်။ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေ လက်အောက်သို့ ကျရောက်ကြရရှာသော မဂဓတိုင်းသူ အချော အလှတို့မှာလည်း ဘာသာခြားစစ်သားတို့က သဘောကျ ရွေးယူပြီး အတင်းအဓမ္မ သူတို့ဘာသာထဲသို့ ဆွဲသွင်းခြင်းခံခဲ့ရပါတယ်။ အလို ဆန္ဒ မတူဘဲနှင့် လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေဟာ ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကို မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်ကြီး ခံစားကြလေကုန်ပါတယ်။

မစ္စတာဂျေ စိကျောက်စုရို၏ ဗာရတဝရသူကူပာဘဆဲ ခေါ်သော စာအုပ်စာမျက်နှာ (၁၂၃)တွင်ကား ဤသို့ ရေးသားထားပြန် ပါတယ်။

မဂဓတိုင်းကြီးကို လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေက သုံးကြိမ် တိုင်တိုင် လာရောက် တိုက်ခိုက်ကြပါတယ်။ ၁၁၉၃-ခုနှစ်တွင် ဘတ် တီယာခိလဂျီဟာ ခြေလျင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ရထားတပ်၊ ကုလားအုပ် တပ်တို့ဖြင့် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြပါတယ်။ မဂဓတိုင်းတောင်ဘက် ပိုင်းကို လွယ်ကူစွာ အောင်မြင်ခဲ့ပြီး များစွာကုန်သော ရဟန်းရှင်လူ တို့အား သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ လုယက်ခြင်း၊ အမျိုးသမီးများအား မုဒိန်း ကျင့်ခြင်း - ဤကဲ့သို့ ရက်ရက်စက်စက် သောင်းကျန်းပွေ့နှောက် ကြပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဂယာအဆောက်အဦးတို့မှာ ဤအချိန်အခါကပင် ပျက်စီး ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်ကြပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဂယာကို ဖျက်ဆီးစဉ်က ဘတ်တီ

ယာခိလဂျီရဲ့ စစ်သားတွေဟာ ကာလသားရောဂါ၊ ကျောက်ကပ်ရောဂါ၊ ပုလိပ်ရောဂါတို့ကြောင့် မရှုမလှ သေကြေ ပျက်စီးကုန်ကြပါတယ်။ အဲဒီလို သေကြေပျက်စီးတာကိုပဲ ဘတ်တီယာခိလဂျီဟာ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ “ဂေါတမဘုရားက ဆုံးမမှုကြောင့် ငါ၏ စစ်သားပေါင်းများစွာတို့ မရှုမလှသေကြကုန်ပြီ။ ထို့ကြောင့် “ဤဂေါတမသည် လူသတ်ဘုရားသာ ဖြစ်သည်” ဟု စွပ်စွဲကာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အပေါ်ကို သဲသဲမဲမဲ ပျက်ဆီးတိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ပါတယ်။

ထို့ကြောင့် ၁၁၉၃-ခုနှစ်ကို အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘီဟာနယ်တောင်ပိုင်းရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရဟန်းရှင်လူတို့ရဲ့ သွေးစက်များ မြေပေါ်သို့ ကျခဲ့ရသော နှစ်သက္ကရာဇ်လို့ မှတ်ယူကြရပါမယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းတော်များမှ ယိုစီးခဲ့ရသော မျက်ရည်စက်တွေနှင့် သွေးစက်တွေဟာ ဗုဒ္ဓဂယာမြေကြီးတစ်ခုလုံး နိမြန်းစိုစွတ်၍ နေပါတော့တယ်။ ထောင်သောင်းမကသော ကျောင်းကန်ဘုရား စေတီပုထိုးတို့မှာလည်း ပျက်စီးခြင်းဘဝသို့ ကျရောက်ကာ ပြုစုစောင့်ရှောက်မည့် ဒါယကာများနှင့် ကင်းဝေး၍ နေပါတော့တယ်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသော အဝိဇ္ဇာတဋ္ဌာနကြီးပင် ဖြစ်လင့်ကစား သင်္ခါရဓမ္မစက်ကွင်းမှ မလွတ်ကင်းနိုင်ဘဲ ဤကဲ့သို့ ဘာသာခြားတို့ရဲ့ ဓား၊ သန်လျှက်၊ လက်နက်တို့ဖြင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရကုန်ပါတကား” ဟု သံဝေဂယူကြပါကုန်။ ဤအကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားလိုက်ရသော စာရေးသူပင် ယခုရေးဆဲသော တစ်ခဏအတွင်းမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းများ ဖြစ်ရပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့အနေနဲ့လည်း သတ်သံဝေဂများ ဖြစ်ကြပါစေကုန်။

ဒုတိယ တစ်ဖန် အဆိုပါ ဘတ်တီယာခိလဂျီသည် ခရစ်နှစ် ၁၁၉၇-ခုနှစ်၊ ဇွောဝါရီလတွင် မဂနေပြည်တော်သို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြန်လေရာ ရှေ့ကကဲ့သို့ပင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုရားကျောင်းကန်များကို ပျက်ဆီးပြန်ပါတယ်။

တတိယအကြိမ် တစ်ဖန် ၁၁၉၉-ခုနှစ်တွင် ကုတ်ဘွဒ္ဓိန်သည် ဝါဠုလီပုတ် ဗာဂေါလ်ပူရ် စသော ဘီဟာနယ်မြောက်ပိုင်းရှိ မြို့များမှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြန်လေရာ ဝါဠုလီပုတ်၊ နာလန္ဒ၊ ရာဇဂြိုဟ် စသော နယ်များရှိ ဘုရားအဆောက်အအုံပေါင်းများစွာတို့နှင့် ရဟန်းတော်ပေါင်း များစွာတို့အား သတ်ဖြတ်ပြန်လေရာ နာလန်မထူ နိုင်လောက်အောင် ပျက်စီးရပြန်ပါတော့တယ်။

ခရစ်နှစ် ၁၁၉၉-ခုနှစ်မှာပဲ မဂခတိုင်းခေါ် ဘီဟာနယ်ကြီးဟာ ဘာသာခြားတို့လက်အောက်သို့ အလုံးစုံ ကျရောက်သွားပါတယ်။ ယင်းကုတ်ဘွဒ္ဓိန်ဟာ ဘီဟာနယ်တစ်ခုလုံးကို ပွဲဦးထွက် ဘုရင်ခံအဖြစ် အုပ်ချုပ်ခဲ့ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ ဘယ်ရောက်သွားကြသလဲ

အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ကွယ်ပျောက်ရခြင်းရဲ့ နံပါတ် (၁) အချက်မှာ သာသနာတော်၏ ဝိညာဉ်သဖွယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတော်များ အစတုံးခဲ့ရခြင်းကြောင့် ဗုဒ္ဓသာသနာ ကွယ်ပရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အနည်းငယ်လောက် ရှင်းပြပါမယ် ... “သာသနာ”ဆိုတာ အသက်မရှိသော နာမည်တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ သာသနာကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိမှသာလျှင် ဗုဒ္ဓသာသနာဟာ

တည်မြဲနိုင်ပါတယ်။ စည်ပင်နိုင်ပါတယ်။ သာသနာတော်ကို ကြာမြင့်စွာ စည်ပင်ပြန်ပွားနိုင်ရေးမှာ သာသနာ့ဝိညာဉ်သဖွယ်ဖြစ်သော ရဟန်းသံဃာများဟာ အလွန်အရေးကြီးလှပါတယ်။

ဗုဒ္ဓသာသနာတော်အထဲရှိ တရားတော် အဆီအနှစ်တွေဟာ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ်မှာ တည်ရပါတယ်။ သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ ဟောကြားမြှောက်ဖော် တရားတော်တွေဟာ သာသနာတော်ကို ဖိုတင်းဆိုလုံကြကုန်တဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့အပေါ်မှာ တည်ရပါတယ်။ သို့မှသာလျှင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မြတ်ကြီးလည်း စည်ပင်နိုင်ပါတယ်။ ပြန်ပွားနိုင်ပါတယ်။ ကြာမြင့်စွာ တည်မြဲနိုင်ပါတယ်။

အရပ်ဒေသတစ်ခုမှာ သာသနာတော်ကြီးရဲ့ တံခါးမှူးနှင့်တူတဲ့ ရဟန်းတော်များ မရှိဘူး ဆိုရင် သာသနာတော်ကို ဖိုတင်းခိုလုံကြကုန်တဲ့ လူတို့ဟာလည်း တရားတော်တည်းဟူသော ကျင့်စဉ်မှ ချို့ယွင်းသွားကြပါတယ်။ လစ်ဟင်းသွားကြပါတယ်။ အဲသည်လို လစ်ဟင်းသွားကြမယ်ဆိုရင် ဖိုခိုရာ ကိုင်းကျွန်းသဖွယ်ဖြစ်တဲ့ သာသနာတော်မြတ်ကြီးမှာ ဆုတ်ယုတ်သုဉ်ဖျင်းလာပါတယ်။ အဆုံးမှာတော့ ကွယ်ပခြင်းသို့ ရောက်ရပါတယ်။

ခရစ်နှစ် ၁၁၉၃-ခုနှစ်မှာ မဂဇယ်တောင်ပိုင်းသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတဲ့ ဘတ်တီယာဒီလဂျီ အမျိုးရိုသော လူမျိုးခြား ဘာသာခြား စစ်သားတွေဟာ လူသာမန်တို့ကို သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲသည်ထက် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ ဝိညာဉ်သဖွယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတော်တို့ကိုသာ အစပျောက်သုတ်သင်ခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီခေတ်တုန်းက ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးများမှာ လူဝတ်ကြောင်လဲပြီး အသွင်ဖျောက်နေထိုင်ရန် အတော်ပင် ခဲယဉ်းပါတယ်။

ရဟန်းတော်တွေဟာ လူဝတ်ကြောင်ကို လဲရုံမျှဖြင့် သိက္ခာမကျနိုင်ဟု သိသော်လည်း အဲဒီခေတ်တုန်းက သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့မှာ ယခုခေတ် သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့ထက် ဆထက်ထမ်းပိုး ပိုမို၍ အယူသည်းတတ်ကြပါတယ်။ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်ကိုလည်း သာလွန်ကြောက်ရွံ့ ရိုသေကြပါတယ်။ သေးငယ်သော လဟုကအာပတ်ဖြစ်စေကာမူ သင့်မိပါက ပါရာဇိကတမျှ ကြောက်ရွံ့ကြပါတယ်။

ဤ၍၍မျှ သိက္ခာပုဒ်တော်တွေကို ကြောက်ရွံ့ ရိုသေကြပြီး အယူသည်းလှသော သံဃာတော်တွေဟာ ဘာသာခြားတို့ သတ်ဖြတ်သည့်တိုင်အောင် လူဝတ်ကြောင်ကို လဲကာ ကိုယ်ပျောက်မခံကြတော့ဘဲ မရဏာနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းလျက် သေပွဲဝင်ကြရကုန်ရှာပါတယ်။

ပါရမီနနယ်သော သံဃာတော်အချို့မှာလည်း လူထွက်ကြရပါတယ်။ ဘာသာခြားတွေဟာ ဝါဝါမြင်သမျှ သတ်ဖြတ်ကြလေရာ သံဃာတော်ဟူသမျှ မြူမျှမကျန် ဖျံလွန်တော်မူကြရရှာပါတယ်။ ကုသိုလ်ရေး၊ ဒါနရေး စသည်တွေမှာ မပါလျှင် မပြီးတဲ့ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ သံဃာတော်များ အစတုံးပြီးဖြစ်ရကား ကျန်ရှိသူ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့မှာ တဖြည်းဖြည်း အခြားဘာသာများသို့ သက်ဝင်ယုံကြည်သွားကြပါတယ်။

သာသနာဗျက် ပုရုမိတြမင်း

မစ္စတာ အလတေကာ-၏ ရေးဟောင်း အိန္ဒိယရာဇဝင် (Ancient History of India by Poror-Attekar) ခေါ် စာအုပ်မှာ ပုရုမိတြမင်းဟာ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို ဗျက်ခဲဆဲပုံကို ဤသို့ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ပါတယ်။

“မောရိယမင်းဆက် ပြုတ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဆုံဂမျိုးနွယ်ဖြစ်တဲ့ မင်းအပေါင်းဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဖျက်ဆီးခဲ့ကြပါတယ်။ ကျောင်း ကန် ဘုရား အဆောက်အဦးများနှင့် သံဃာတော် အပေါင်းများစွာ သေကြေပျက်စီးခဲ့ကြရပါတယ်။ ဆုံဂမင်းတွေဟာ အနည်းနဲ့အများ မင်းတိုင်းမင်းတိုင်းလိုပင် ဖျက်ဆီးခဲ့ကြပေမယ့် ပဏာမအားဖြင့်သာ ဖျက်ဆီးခဲ့ကြပါတယ်။

ဆုံဂမျိုးနွယ်တွေထဲက ပုရမိတြမင်းသာလျှင် အများဆုံးဖျက်ဆီးခဲ့လို့ သူ့ကိုဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ ရန်သူအကြီးစားကြီးလို့တောင် ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ပုရမိတြမင်းဟာ သျှိုဝခေါ် ထာဝရဘုရားကို ကိုးကွယ်ယုံကြည်တဲ့ ဗြာဟ္မဏလူမျိုးဖြစ်ပါတယ်။

သီရိဓမ္မာသောကမင်းလက်ထက်က သူတို့ဘာသာ အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျဖူးသည့် ရာဇဝင်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်ပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းတော်တွေရဲ့ ဟောချွတ်မှုကြောင့် သူတို့ဘာသာကို စွန့်ပစ်သွားတယ်လို့ ယူဆပြီး ဗြဟ္မာဖြစ်ရဲ့ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်၍ မောရိယထီးနန်းကို လုယူပါတယ်။

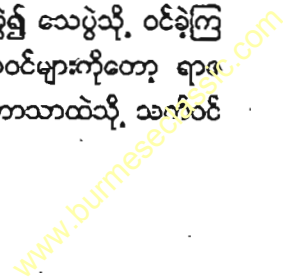
ပုရမိတြမင်း မောရိယထီးနန်းကို ရပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် “ငါသည်လည်း အသောကမင်းကဲ့သို့ ငါကိုးကွယ်သော ဘာသာကို ချီးမြှောက်ပေးအံ့၊ ငါတို့ဘာသာကို သုဉ်ဖျင်းအောင် လုပ်ဆော်ဖူးသော ရန်သူတို့ကိုလည်း သုတ်သင်ရှင်းလင်းပေးအံ့” လို့ ကြိမ်းဝါးပြီး ပါဠိပုတ်ပြည်မှ ပန်ဂျပ်နယ် ဂျာလန္ဒာမြို့သို့တိုင်အောင် ကျောင်းကန် ဘုရားတွေကို မီးရှို့ခြင်း၊ များပြားလှစွာသော ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းတော်တွေကို သတ်ဖြတ်ခြင်းများ စတင်ပြုလုပ်ပါတော့တယ်။

ဦးခေါင်းတစ်လုံး ဆုငွေငါးရာကျပ်

ပုရမိတြမင်း သတ်ဖြတ်ခဲ့သော ဗုဒ္ဓသားတော် ရဟန်းတော်များမှာ ရေတွက်ပြခြင်းငှာ မပုံရဲလောက်အောင် ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားတန်ဆောင်း သိမ် ကျောင်း ဇရပ်တို့မှာလည်း ပြာပုံအတို ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ပါဠိပုတ်ပြည်ရှိ ကုက္ကုဋ္ဌရာမကျောင်းတော်ကြီးနှင့် ဆာယာလ်ကိုင်းမြို့ထက်ဝန်းကျင်ရှိ သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့မှာ ပုရမိတြမင်းရဲ့ စားချက်အောက်မှာ သွေးသံရဲရဲနဲ့ အသက်ထွက်ခဲ့ရရှာပါတယ်။

ပုရမိတြမင်းဟာ ဤနှစ်နှစ်မျှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လုပ်ရပ်များနှင့် အားရတင်းတိမ်ခြင်း မရှိသေးဘဲ နိုင်ငံတော်အတွင်းသို့ ဤသို့ ကြေညာလိုက်ပါတယ်။

“အကြင်သူသည် ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းတစ်ပါး၏ ဦးခေါင်းတစ်လုံးကို ဖြတ်၍ ငါ၏ထံမှောက်သို့ လာရောက်ပြသနိုင်ငြားအံ့၊ ထိုသူအား ဆုတော်ငွေငါးရာစီ ချီးမြှင့်မည်၊ အကြင်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ဦးသည် ရဟန်းတော်များအား ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ခြင်း၊ အလှူပေးခြင်း စသည်တို့ကို အကယ်၍ ပြုလုပ်ငြားအံ့၊ ထိုဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အား ဖမ်းဆီးပြီး ငါ၏ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်အောင် ပို့ဆောင်နိုင်သူအား ဆုငွေနှစ်ရာစီ ချီးမြှင့်မည်” ဟု ကြေညာလိုက်ရာ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင်သော လူဒကာ ဒကာမတွေနဲ့ ရဟန်းတော် အရှင်မြတ်တွေမှာ ခန္ဓာနှင့်အသက် အိုးစားကွဲ၍ သေပွဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြရရှာပါတယ်။ ကျန်ရှိနေသေးတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များကိုတော့ ရာပေါင်းပရိယာယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် အတင်းအဓမ္မ သူတို့ဘာသာထံသို့ သက်ဝင်ယုံကြည်စေပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူသည်မှစ၍ တဝင်းဝင်းတထိန်ထိန် တောက်ပြောင်လာခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မြတ်ကြီးကို ပွဲဦးထွက် ဖျက်ဆီးခဲ့သူမှာ ဗြာဟ္မဏမျိုးနွယ်ဖြစ်တဲ့ ပုရမိတြမင်းပင် ဖြစ်တယ်လို့ အိန္ဒိယပြည် ရာဇဝင်ဆရာတို့က မှတ်တမ်းတင်ထားကြကုန်ပါတယ်။

သာသနာဖျက် ဆံကြာကျာရယ်

ပုရမိတြမင်း၊ ဆမုဒြဂုတ္တမင်း၊ သာဆင်္ကာမင်း စတဲ့ မင်းတွေဟာ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်ကို နည်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ဖျက်ဆီးခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးကား လုံးဝနစ်မြုပ်မသွားခဲ့ပါဘူး။ မှေးမှိန်တစ်လှည့် တောက်ပတစ်ခါ ဆိုသလို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဟိန္ဒူမင်းတို့လက်ထက်မှာ ဟိန္ဒူဘာသာ ထွန်းလင်းတောက်ပြောင်ခဲ့ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ မှေးမှိန်ခဲ့ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာမင်းတို့လက်ထက် ရောက်တဲ့အခါမှာလည်း ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးမှာ ကြည်လင်တောက်ပြောင်ပြီး ဟိန္ဒူဘာသာမှာ မှေးမှိန်ခဲ့ပြန်တယ်။

ဤသို့ မှိန်တုံတစ်ခါ ဖွင့်တုံတစ်လှည့် ဖြစ်ခြင်းမှာ တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တဲ့ ရှင်ဘုရင်ရဲ့ အယူဝါဒ၌ တည်ပြန်ပါတယ်။ ခရစ်နှစ် (၈)ရာစု ကုန်ခါနီးနှင့် (၉)ရာစုတို့ အရောက်မှာ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးဟာ ရှင်ဘုရင်ရဲ့ ထောက်ပံ့မှု ကင်းပြတ်ခဲ့ရပါတယ်။

ထိုအချိန်၌ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မြတ်ကြီးမှာ ဆုတ်ယုတ်လျက် ရှိရာ ဆံကြာကျာရယ်-ဟာလည်း ဆနတ္တန်ဝါဒ (ကမ္ဘာဦးကျမ်းကို လိုက်နာရသောဝါဒ)ကို တည်ထောင်ပါတယ်။ ဤဆနတ္တန်ဝါဒကို တည်ထောင်တဲ့ ဆံကြာကျာရယ်-ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းတော်တွေကို မတရား လက်နက်၊ ဓားလက်နက်၊ စကားလက်နက်တည်းဟူ

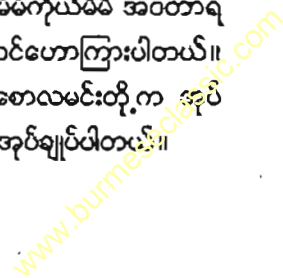
သော လက်နက်သုံးမျိုးတို့ဖြင့် နှိမ်နင်းပြီးလျှင် အိန္ဒိယပြည်အလယ်ပိုင်းနှင့် ဘာင်ပိုင်းသာသနာကို စတင်ဖျက်ဆီးပါတော့တယ်။

အဲဒီခေတ်ကရှိနေကြတဲ့ အလယ်ပိုင်းနှင့်တောင်ပိုင်း အိန္ဒိယ : ဘား ရဟန်းတော်တွေမှာ သာသနာတော်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မည့် သာသနာဒါယကာမင်းများနှင့် ကင်းဝေးနေရတဲ့အတွက် ပရိယတ္တိ စာပေကျမ်းဂန်တို့ကို မသင်ကြားနိုင်တော့ဘဲ ဝိပဿနာဂူရုကိုသာ ထမ်းဆောင်လျက် ရှိနေကြပါတယ်။

ဆံကြာကျာရယ်-ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ ကြီးစိုးနေတာကို မလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး သူတို့ဘာသာဝင်များ ဗုဒ္ဓဘာသာထဲ ဝင်သွားတာတွေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေကျမ်းဂန်များကို လူအများလိုက်စားနေခြင်းကြောင့် သူတို့ကမ္ဘာဦးကျမ်းဂန်ဟာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်တော့မည့် အရေးတွေကို မြင်ပြီး စိတ်နှလုံး မသာမယာ ဖြစ်နေပါတယ်။

ပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဘုရားဟာ ငါတို့ထာဝရဘုရားရှင်ရဲ့ ကိုးခုမြောက် အဝတာရ (ဓမ္မဒူတ) ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ ထာဝရဘုရားကို ယုံကြည်မှု မရှိကြ။ ငါတို့ဘာသာဝင်တွေကတော့ ဂေါတမဘုရားကို ယုံကြည်မှုရှိကြတယ်။ ဒီသဘောတွေကို တွေးမိတိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာတွေအပေါ်ကို အခဲမကျေနိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မြတ်ကြီးကို အမြစ်ပါမကျန်အောင် ဖျက်ဆီးမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မိမိကိုယ်မိမိ အဝတာရလို့ အမည်ပေးပြီး ဆနတ္တန်တရားကို စတင်ဟောကြားပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက တောင်ပိုင်းနှင့်အလယ်ပိုင်းကို စောလမင်းတို့က နှုတ်ချုပ်ပြီး ဝန်တိုင်းကိုတော့ သေနမင်းတို့က အုပ်ချုပ်ပါတယ်။

အဲဒီမင်းတွေအားလုံးဟာ သူတို့ဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်နေတာကြောင့် အရေးကြီးတော့ သွေးနိုးဆိုသလို ဝါဒချင်းတူရာ ဆံကြာကျာရယ်-အား အားပေးကူညီပြီး ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို စတင်ဖျက်ဆီးကြပါတယ်။ အဲဒီမင်းတွေကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆံကြာကျာရယ်-အား ကြံ့သူ့ထာ၊ ရာမ စတဲ့ ဘုရားတွေကဲ့သို့ ထာဝရဘုရား၏ အဝတာရ (ဓမ္မဒူတ) တစ်ယောက်လို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်။

သူတို့ဖျက်ဆီးကြပုံကတော့ ဆံကြာကျာရယ်-ဟာ အိန္ဒိယပြည်တောင်ဘက်မှာ နေထိုင်သီတင်းသုံးနေကြကုန်တဲ့ ရဟန်းတော်တွေကို “ဝါဒပြိုင်ပွဲသို့ တက်ရောက်ကြရမည်”ဟု ရာဂျင်ဒြာစောလမင်းရဲ့ အမိန့်တော်နဲ့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ရဟန်းတော်တွေဟာ ပိဋကတ်တော်တွေကို နိုင်နင်းစွာ မတတ်ကျွမ်းကြတဲ့အတွက် ဆံကြာကျာရယ်ရဲ့ ဝါဒပြိုင်ပွဲသို့ မတက်ရောက်ဝံ့ကြပါဘူး။

အဲဒီအခါ ဆံကြာကျာရယ်-ဟာ ရာဂျင်ဒြာစောလမင်းကို ကိုယ်တိုင်ဖိတ်ခေါ်ပေးရန် တိုက်တွန်းပါတယ်။ စောလမင်းလည်း ဆံကြာကျာရယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း သဘောတူပြီး မတက်ရောက်တဲ့ ရဟန်းတော်တွေကို သန်လျှက်နဲ့ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်မည်လို့ ရင့်သီးစွာ အမိန့်ထုတ်ပြန်ပါတယ်။

ရဟန်းတော်တွေမှာ ဘုရင်ရဲ့အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ အတွက် ဝါဒပြိုင်ပွဲသို့ စိတ်မပါ အလိုမတူဘဲနှင့် တက်ရောက်ကြရပါတယ်။ ဆံကြာကျာရယ်-ဟာ ဟိန္ဒူနှင့်ဗုဒ္ဓဘာသာ ကျွမ်းကျင်အောင်စောင်စောင်တို့ကို နှံ့စပ်စွာ တတ်ကျွမ်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အပြင် စကားအရာမှာလည်း အလွန်ကြွယ်ဝလှပါတယ်။

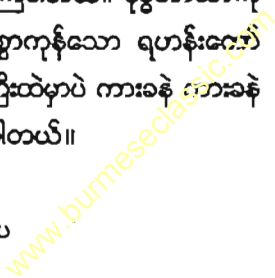

ဆံကြာကျာရယ်နှင့် ရဟန်းတော်တွေရဲ့ သဘောတူ ကတိပြုချက်မှာ အကယ်၍ ဟိန္ဒူတရားတော်သည် ဗုဒ္ဓတရားတော်လောက် အဆီအနှစ် မပြည့်စုံငြားအံ့၊ ငါတို့အားလုံး ဗုဒ္ဓဝါဒကို ခံယူကြပါမည်။ သင်တို့ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ငါတို့ဟိန္ဒူဘာသာလောက် အခြေအမြစ် မရှိငြားအံ့၊ သင်တို့အားလုံး ဟိန္ဒူဝါဒကို ခံယူကြရမည်။

ရဟန်းတော်တွေမှာ ရာဇဇာဏ်ကို မခံဝံ့ကြတဲ့အတွက် စိတ်မပါဘဲနဲ့ သဘောတူလိုက်ရပါတယ်။ ဝါဒပြိုင်ပွဲမှာ ရဟန်းတော်အနေနဲ့ ပရိယတ် မတတ်ကျွမ်းကြသဖြင့် ဆံကြာကျာရယ်ရဲ့ ပရိယာယ်ကို ပြန်လည်မချေပနိုင်တဲ့အတွက် ရှုံးခြင်းသို့ ရောက်ကြရရှာပါတယ်။

ဆံကြာကျာရယ်-က သင်တို့ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ငါတို့ဘာသာလောက် အခြေအမြစ် မရှိကြောင်း ထင်ရှားပြီ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ မူလဘူတ တည်ရာမှာ ငါတို့ဘာသာသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပြီး ကတိအတိုင်း သူတို့ဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်ပါတယ်။

ရဟန်းတော်တွေမှာ ဆံကြာကျာရယ်ရဲ့ စကားပရိယာယ်ကို မယှဉ်နိုင်လို့သာ အရှုံးပေးလိုက်ရတယ်။ သူ့ဘာသာကို လုံးဝကို အယုံကြည် မရှိပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ရဟန်းအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ဖို့ အတင်းငြင်းဆန်ကြပါတယ်။ အဲဒီလို ငြင်းဆန်ကြတဲ့ ရဟန်းတော်တွေကို မင်းအမိန့်နဲ့ ဖမ်းဆီးစေပြီး ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ထောပတ်အိုးကြီးထဲသို့ အရှင်လတ်လတ် ပစ်ထည့်ကြပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို အသက်ထက်ဆုံး ယုံကြည်ထားတဲ့ များစွာကုန်သော ရဟန်းတော်တွေမှာ ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ထောပတ်အိုးကြီးထဲမှာပဲ ကားခနဲ ဘားခနဲ ပစ်ချခံရပြီး အသက်ဖိစိန် ချုပ်ကြရရှာပါတယ်။

ဤနည်းဖြင့် အခြားအခြားသော နေရာတွေမှာလည်း များစွာ ကုန်သော ရဟန်းတော်တို့ အသက်ဖိစိန် ချုပ်ကြရရှာပါစေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်ယုံကြည်ကြတဲ့ ဒါယကာ ဒါယိကာမတွေ မှာတော့ သာသနာ့တံခွန်သဖွယ်ဖြစ်တဲ့ ရဟန်းတော်တွေ မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဟိန္ဒူဘာသာထဲသို့ ဝင်သွားကြပါတယ်။

ပုဂံမိတြ စတဲ့ မင်းတွေ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို ဖျက်ဆီးခဲ့ကြတာ မှန်ပေမယ့် နောက်တက်လာသော မင်းတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာထဲမှ အများဆုံး ဖြစ်နေတာကြောင့် ဗုဒ္ဓသာသနာ မကွယ်ပျောက်ခဲ့ပါဘူး။ ဆံကြာကျာရယ ဖျက်ဆီးပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ မည်သည့် သာသနာပြုမင်းမှ မပေါ်လာတဲ့အပြင် တခြားနိုင်ငံမှ ဝင်ရောက် ဖျက်ဆီးလာကြတဲ့ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေရဲ့ ဓား၊ လှံ၊ သန် လျက်၊ မီးစသော လက်နက်တွေအောက်မှာ အိန္ဒိယ ဗုဒ္ဓသာသနာ တော်ကြီးဟာ နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

မြန်မာနိုင်ငံမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ သတိသံဝေဂ ပွားများနိုင် ကြပါစေ

ဖိုးပညော (သပိတ်ကျင်း)

